

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

6

The Apothecary Diaries

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

6

The Apothecary Diaries

İçindekiler

[Kapak](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1: Batı Başkenti-Dördüncü Gün](#)

[Bölüm 2: Yüzen Gelin \(Birinci Kısım\) Bölüm](#)

[3: Yüzen Gelin \(İkinci Kısım\) 4: Eve Dönüş](#)

[Bölüm 5: Batı Başkentinde Toparlanma Bölüm 6: La](#)

[Klanı \(Birinci Kısım\)](#)

[Bölüm 7: La Klanı \(İkinci Kısım\)](#)

[Bölüm 8: Lishu'nun Yolculuğunun Sonu Bölüm](#)

[9: Eve Dönüş](#)

[Bölüm 10: Kötü Köfte](#)

[Bölüm 11: Dans Eden Su Perisi 12: Eş](#)

[Lishu'nun Sınavları Bölüm Bölüm 13:](#)

[Skandal \(Birinci Kısım\)](#)

[Bölüm 14: Skandal \(İkinci Bölüm\)](#)

[Bölüm 15: Skandal \(Üçüncü Bölüm\)](#)

[Bölüm 16: Basen ve Lishu](#)

[Sonsöz](#)

[Renkli Çizimler](#)

[Bonus Çevirmen Notları](#)

[J-Novel Club](#)
[Hakkında Telif](#)
[Hakkı](#)

Tüm Favori Hafif Romanlarınızı [Just Light Novels](https://www.jstlnovels.com)'dan indirin

Karakter Profilleri

Maomao

Zevk bölgesinde bir eczacı. İlaçlar ve zehirler konusunda düpedüz takıntılı. On dokuz yaşında. Bir ve askeri stratejist Lakan'ın kızı.

Jinshi

Arka sarayda bir hadım rolünü oynamıştır, ancak gerçek kimliği İmparator'un küçük kardeşidir. İnsanlık dışı güzel. Gerçek adı: Ka Zuigetsu. Yirmi yaşında.

Basen

Gaoshun'un oğlu; Jinshi'nin yardımcısı. Neredeyse çaresizce ciddi olabilir, ancak savaşta yanınızda olmasını tercih edeceğiniz kimse yoktur.

Lakan

Maomao'nun babası. Ucube stratejist; tek gözlü ; yaşlı piç.
(Maomao'nun onun için kullandığı tüm lakaplar.)

Lahan

Maomao'nun kuzeni ve Lakan'ın evlatlık oğlu. Rakamlarla arası iyi.

Luomen

Maomao'nun üvey babası; Lakan'ın amcası. Aşırı derecede Başarılı bir doktor, ancak kötü şans ve mutsuzluktan payına düşenden fazlasını almış gibi görünüyor.

Eş Lishu

İmparator'un en gözde dört eşinden biri. Çok genç ve hala çekingен. On altı yaşında.

Ah-Duo

Eskiden İmparator'un dört gözde eşinden biriydi. Erkek kıyafetleri giyen yakışıklı bir kadın.

İmparatoriçe Gyokuyou

İmparatorun yasal eşi. Batıdan geliyor. Gyokuen'in kızı. Kızıl saçlı ve yeşil gözlü egzotik bir güzel.

Madam

Maomao'nun işlettiği genelev olan Verdigris House'işleten yaşlı kadın. Gerçek bir cimri.

Üç Prenses

Pairin, Meimei ve Joka. Verdigris Evi'nin en popüler üç fahişesi.

Chou-u

Shi klanından kurtulan bir çocuk. Kısmen felçli ve hafızasını kaybetmiş. Yetenekli bir sanatçı.

Ukyou

Verdigris Evi'nin baş hizmetkârı. Orta yapılıdır ve hemen çarpmaz, ancak düşünceli yapısı onu fahişeler arasında popüler kılar.

Sazen

Shi isyanından sonra başkente kaçan eski bir çiftçi. Şu anda eczacı olarak eğitim görüyor.

Zulin

Verdigris Evi'nde bir çırak. Konuşamıyor. Chou-u'nun uşağı.

Gyokuen

İmparatoriçe Gyokuyou'nun babası. Batı başkentini elinde tutacak kadar yüksek rütbeli bir memur, ancak hala bir aile adı almadı

İmparator.

Uryuu

Konsolos Lishu'nun babası. Lishu'yu büyüttü ama onu hiç sevmeydi.

Önsöz

Jinshi çatırdayan mangala baktı. Yine soğuk bir gece olacaktı. Basen ateşin üzerine biraz daha kömür koydu.

Güneş battıktan sonra batı başkentinde hava çok .
Günün sıcağından kaynaklanan kırbaç değişimi bazı insanları hasta etmeye yetebilirdi. Jinshi-bu kumlu bölgede gecelere pek alışık değildi ama şu anda serinliği tercih ediyordu.

Jinshi yüzünde melankolik bir ifadeyle bir kanepede dinleniyordu. Önündeki masada, sıcak su ile kesilmiş bir fincan narenciye ve bal dokunulmadan duruyordu. Susamıştı ama bir türlü içmek için kendini zorladı. Dudaklarında hâlâ devam eden o hissi bırakmak istemiyordu.

Parmaklarının ağzının üzerinde gezinmesine izin verdi, sanki Sadece bir saat önce onlara neyin dokunduğunu kendisi de fark etti. Vücudu, bir türlü geçmeyen bir sıcaklık ve kasvet kombinasyonu tarafından ele geçirilmişti.

Gözlerini kapattığında hala görebiliyordu: yüzü ona bakıyordu, yukarıdaki yıldızlar tek ışıktı. Onu iyi görememişti ama yine de onu öyle hatırlıyor gibiydi ki

Açıkça. Genellikle durgun olan gözleri ama ağzı ılık ve nemli bir şekilde parlıyordu. Nemden bir iplik sarktı ve sonra düştü. Jinshi hayal kırıklığı ve rahatlamanın bir karışımıyla her şeyin bittiğini gördü.

Ve sonra pişmanlık.

Partneri onun konfor alanı içindeydi. Ne yüzü kızardı ne de utançla başını çevirdi. Sadece sakin ve soğuk bir şekilde altındaki adama baktı, sonra dudaklarını yalayarak tükürük ipliğini içine çekti. Sonradan gelen parıltının tadını çıkarmıyor, sadece her şeyi ortadan kaldırıyor. sanki hiç gibi izler bıraktı. Küçük bedeni Jinshi'ninkinin kolayca iki katı büyüklüğündeydi ve elini Jinshi'nin kalbinin üzerine koydu. Jinshi onun kalp atışlarını hissedebiliyordu ama Jinshi onunkini hissedemiyordu.

Ne düşünmüştü, kalbinin hızla çarpışını hissederken?

Bir bakışta belli oluyordu. Rüzgâr saçlarına çarparak dalgalanmasına neden oldu. Gözleri kısıldı ve ona baktı. Çekici dudakları aralandı. "Vay, vay. *Şimdiden bitti mi?*" diye sorar gibiydi, Yine de hiçbir şey söylemedi. Gülümsemesi, içinde hâlâ ne kadar çok şey kaldığını açıkça gösteriyordu.

Kaybettiği anlamına geliyordu.

Jinshi'nin omuzları bu anıyı hatırlayınca çöktü. Bir karşılık çalışmıştı ama eczacı kız sadece "Affedersiniz" demiş ve hiçbir şey olmamış gibi oradan ayrılmıştı. Kuzeninin seslendiğini duyduğunu iddia etmişti; sanki burada yapacak başka bir şeyi yokmuş gibiydi. Bir köpek ısırtığı için daha duygusal davranabilirdi. Ya da bir sivrisinek ısırtığında.

Jinshi gerçekliğe döndüğünde bir iç çekti.

"Biliyordum efendim. Kendinizi iyi , değil mi?" dedi.

Basen. Jinshi kendini iyi hissettiğini söylerse, Basen sadece bir şey olup olmadığı konusunda onu sıkıştırırdı. Ve eğer gerçekten de kendini iyi hissetmediğini söylerse, Basen muhtemelen Jinshi'yi sağlığına kavuşturmayı kendine görev edinecek ve odadan hiç çıkmayacaktı.

Jinshi'nin yalnız kalmak istediği anlar oluyordu; Basen'in neden babası Gaoşun'un bu konudaki sezgilerini miras almadığını hep merak ederdi. Genç adam biraz kalın kafalı olabiliyordu.

Gerçi o gün kendini keyifsiz hisseden tek kişi Jinshi değildi. Basen de her zamankinden farklı görünüyordu. Yanakları normalden daha kırmızıydı - aniden mükemmel bir kan dolaşımı kazanmış gibi değil, ama daha çok bir şey için heyecanlanmış gibiydi. Belki de o aslanla savaşıyordu. Sağ elinin etrafına bir bandaj sarılmıştı. demir çubuğu tutuyordu. Şişmişti.

Eczacı kız çirkin uzantıyı fark ettiğinde, "Kırılmış" demiş ve hemen onu kontrol etmeye başlamıştı, ama içinden muhtemelen kalın kafalı genç adam hakkında soruları vardı.

"Bugün daha yorgun görünüyorsun Basen. Gidip biraz dinlenmelisin."

"Asla efendim; az önce olanlardan sonra olmaz. Kim bilir eğer başka bir şey deneyebilirler mi?" dedi ciddiyetle. Jinshi gerçekten, gerçekten

keşke bir ipucu alsaydı.

Jinshi ballı suyu aldı ama içmedi, sadece ellerini ısıtmasına izin verdi. Pijamalarını giyip yatağa gitmiş olsaydı bile Basen muhtemelen yine de gitmezdi. Odada, gerektiğinde yastık olarak kullanılabilecek bir minderi olan başka bir kanepede daha vardı.

Jinshi uyuyamıyordu ve görünüşe göre Basen uyuyamıyordu. Büyük bir hayvanla dövüşmenin adrenalini miydi yoksa tamamen başka bir şey miydi? Alnındaki alışlagelmiş çatıklıktan daha fazlası vardı; Basen'in dudakları kaşlarını çatmıştı. Aklına bir anı geliyor gibiydi ve her seferinde gözlerini kırıştırıyor, sonra başını sallıyordu aniden sanki ondan kurtulmak ister gibi. Çok şüphe çekiciydi.

İnsanlarla ilgili garip şeylerden biri de nasıl Başkaları kendilerinden daha kötü sakinleşmek. Jinshi bir kez daha derin bir iç çekti. Bu şekilde devam edemezdi. Gecenin Ziyafet bitmiş olabilirdi ama yarın daha çok toplantı vardı. Biraz denge bulmaya karar verdi. Yine de yalnız kalmanın düşüncelerini toparlamak için en iyi yol olmayacağının farkındaydı. Bunun yerine "Basen" dedi.

"Evet, Usta Jinshi?" Basen, Jinshi'nin takma adını kullanarak cevap verdi.

Jinshi için en kolayı buydu. Eğer Basen onu çocukken olduğu gibi gerçek adıyla çağırmayacaksa, o zaman bu bir sonraki en iyi şeydi.

"Hiç birini getirmeyi başardınız mı?"

Açıkçası Basen bu tür konularda konuşmak için pek de iyi bir seçim değildi ama Jinshi ciddi bir yanıt beklemiyordu. Kendi sorularına cevap verebilirdi; sadece yüksek sesle konuşmak istiyordu, böylece zihni daireler çizerek orada oturmayacaktı. Basen'in Jinshi'nin tam olarak ne demek istediğini anlamasına gerek yoktu; sadece *evet* ya da *hayır* demesi ya da homurdanması *yeterliydi*.

"Nasıl yani efendim? Buraya geldiğimizden beri o kadar çok kişiyle konuştunuz ki kimi bilemiyorum..."

Bu doğrudu: Jinshi batı başkentine geldiğinden beri pek çok kadın onunla konuşmuştu. ? Kimse söylemek istemezdi.

Jinshi, "Bu düşünceyi bitirmek zorunda değilsin," dedi.

Basen'in alını kırıştı. "Ben sizin konumunuzda değilim efendim ve

bu tür konularda fazla tecrübem yok. Yine de ileride istesem de istemesem de biraz tecrübe kazanabilirim."

Muhtemelen daha önce hiç böyle şeyler yaşamamıştı, henüz değil. O zamandan beri birbirlerini yılda sadece birkaç kez görmüş olsalar da Jinshi arka saraya girmişti, onlar hâlâ süt kardeş ve güvenilir arkadaşlardı. Jinshi, Basen'in her zaman çok iyi hissetmediğini biliyordu. Kadınların yanında kendine güvenirdi - ne kadar kadınsı olursa, onlarla bir şeyler yapmaktan o kadar az hoşlanırdı. Jinshi bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğu konusunda çelişkiye düşse de, eczacı kızla az çok normal bir konuşma yapabilmesi, onu bu şartlarda görmediğini gösteriyordu. Bu kadın düşmanlığı değildi; daha ziyade Basen'in erken dönem deneyimlerinin onu ne kadar derinden etkilediğinin bir işaretiydi. Kendine has özellikleri yüzünden başına gelen bir talihsizlik. özellikleri.

Basen, Jinshi'nin sorusuna çenesini sıvazlayarak yanıt verdi. "Sadece kişiye bağlı olduğunu söyleyebilirim. Yanında kendimi pek rahat hissetmediğim pek çok insan var. Ama durumun da bununla bir ilgisi var. Karşınızdaki kişinin ne kadar kendinden emin ve yetkin olduğu akışı etkileyebilir ya da tam tersi. Aynı anda bu *kadar çok* insanla uğraşmak zorundasınız, Jinshi- Usta, bu zor bir durum değil mi?"

"Aynı anda bu kadar çok mu? Sanırım beni gözünüzde büyütüyorsunuz." Jinshi bu kadar doğrudan bir cevap beklemiyordu. Kendisinin şehvetten çıldırmış gibi tanımlandığını duyunca alaycı bir şekilde gülümsedi. Düşünecek olursak, Basen son zamanlarda Gaoshun'un evindeki zevk bölgesine çok sık gidiyordu. Biraz deneyim kazanmayı başarmış mıydı? Jinshi o genelevin madamının ne kadar kurnaz bir pazarlamacı olabileceğini biliyordu. Basen'e zor bir satış yapmaya çalışmış olabilirdi.

Jinshi kafası karışmış bir halde Basen'e baktı. Verdigris Evi mükemmel fahişeleri olan birinci sınıf bir genelevdi. Ve Basen, onlarla konuşmakta pek iyi olmasa da kadınları idealize ediyordu. Basen'in

Verdigris Evi'ndeki eğitilmiş ve elleri çok sıkı hanımlar onun için şaşırtıcı derecede cana yakın olabilir.

Jinshi derin bir şekilde yutkundu. "Basen... Bir şey mi oldu? Verdigris Evi'nde mi?"

"Birdenbire ne oldu?!" Basen irkilerek sordu. Adam kötü bir yalancıydı - açıkçası, ideal bir emir subayı olmaktan çok uzaktı

siyaset söz konusu olduğunda. Ama kişiliğinin bu yönü, Jinshi'nin onun yanında rahatlamasını sağlayan şeydi. "Hiçbir şey oldu," diye ısrar etti Basen. "Ve her neyse, ihtiyacım olduğunda duruma ayak uydurabilirim!"

Duruma ayak uydurmak mı? Biraz tedirgin edici bir kelime seçimi ama evet, Basen gerçekten de yapması gereken şeyi, yapması gerektiği zaman yapabilirdi. Jinshi bu kadarını kabul etmeye hazırды. Tekrar yutkundu ve sütünü nasıl gördüğünü yeniden düşünmesi gerektiğini fark etti Bir kez daha kardeşim.

"Buna ne sebep oldu, Usta Jinshi? Bir şey mi oldu? Sen?"

"Hayır, sadece çok istediğim biri var," dedi Jinshi, her ne kadar kelimeleri çıkarabilmek için mücadele etmek zorunda kalsa da. Aynı anda "bu kadar çok" kadınla başa çıkabilecek kadar pürüzsüz değildi ve Basen'in yetenekleri hakkındaki fikrini daha fazla şişirmekten kaçınmak istiyordu.

Devam etti: "Bu oyunu nasıl oynayacağımı bildiğim fikrine kapılmıştım. Bu kişi oldukça zarif olabilir ama pratikte üstün olanın ben olmam gerekiyordu ve belki de buna çok fazla güveniyordum. Bu yanılsama bu gece tamamen yıkıldı ve kendimi oldukça zavallı hissetmeme neden oldu."

Her zaman *büyük* bir özgüvene sahip , ama en azından biraz vardı. Arka sarayda geçirdiği altı yıl boyunca kaç kadının ona asıldığını sayamıyordu ve bu ona Onları avucunun içinde dans ettirebileceğine dair (biraz da kibirli) bir inanç.

Basen ona hayretle bakıyordu. "Bu kişi size bunu söyletmek için oldukça yetenekli olmalı efendim."

"Evet..." En azından Basen, Jinshi'nin kimden bahsettiğini anlamış gibi görünmüyordu. Neyse ki. "Küçük bir şey yüzünden kavgaya ettik," dedi. "Kavgayı ben başlattım... ve ben kaybettim."

Basen bir an şaşkın şaşkın baktı ama sonra sanki her şey ona mantıklı geliyormuş gibi "Ah!" dedi. "Kaybettiniz mi efendim? Ahh, demek istediğin bu... Bir idman partneri mi efendim? Ne kadar hödük olmalılar!"

En şaşırtıcı anlarda bile sezgileri güçlü olabiliyordu. Belki de Jinshi'nin en şaşırtıcı anlarda bile

Basen aşkta rakip olmanın ne demek olduğunu bile biliyordu. Ama şu Rikuson -adı buydu, değil mi? - sıradan bir güzel yüz gibi görünebilirdi ama hafife alınacak biri değildi. O doğrudan bir Stratejist Lakan'ın astı ama Jinshi'nin endişelendiği kişi o değildi.

"Demek o ziyafette size bile yenilgiyi kabul ettirebilecek biri vardı, Jinshi Usta," dedi Basen sessizce. son derece düşünceli.

"Beni pohpohlamayın lütfen. Hâlâ genç olduğumun . Benim Rakip bir söğüt ağacı gibidir ya da... ya da bir perdeyi itmeye çalışmak gibidir. Ne kadar itersem ya da ne kadar vurursam vurayım, sadece yuvarlanıp gidiyorlar."

Asıl soru, deneyimsiz halinin ne yapması gerektiği idi. Ona yardımcı olabilecek tek şeyin biraz deneyim kazanmak olduğunu düşünüyordu ama nasıl? Başka bir kadınla romantizm yaşayamazdı ama sırf sonuçları olmayacağı için bir geneleve gitmek de akıllıca görünmüyordu.

İşte o zaman Basen hiç beklenmedik bir şey söyledi. "Bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

"Özür dilerim?" Jinshi neredeyse suyunu düşürmek üzereydi. Basen'in heteroseksüel olduğunu biliyordu, o halde bunu nasıl söyleyebilirdi?

Yine de Basen devam etti: "İtiraf etmeliyim ki çok yetenekli değilim. Sizin benden çok daha yetenekli olduğunuzun farkındayım, Üstat Jinshi.

Ancak bu öneriyi, hiçbir şey yapmadan ortalıkta dolanmaktan daha iyi olacağı inancıyla yapıyorum."

"Basen..."

Evet, haklıydı. Ve eğer Jinshi bunu Basen'le yaptıysa, bir açıdan sayılmazdı, değil mi? Genç adam da böyle düşünüyor olmalıydı. Ama hayır, durun. Burada bir terslik vardı.

Basen, "Becerim eksik olabilir ama , ne kadar dayanabileceğime güveniyorum," dedi.

"St-Stamina? Gerçekten sanmıyorum..."

Hayır, bu Jinshi'nin devam edebileceği bir konuşma değildi. Bocaladı. Belki de Basen'e Verdigris Evi'nde çarpık bir oyun öğretilmişti, diye endişelendi. Bunu Gaoshun'a bildirmeli miydi?

Basen ise tamamen ciddi bir şekilde Jinshi'ye bakıyordu. Heyecanlı görünüyordu ama daha önce olduğu gibi aşırı heyecanlı değildi.

"Sadece

Bunu alıştırma olarak düşünün, efendim. Başka bir şey değil. Aklınızdaki kişi ben olmayabilirim, ama sadece... öyleymiş gibi davranın."

Jinshi düşüncelere daldı ve sonra hemen harekete geçti. Suyu masanın üzerine koydu, koltuktan kalktı ve yavaşça gelip Basen'in önünde durdu.

"Bir yere taşınalım mı efendim? Burası biraz sıkışık." "Hayır, burası yeterince geniş."

Yatağı kullanmaları gerekmiyordu. Ve kesinlikle kimsenin onları görmesini istemiyordu, bu yüzden onlar hâlâ bu odadayken bu işi bitirmek zorundaydı.

Basen, Jinshi'-den yaklaşık iki *güneş* daha kısaydı ve Basen'in yedi *güneş* daha küçülmesini diliyordu.

Jinshi eğildi ve Basen geri . Bu da neydi böyle? Jinshi'nin hayal ettiği kişiye o kadar çok benziyordu ki!

"Usta Jinshi?"

"Her şey . Bu mükemmel."

"Benim elim boş..."

"Ben de öyle."

Evet... Şimdi düşününce, her türlü alet ve edevatın kullanıldığını duymuştu ama Basen'in böyle bir şeyden bahsetmesini kesinlikle beklemiyordu. Ona öğretmişlerdi

Jinshi artık zevk bölgesinde sapkın şeyler olduğundan emindi. Ama belki de bundan Gaoshun'a bahsetmemeliydi.

. Jinshi'nin tereddüt için bir sebep kalmadı. Aşırı ölçülü olmak için bir neden yok.

Jinshi her yaklaştığında, Basen eczacı kızın hafif sendelemesiyle değil, bir eczacının çevikliğiyle alanı tekrar açtı. eğitimli asker.

"Usta Jinshi?"

"Bu kişi asla inisiyatif kullanmaz, sadece yapılanlara karşılık verir."

"Yani, Usta Jinshi, ben-?"

Basen derin bir endişeyle Jinshi'ye baktı; sırtı çoktan duvara karşı. Jinshi bunu daha önce de başarmıştı; neredeyse uzmanlık alanı denebilirdi. Basen'i köşeye sıkıştıran Jinshi elini sıkıca duvara dayadı. *Bam!*

"Usta Jinshi..."

"Hayır. Sessiz ol."

Jinshi hayal gücüne odaklandı: sütünü değil Kardeşi, ama en iyi olmak istediği kişi. Ağzı konuşmadan önce saldırmak zorundaydı, genellikle çok anlaşılmaz olan ama en tuhaf zamanlarda şen ve zeki olan ağzı. Serbest eliyle Basen'in çenesini tuttu ve başparmağını dudaklarına bastırdı.

"M-M-M..." Basen bembeyaz kesilmişti ve bu mesafeden Jinshi onun ter içinde olduğunu görebiliyordu. Neden bu kadar endişeli görünüyordu? Bu onun önerisiydi! Her nasılsa, sanki bunların hiçbirinin olmasını beklemiyormuş gibi görünüyordu.

Burada bir hata olabilir mi? Çok önemli, çok önemli bir yanlış anlaşılma?

Belki de ikisinin de hissettiği gerilim yüzünden dışarıdan gelen sesleri ikisi de fark etmemişti. Ve tam Jinshi parçaları birleştirmek üzereyken, odanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı.

"Bir içkiyi paylaşmayalı çok uzun zaman oldu! Ve ağımda çok etkileyici bir av yakaladım!" diye duyurdu neşeli ama cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir ses.

"Leydi Ah-Duo!" diye bağırdı dışarıdaki bir muhafız, ama erkek kıyafetleri içindeki güzel insan onu iterek odaya girmişti bile. Alkol kokusu da onunla birlikte geliyordu; bir içkiyi paylaşıyor gibiydi Jinshi'yi davet etmeyi düşünmeden önce kendi kendine içiyordu. Arka saraydan beri böyleydi, her zaman onu kendisiyle içmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Belki de biraz sarhoştı, çünkü odaya şekli en iyi ihtimalle zorlayıcıydı.

Ve seçtiği an garip andı.

Jinshi neredeyse Basen'in tepesindeydi ve duvara yaslanmış olan Basen'in parmakları Jinshi'nin dudaklarını bir aşığın okşaması gibi okşuyordu. Basen terliyordu ve yüzü tamamen kansızdı.

İçeri giren iki muhafız Ah-Duo'yu zapt etmeye çalışıyordu. elleriyle gözlerini kapattılar ve parmaklarının arasından dışarı baktılar. Ah-Duo'nun ise gözleri kocaman açılmış ve ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Ah!" dedi. "Bu doğru. Bir çiçek seçmek *zorunda* değilsin. I

Sanırım ."

Bununla birlikte odadan geri çekildi ve kapıyı kibarca kapattı.

Ne Jinshi ne de Basen bir şey söyledi, ancak bir anlık sessizliğin ardından karanlık You malikanesi birbirlerine bağırarak iki adamın sesleriyle doldu.

Bölüm 1: Batı Başkenti - Dördüncü Gün

Perdeleri aşan güneş ışığı Maomao'nun ağır göz kapaklarını araladı. Yatak (süslü gölgeliğiyle birlikte), aydınlık, Temiz hava ve özenle döşenmiş mobilyalar ona bir kez daha başkentteki evinde olmadığını hatırlattı.

Daha fazla uyumak istiyorum.

Gözlerini ovuşturarak doğrulup oturdu. Geceler o kadar soğuktu ki, birkaç ağır battaniyenin ve bir çeşit postun altında uyuyordu, ama güneş doğduğunda hava korkunç derecede sıcak oluyordu. Şimdiden, katmanlardan biri yere düştü ve Maomao'nun ayakları yorganın altından dışarı fırladı.

Gecenin bir yarısı bağırışlar duyduğunu düşündü; bu onu uyandırmıştı ve ondan sonra çok az uyuyabilmişti. Kim böyle bir şey yapar ki? Ne iğrenç komşular.

Kahvaltı birazdan gelir. Maomao yemek için bir araya gelmek zorunda olmadıkları için mutluydu - muhtemelen biraz nezaket gereği akşamdan kalma misafirler. Hizmetçi kız gelmeden önce üzerini değiştirmeye karar veren Maomao, pijamalarını çıkarıp giysi rafından rastgele seçtiği bir kıyafeti giydi.

Bugün havalı görünen bir örtünün üzerine sıradan bir etek ve kısa kollu bir üst giymişti. Elbisenin en güzel yanı nefes almasıydı. Yakasındaki ve etek ucundaki işlemeler ona batılı bir görünüm veriyordu. Gümüş saç çubuğu masanın üzerinde duruyordu.

Hm...

Maomao onu başına takmadı, ama tutmak için basit bir kravat kullandı.

saçını geri aldı. Yine de saç çubuğunu kaybetmemek için kıyafetinin kıvrımlarına yerleştirdi. Her zaman ilaç, bandaj ve benzerlerini içeren küçük bir paket taşırdı, bu yüzden onu da buna ekledi.

Tam üstünü değiştirmeyi bitirdiği sırada kapı çalındı.

"İçeri gelin," dedi ve bir hizmetçi elinde bir araba ile içeri girdi. Kahvaltı. Menü her zamankinden biraz daha seyrekti, belki de bir gece önceki kapsamlı ziyafet göz önünde .

Maomao sade congee'den birkaç yudum aldı ve tam biraz siyah sirkenin lezzeti artırabileceğini düşünüyordu ki kapı gürültüyle çalındı. Maomao biraz siyah sirke döktü. sirkesini yudumladı, bir ısırık aldı ve sonra kızgınlığını gizlemeden, "İçeri gel," dedi.

Basen içeri girerken, "Yemin ederim cevap vermen biraz daha uzun sürdü," dedi. bir adam vardı ama bu Jinshi değildi. Bu konuda ne hissedeceğini bilemeyen Maomao yemeğini yuttu ve Basen'in neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davrandı.

"Hayal gücünüzün ürünü olduğuna eminim," dedi.

"Kahvaltı mı ediyorsun?" Basen sordu. Bu onu gitmek için motive etmiş gibi görünmüyordu Maomao bir şey olmuş olmalı diye düşündü.

Yemek çubuklarını bıraktı ve ona baktı. "Neler oluyor?" Sağ eli, Maomao'nun bir gece önce oraya koyduğu bandajla sarılıydı. O kadar adrenalin doluydu ki Öyle ki şişlik ve kemiğin kırık olması bile onu rahatsız etmemişti. Bir yoğun vardı, bir de *yoğun* vardı.

Basen bir nefes aldı, sonra cübbesinin kıvrımlarından kumaş bir paket çıkardı. Masanın üzerine koydu ve içini açarak başka bir paket, bu yağlı kâğıttan. Paketi açar açmaz Maomao'nun burnu diken diken oldu ve geri çekilmeye başladı.

Rahatsız edici koku paketin içindeki seramik bir kavanozdan geliyordu. "Bu parfüm olabilir mi acaba?" diye sordu. Daha önce de koklamıştı; ziyafette Eş Lishu'nun üzerine dökülen şeydi bu. "Nereden aldın bunu?"

"Bunu sorman çok komik," dedi Basen. Yüz ifadesi Çelişkiler içindeydi; belli ki bir öfke patlamasını bastırıyordu. "Leydi Ah-Duo onu bize getirdi."

"Peki nereden ?"

"Korumalarından birinin bulduğunu söyledi. Dün gece geç saatlerde Konsolos Lishunun üvey kız kardeşinin hizmetçisi olan bir kadının başına geldi. Dışarıda yürürken nedense bir sokak köpeği ona saldırmış ve

gardiyan ona yardım etti."

Öyle mi oldu?

Muhafızın orada olmasının gerçekten tesadüf olma ihtimali neydi? Başkentten bu kadar uzakta bile olsa, hizmetkâr bir kadın neden tek başına dışarıda olsun ki? Mantıklı çıkarım, muhafızın onu takip etmek için gönderilmiş olmasıydı çünkü Ah-Duo ondan şüpheleniyordu. Ancak bunu özellikle yüksek sesle söylemesi için bir neden yoktu.

"Melez aşırı derecede heyecanlı görünüyordu ve diğer insanların varlığını tamamen görmezden geldi. Hizmetçi kadına doğru bir adım attı."

"Bunun sebebinin bu parfüm olduğunu mu söylüyorsunuz?" Maomao burnuna bir bez bastırdı ve kavanozu eline aldı. Seramik eşyalar o kadar da sıra dışı değildi. Kimse seramik parfüm kavanozlarını sadece üslup amacıyla yapmazdı, bu yüzden parfümün kökeninin izini sürmek zor olurdu. parça. "Bu, Eş Lishu'nun dün gece üzerine sıkılan parfümün üvey kız kardeşine ait olduğu anlamına geliyor, değil mi? Ve bu koku Belli ki vahşi hayvanları tedirgin etmek gibi bir yan etkisi var." Basen, "Bence bu neredeyse kesinlikle doğru," dedi.

Üvey kız kardeş parfümü sadece şaka olsun diye mi satın almıştı? Maomao bunu ona yakıştıramazdı. Ama Lishu'dan ondan kurtulmak isteyecek kadar nefret ediyor muydu? Sebebi olsa bile, Maomao, kendisinin ve aralarındaki hizmetçi kadının aslan kafesinin parmaklıklarını takabilecek beceriye sahip olduklarından şüpheliydi.

Lishu'nun babası Uryuu'nun onlara yardım etmiş olabileceği ihtimalini düşündü ama bu teori de soru işaretleri bırakıyordu. Bir kere, eğer Lishu'dan kurtulmaya çalışıyorlarsa, bu korkunç bir dolambaçlı bir yol. Çok daha basit çözümler bulunabilirdi. Hepsinden önemlisi, risk çok büyüktü. Her şeye rağmen, Maomao' emin olmak istediği bir şey vardı.

"Yani suçlunun eşin üvey kız kardeşi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Basen durakladı. "Kesin bir şey söyleyemeyiz. Ama hiçbir şey değişmezse, sanırım kendimizi bulacağımız yer burası." Bunu ustaca belirsiz bir şekilde ifade etti. Bu Basen için alışılmadık bir durumdu. Normalde çok daha doğrudan konuşurdu. Maomao onun *"Evet! Cezalandırılmalı!"* diye haykırmasını bekleyebilirdi.

Onun yerine şöyle devam etti: "Üvey kız kardeşi bunun sadece bir şaka olduğunu iddia ediyor. Birkaç gün önce kasabada tanıştığı birinin ona parfüm verdiğini söylüyor. Ona kötü böcekleri çekeceğini söylemişler ve bu komik olmaz mıydı? Üvey kardeş, işin içinde bir aslan olmasını beklemediğine yemin ediyor..."

Böylece Lishu'ya karşı kötü niyetini itiraf etti. Sadece aslanı planlamamıştı. Eğer bunların hepsi doğruysa, bu işleri nasıl değiştirdi?

Maomao, "Eğer aslanın kafesine bubi tuzağı kurulmasına da karıştıysa, bu bir şakanın ötesine geçer," dedi. Daha önce de birçok Ziyafette Lishu'nun yanı sıra ileri gelenler de vardı ve onları da tehlikeye atmış . Eğer gerçekten sadece yine de paçayı kurtarabilirdi. Bir kere Lishu akrabasıydı ve daha da önemlisi

Cezayı ne kadar zorlayacağına bağlı. Üvey kardeş ceza almadan kurtulamayabilir ama belki de sadece bir tokatla kurtulabilir.

"Haklısın. Sadece üvey kız kardeş değil, Sör Uryuu ve Konsolos Lishu'nun kendisi de bunun sıcaklığını hissedebilir," dedi Basen.

"Hissedecekleri tek şeyin biraz sıcaklık olduğunu mu düşünüyorsun?" Maomao sordu. Onların bekliyordu. O ziyafette başka bir ülkeden birçok güçlü insan vardı - bu bir uluslararası bir olay. Sadece suçlunun cezalandırılacağını düşünmenin saflık olduğunu düşünüyordu.

Basen ona ekşi bir bakış attı. "Neden böyle şeyler hep Eş Lishu'nun başına geliyor?" dedi. Kendisine mi yoksa Maomao'ya mı sorduğunu anlamak zordu ve Maomao ne söyleyeceğinden emin değildi, bu yüzden sessiz kaldı. Ama *belki de bunun içinde doğduğunu* düşündü.

Maomao her şeyi "kader" gibi kelimelerle geçiştirmekten nefret ediyordu ama bazı insanların diğerlerinden daha şanslı olduğunu düşünüyordu. Özellikle üvey babası Luomen'i düşündüğünde bu onu çok etkilemişti. Herkesten daha zeki ve yetenekliydi ama talihi hiç yaver gitmiyor gibiydi. Artık sarayda çalışmaya geri dönmüştü ama bu durum tilki stratejisti daha da cesaretlendirmişse benziyordu düzenli bir şekilde ona uğruyor ve işini bölüyordu. Bir gün Mektuplarında belirtecek kadar kötü olduğuna göre durum vahim olmalıydı. Yakın zamanda ecza dolaplarından birinin ters yazmıştı. Maomao bunu hayal bile edemezdi.

Neden?

"Tüm bunlar katlanılamayacak kadar acınası değil mi?" Basen dedi ki.

Onun için gerçekten endişeleniyor, diye düşündü Maomao ama yüksek sesle bir şey söylememeye karar verdi. Bu konuda yorum yapmak

fark edilmemesi daha fazla baş ağrısına yol açardı.

Yine de, konsorsiyumun konsorsiyuma özgü bir şekilde kendi sorunları olduğu doğrudu. Temelde, her zaman basit bir şekilde birlikte sürüklendi. Maomao bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu; Lishu böyle yetiştirilmişti ve hep böyle yaşamıştı. Yine de Maomao kendini fahişe olarak satmak için zevk bölgesine gelen genç kadını düşünmeden edemiyordu. Bunu babasıyla bağlarını koparmak, kız kardeşinin karnını doyurmasına yardım etmek ve Kendini çamurdan kurtarmak için. Maomao böyle bir kişilikten nefret etmeyi kendine yediremiyordu.

Konsolosun bu kadar olsaydı. Belki üvey kardeşinden daha az zorbalık görürdü ve belki de arka sarayda bu kadar alay konusu olmazdı.

Her neyse, bu kadar ön hazırlık yeterliydi. Maomao için Basen'in kendisine tam olarak neden geldiğini öğrenmenin zamanı gelmişti. "Yapmamı istediğiniz bir şey var mı efendim?" diye sordu.

"Evet... ," dedi Basen ve bir kâğıt parçası çıkardı. Bir aranıyor posterine benziyordu ama Maomao'yu şaşırtan bir şey vardı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum. Parfümü ona verdiğini söylediği kadın bu."

Kâğıttaki çizim gerçekten de bir kadını tasvir ediyordu, ancak yüzü sadece gözleri görünecek şekilde örtülmüştü. Bunu telafi etmek için eskiz kadının tüm vücudunu içeriyordu, ancak kıyafetlerinin detayları çizilmiş olsa da, kadının kıyafetlerini değiştirebileceği açıktı.

"O bir tüccar mı?"

"Hayır, görünüşe göre şehirde alışveriş yaparken üvey kız kardeşiyle konuşmaya başlamış."

Şehirde, ha? Maomao, Basen'in hikâyesini şüpheyle dinledi.

"Kadın parfüm sattığını iddia ediyordu ve üvey kız kardeşine birkaç farklı koku önerdi. Bu da onlardan biriydi."

Sözde, "tüccar" ona parfümün ama nasıl dikkat etmeliydi. Kokusu

Üvey kız kardeşe, uygun şekilde seyreltilmediği sürece çok güçlü olduğu söylenmişti - hatta bazı insanların bunu şakalarda kullandığı biliniyordu. Görünüşe göre üvey kız kardeşin küçük şakası için aklına gelen fikir buydu.

Şaka.

Maomao, "Bu hikaye biraz muğlak," dedi.

"Çok doğru. Devam etmek için fazla bir şey yok. Ve bu parfüm satıcısının izini sürmek en iyi ihtimalle zor olacaktır."

Maomao gözlerini kısarak resmi inceledi. Batı başkentine özgü kıyafet, kum ve toza karşı koruma sağlamak için tasarlanmıştı, bu yüzden çok az şeyi açıkta bırakıyordu - yani, ayırt edici herhangi bir vücut özelliğini gizliyordu. Ancak Maomao'nun keskin gözleri özellikle bir şeyi fark etti. "Bu çizim ne kadar basit olursa olsun, ayakkabıların üzerindeki aksesuarlar o kadar çok ayrıntı içeriyor ki."

Basen resme bir kez daha baktı. "Şimdi siz söyleyince, bu doğru. Aslında ayakların boyutu vücudun geri kalanına kıyasla daha küçük görünüyor." Kişinin vücudu aşağı yukarı normal bir ölçekte çizilmişti, ancak ayakları bükülmüş, neredeyse stilize edilmiş gibi görünüyordu.

"Sence ayaklarının bağlı olma ihtimali var mı?" Maomao sordu.

"Bağlı ayaklar mı?"

Ayak bağlama, ayakları doğal olarak olması gerekenden daha küçük hale getirmenin bir yoluydu. Arka saraydaki kadınlardan birkaçı bunu yaptırmıştı - kuzeyde oldukça yaygın bir gelenektir, Peki ya burada, batıda? Eğer üvey kız kardeş bu konu üzerinde fazla düşünmediyse, ayak bağlamanın alışılmadık bir şey olmadığı anlaşıyordu.

"Bu çizimi benim için iki kez kontrol edebilir misiniz?"

"Yapacağım," dedi Basen, resmi toplayarak. Tam gitmek üzereydi ki sanki bir şey hatırlamış gibi geri döndü. "Bu arada..."

"Evet, efendim?"

"Jinshi Usta dün gecedan beri tuhaf görünüyor. konuda bir şey biliyor musunuz? Sanırım normalde böyle bir iş için kendisi gelirdi ama onun yerine beni göndermeyi tercih etti."

Maomao hiçbir şey söylemedi.

"Onunla ilgili bir şey duydunuz mu... Bilmiyorum, herhangi birinden baskı gördüğünü? Herhangi bir şey?"

Maomao bakışlarını kaçırdı. Basen haklıydı - Jinshi özellikle istemediği sürece normalde asla ona gelmeyeceğini biliyordu.

Aptal rolü oynamaya karar verdi. "Kim bilir?" dedi. "Belki de yorgundur. Çok uzun bir yolculuk oldu."

Basen'in raporu otuz dakikadan kısa bir süre içinde geldi. Yarım-Kız kardeşi, "bununla hiçbir ilgisi olmadığını" ve "bunun olmasını asla istemediğini" söyleyip duruyordu ama Maomao'nun açıkçası umurunda değildi. Basen tüm bu olanlara oldukça kızgın bir şekilde geri döndü.

"Tıpkı söylediğin gibi," dedi ona. Kadının ayakları gerçekten de bağlıydı ve bu nedenle özel ayakkabılar giyiyordu.

Akılda kalan ve üvey kız kardeşin ressam için kadını tarif ederken bilinçaltında vurguladığı ayırt edici ayrıntı, kadının ayaklarının bağlı olduğunu özellikle söylememiş olsa bile. "Bu onu daraltıyor."

Maomao, "Sadece birkaç kişi için diyebilirim, efendim," diye yanıtladı. "Sizce?"

Li'de ayak bağlama geleneği öncelikle kuzeyde görülüyordu; burada, batıda ise neredeyse hiç yoktu. Dolayısıyla, batı başkentinde ayakları bağlı biriyle karşılaşıldığında, bu kişinin kuzeyden geldiğini varsaymak güvenli görünüyordu. Ya da en azından, ailelerinin son birkaç nesildir buraya yerleşmiş olduğunu söyledi.

"Mesele şu ki, ev halkı zaten bu geleneğe sahip olmalıydı."

Basen kuşkulu görünüyordu. "Onun bir gezgin olabileceğini düşünmüyor musun?"

Maomao bu fikir karşısında başını salladı. "Eğer öyle olsaydı, Konsolos Lishu gibi onu şık bir şekilde gönderebilecek bir hanenin kızı olması gerekirdi."

Batı başkentine uzun bir yol vardı ve bağlama, ayakları yürümeye elverişli olmayan şekillere sokuyordu.

kumlu zeminde. Ayak bağlama işlemi zorla Ayakların büyümesini küçük yaşlardan itibaren engellemek ve daha fazla büyümeleri için hayatları boyunca bağlı bırakmak. Ayakların birkaç günde bir dezenfekte edilmesi gerekiyordu, öyle ki Maomao ayakları bağlı fahişelere alkol satıyordu.

Tüm bunlar, batı başkentinde doğan birinin ayakları bağlıysa, geleneği sürdürecektik kadar büyük veya varlıklı bir aileye mensup olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Peki bundan emin misiniz?"

"Hiçbir şey için sorumluluk almıyorum. Ben sadece teklif ettim Bana verilen bilgiler ışığında en olası ihtimalin bu olduğunu düşünüyorum."

Ondan mükemmellik beklmelerine izin veremezdi. Eğer sadece doğru cevaplara izin vereceklerse, Maomao'nun çenesini kapatıp hiçbir şey bilmediğine yemin etmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Basen bir süre sonra koşullarına boyun eğerek, "," dedi. Sonunda odadan çıktı.

Maomao esnedi ve tekrar yerleşmeyi düşünerek yatağına oturdu.

Mükemmellik. Evet, pek mümkün değil. Maomao'nun aklında hâlâ birkaç soru vardı. Lishu'nun kibirli üvey kız kardeşi, bırakın bir şey satın almayı, daha yeni tanıştığı biriyle konuşmaya tenezzül eder miydi? Onlar mı? Ve bu gizemli satıcı üvey kız kardeşi nereden biliyordu? Bu sadece bir tesadüf için biraz fazla düzgündü.

Hmm...

Her neyse. Maomao devam etmeye ve biraz uyumaya karar verdi. O kadar yorgundu ki beynini zar zor çalıştırabiliyordu. Uzandı, Ama göğsündeki saç çubuğu onu dürtükledi. Düşündü ki ama onun görebileceği bir yerde olmasını istemedi.

Maomao tek kelime etmeden ters dönüp diğer tarafına yattı ve hemen gözlerini kapattı.

Bölüm 2: Yüzen Gelin (Birinci Kısım)

Maomao gözlerini tekrar açtığında akşam olmuştu bile. Bugün kasabaya alışverişe gitmeyi planlıyordu - bir korumayla gittiği sürece yerleşkeden ayrılmasının kabul edilebilir olduğunu söylemişlerdi - ama o gece olanlardan sonra markete gitmek istemesi çok zordu. Uyuyabildiği kadar uyudu ve uyandığında içinde yapış yapış bir sızı vardı. Uyuşukluk.

Hafif bir dehşetle kırıışmış kıyafetlerine baktı ve pijamalarını giyip giymemesi gerektiğini düşündü. Her şey sırayla, Yine de kurumuş vücudunu canlandırmak için biraz su içti. Sürahideki su ılıktı ama içindeki bir tutam narenciye suyu ferahlatıyordu.

Bu akşam yemekte ne yapacağımızı merak ediyorum, diye düşündü.

Belki de dışarı çıkıp neler olup bittiğine bakması gerektiğini düşünerek eteğindeki kırıışıklıkları temizlemeye çalıştı. Hemen hemen düzgün bir hale getirdi ve odasından dışarı adımını attığında Jinshi ve Basen'in koridordan kendisine doğru geldiğini gördü.

Bazıları Maomao'nun oldukça küstah olabildiğini düşünüyordu ama o anda kendini oldukça garip hissediyordu. Bir gece önce Jinshi'ye yaptığını yaptıktan sonra, Lahan'ın kendisini çağırdığını duyduğunu bahane ederek özür dilemişti. Ama bu şimdi odasına saklanmaya çalışabileceği anlamına gelmiyordu.

Yaklaşırken Jinshi'nin yüzü alışılmadık derecede halsizdi; kaşlarında Gaoshun'a yakışır bir çatıklık vardı ve bakışları Maomao'ya sabitlenmiş gibiydi. Bu bakış sadece bir an sürdü, sonra her zamanki sakın ifadesine geri döndü. Basen ise Jinshi'ye sıkıntıyla bakıyordu; yani bir şeyler *oluyordu*.

Jinshi, kulağa aşırı derecede hoş gelen ayak sesleriyle ona doğru geldi.

Yüksek sesle.

Burada ne yapacağım? Maomao merak ediyordu ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Yapabileceği en iyi şey ona normal davranmaktı. Kibarca başını salladı ve "Bir sorun mu var efendim?" dedi.

Normalde hizmet eden bir kadın için uygun olan, ancak Jinshi onunla konuştuktan sonra konuşmak olurdu ama Maomao şu anda ilk konuşanın kendisi olmasının daha iyi olacağına karar verdi Jinshi'nin ağzı büküldü, yüzünde çelişkili bir ifade belirdi ama bunu başka birinin fark edip etmediğini söylemek zordu.

"Ani olduğunu biliyorum ama üstünü değiştirip benimle gelmeni istiyorum," dedi ve geçip gitti. Arkasından birkaç hizmetli kadın geldi, ellerinde içinde kıyafet değişikliği olan bir kutu tutuyor ve başlarını derin bir şekilde eğiyorlardı.

"Evet efendim," diye yanıtladı Maomao. Bu şartlar altında söyleyebileceği tek şey buydu.

Üzerini değiştirdikten sonra aceleyle bir arabaya bindirildi. Jinshi ve Basen de yeni kıyafetleriyle çoktan içerideydi.

Maomao etrafına bakındı. Burada geçirdiği zamanın çoğunu Lahan'ın yanında geçirmişti; Jinshi ve Basen'le birlikte tek başına hareket etmesi doğru muydu?

"Sizi buraya çağıran bendim, görüyorsunuz," dedi Jinshi. "Programlarımızın tam da bu amaç için uyumlu olduğunu düşünürsek gitmem zor." Onun hakkında ne hissediyor olursa olsun, en azından onunla normal bir şekilde konuşabilecek kadar akıllı vardı. Bunun için yeterince yetişkin olmasına sevinmişti ama "Bendim" demesinin ardında bir şeylerin gizlendiğini hissetmekten de kendini alamıyordu.

"Peki nereye gidiyoruz, efendim?"

"Belli bir ailenin düğün ziyafetine." Başka bir ziyafet. Görünüşe göre bu da işin bir parçasıydı. "Reddetmeye niyetliydim, ama ev sahibi ısrar etti, bu çok neşeli bir olaydı. Ve ayrıca..."

"Evet, efendim?"

Jinshi, Basen'e anlamlı bir bakış attı ve daha önce Maomao'ya gösterdiği arıyor posterini çıkardı.

"Anladığım kadarıyla evlenecek genç kadının ailesi aslen kuzeyden gelmiş. Evlerden biriydiler
Yi klanının yok edilmesinden sonra bu bölgeyi yönetmekle görevlendirildi."

Yi klanı bir zamanlar bu toprakları yönetmişti, ta ki imparatoriçe zamanında yok edilene kadar. Bu da bu ailenin onlarca yıl önce buraya nakledildiği anlamına geliyor.

Jinshi ona, "Genç hanımın ayakları bağlı," diye bilgi verdi. Şüphelendiği gibi.

"Bu genç hanımdan başka kimse yok muydu?" Bu Maomao'nun özellikle emin olmak istediği bir konuydu; sadece bir varsayımdan yola çıkarak insanları suçlu olmakla suçlayamazdı.

"Birkaç tane," dedi Jinshi. "Genç kadının hanımlarından biri Örneğin beklemek. Asıl mesele kadının kiminle evleneceği - adamın Shaoh'lu olduğunu söylüyorlar."

"Anlıyorum."

Aslanı getiren ve belki de kafesin kırılmasını sağlayan Şaoh'tan bir heyetti.

"Hepsinden önemlisi, genç kadın, bir an önce "Yarın yola çıkacak." Bugün evlilik yemeğini vereceklerdi ve ertesi gün kocasının ülkesine doğru yola çıkacaktı.

"Bu oldukça aceleci
görünüyor." "Ya da daha ziyade kasıtlı."

Görünüşe göre Maomao'dan bir tür suç kanıtı bulmasını istiyorlardı. "Peki ya hiçbir şey bulamazsam?"

"Başka bir yol bulmamız gerekecek. Burada kalış sürem uzayabilir." Bundan kaçınma arzusu Jinshi'nin yüzünden okunuyordu. Zaten bir aya yakın bir süredir başkentten uzaktaydı ve İmparator'un küçük kardeşinin yapması gereken işler bunca zamandır birikmiş olmalıydı. Yine de bu suçluyu bulmak zorundaydılar. "Bu durum U klanını da olumsuz etkileyebilir ve ben bundan kaçınmak istiyorum."

"Bir şey bulacağımdan emin değilim," dedi Maomao. Bu konuda net olmak istiyordu.

"Anlıyorum." Jinshi camdan dışarı bakmak için döndü ve yolculuğun geri kalanı boyunca bir daha ona bakmadı.

Bir vaha yakınında inşa edilmiş başka bir konağa vardılar. Tarzı İmparatoriçe Gyokuyou'nun ailesinin evinden oldukça farklıydı; bu bina daha çok doğuda bulunabilecek bir şeye benziyordu. Binanın kendisi ve sahip olduğu bahçe başkente yakışmıyordu.

Kapıya gidip kaldırım taşlı patikadan aşağı doğru ilerlediklerinde, her iki taraftan da su aktığını gördüler. Söğüt ağaçları sallanıyordu. hafifçe ferahlatıcı bir görünüm verirken, açık hava pavyonları vermilyon direkli ve sarı çatılı evler araziye süslüyordu. İçinde lotus yapraklarının yüzdüğü büyük bir gölet vardı. Suyun yüzeyi ara sıra dalgalanıyor ve ne zaman bir çakıl taşı bir kanala düşse, balıklar sıçırıyordu.

Sazan mı?

Sazan dayanıklı bir türdü ama Maomao ev halkının onları böylesine kurak bir ortamda tutabilmesinden etkilendi.

"Bu ev Yi klanı tarafından mı bırakıldı?" Jinshi yüksek sesle merak etti. Eğer bu insanlar lüks içinde yaşayan, yok olmuş bir klanın yerine gönderilmiş olsalardı, anlaşılabilir bir şekilde sadece mevcut malikaneye taşındı. Kesinlikle zengin bir yerdi ama hüznü bir yanı da vardı. İmparatoriçe Gyokuyou'nun evi -Gyokuen'in malikanesi- canlı ve ; burası ise durgun bir yerdi.

Gölün üzerindeki köprüden geçerken, diğer yönden gelen ve saygıyla eğilen birini gördüler. "Sizi selamlamakta bu kadar geciktiğim için özür dilerim," dedi o kişi. Evin efendisi olmalıydı. Tombuldu, saç çizgisi gerilemeye başlamıştı. Arkasında karısı olduğunu düşündükleri bir kadın vardı. Ayakları küçüktü ve ayakkabıları garip bir şekle sahipti.

"Eminim kızım Gece Prensi'nin tebriklerini kabul etmekten büyük mutluluk duyacaktır."

Gece Prensi mi? Maomao merak etti. Bu terimin Jinshi'ye atıfta bulunduğunu tahmin etti. Bu topraklarda pek çok insan ona gerçek adıyla hitap edemezdi ama görünüşe göre "ay" karakterini içeriyordu - belki de bu yüzden bu lakap takılmıştı.

" halde sizi içeri buyur edebilir miyim?" diye devam etti adam. onları binaya doğru götürdü. Pavyona bir halı serilmişti,

Gölün üzerinde küçük bir tekne ve fenerler yüzüyordu. Şu anda sadece alacakaranlıktı ama karanlık çöktüğünde ürkütücü görünecekti.

"Hey, bu taraftan," diye seslendi Basen Maomao'ya.

Jinshi ustanın yanında , sırada düğüne davetli olduğu anlaşılan Gyokuen vardı.

"Sizi buraya getirmek için meseleyi biraz zorladık," diye açıkladı Basen, oturdukları yere uygun bir şekilde. "Aslında Eş Lishu'nun olması gereken yer burası. Bu yüzden biraz uzaktasınız. Size bir nedime tahsis edeceğim, bir şeye ihtiyacınız olursa onu kullanın."

Bu yüzden Maomao'nun koltuğu aceleyle hazırlanmış gibi görünüyordu. Kesinlikle bir leydi gibi görünen bir kadın sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi Basen'in arkasından belirdi.

Orada Maomao'dan başka birkaç kadın daha vardı ama hepsinin ayakları büyük ve sağlıklıydı. Şeref koltuklarından biri Saçları neredeyse parlayan, keskin ve köşeli yüz hatlarına sahip orta yaşlı bir adam tarafından işgal edilmişti. Bir yabancı. Diğer koltukta ise başında peçe olan genç bir kadın oturuyordu. Bembeyaz giysiler içinde, bir oyuncak bebek gibi hareketsiz ve sessiz oturuyordu.

Bu o mu? Maomao düşündü. Yeterince uysal ama rol yapıyor olabilirdi.

Alkol alma isteğine direnen Maomao biraz meyve suyu içti. Dışarıda, gece vakti böyle bir ziyafet vermek biraz alışılmadıktı ama yemekler ve müzik temelde tanıdık geliyordu. Maomao açıkçası ziyafetlerden bıkmıştı ve bu ziyafeti de çok ayrıntılı bir şekilde değerlendirme ihtiyacı hissetmedi. Sadece güzel yemeklerin tadını çıkaracak ve geline göz kulak olacaktı.

Neler oluyor burada?

Maomao'yu da yanlarında getirdiklerine göre, onlar için bir şeyler bulması gerektiğini hissediyordu ama şu ana kadar harekete geçmek için tek bir fırsatı bile olmamıştı. Kısa bir süre önce önce bir kişi onunla konuşmuştu ve sonra sanki baraj patlamış gibiydi; insanlar onunla konuşmayı *bırakmıyordu*. Neden mi? Jinshi'nin yoldaşı olduğu için, diye tahmin etti.

Herkes gülümsüyor ve şarabını yudumluyordu ama gözlerinin derinliklerinde duygular yanıyordu - erkeklerin gözlerinde hırs, kadınlarınkinde kıskançlık

kadınların.

Maomao'nun aklına Jinshi'nin bu yüzden Onu yanında getirdi: daha önce yaptığı gibi İmparator'un hizmetçisi olarak değil, İmparator'un küçük kardeşiyle bir davete katılmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek için.

Ugh. Hayır, hayır!

Onun normal davranmasını, önceki geceki olayların kendisine davranışını değiştirmesine izin vermemesini dilemek bencillik miydi? Onunla olan ilişkisinin her zaman olduğu gibi profesyonel olmasını, her birinin diğerini kullanmasını ve diğeri tarafından kullanılmasını istiyordu. Şu anda Maomao için en iyisi buydu.

"Çok mütevazı bir genç ," dedi birisi.

Maomao özellikle cevap vermedi. Yüzünün büyük bir kısmını bir peçe örtüyordu ve konuşmasının çoğunu hizmet eden kadın aracılığıyla yapıyordu

Uygunsuz bir şey söylememesini sağlamak için ona yardım etmekle görevlendirilmişti. Ne de olsa son zamanlarda konuşmasına zevk bölgesi konuşmasının çirkin tarafı yeniden girmişti.

Eğer sana öyle görünüyorsa, tamam, diye düşündü. Bakışlarını ziyafetin ortasındaki koltuklarda gezdirdi ve bir yerlerde gelinin ortadan kaybolduğunu fark etti. Maomao'nun

Bekleyen hanım onun dikkatinin nereye gittiğini anlamış olacak ki kulağına fısıldadı: "Sanırım tazelenmeye gitti. makyaj."

Maomao tuvaleti kendisinin kullanabileceğini düşünerek ayağa kalktı ama etrafı hiçbir şeyden anlamayan insanlarla çevriliydi ve kapana kısılmıştı. Aynı durumda görünen Jinshi ve Basen'e baktı. Basen asık suratla alkol alıyordu

Belki de yüzünün içkiden mi yoksa başka bir nedenden mi kızardığı konusunda onu sıkıştırmak cömertlik olmazdı.

Maomao oradan çıkmak için uygun bir bahane düşünmekle meşgulken büyük bir patlama sesi duyuldu. Döndüğünde etrafındaki herkesin gürültünün kaynağına doğru baktığını gördü.

Gölün üzerindeki fener yüklü tekne, gölden daha parlak parlıyordu. Hiç. Havai fişekler suyun üzerinde uçuyordu, belli ki gürültünün kaynağı da . Yani akşam, havai fişekleri de içerecek şekilde ayarlanmıştı.

"Hah! Muhteşem! Bayıldım!" diye bağırdı sarhoş bir adam, pavyondan dışarıya doğru dengesiz bir şekilde ilerlerken. Gölete girdi (ne düşünüyordu ki?) ve sazanlardan birini iki eliyle yakaladı. "Muhteşem! Bayıldım buna! Keşke balık olsaydı, ama bu konuda *sazan* gibi atlamayacağım!"

Berbat bir şakaydı ama her halükarda balığı bir arkadaşına verdi ve "Bunu benim için pişirir misin?" dedi.

Hizmetçi belli ki buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ancak evin reisi, gelinin babası tarafından kurtarıldı. "Hey, sen!" dedi. "Bunun neşeli bir gün olduğunu biliyorum. Yeğeniniz için bir fırsat ama bu kendinizi etmeniz için bir bahane değil. Herkes bakıyor."

"Ha ha ha! Merhaba, Ağabey! Hayır, her şey yolunda." "Gece Prensi dehşete düşmüş olmalı."

Aniden çağrılan Jinshi gülümsüyordu.

Şüphesiz sadece kibar bir gülümsemeydi ama bu, etrafındaki herkesi mest etmeye yetmişti; yaralanmasına rağmen onun hâlâ kendilerine göksel bir periyi hatırlattığını düşünüyorlardı.

"O zavallı balığa acıyorum. Neden geri koymuyorsunuz?" dedi. Partide herkes serbestçe dolaşmaya başlamıştı. İmparator'un küçük kardeşi. Böyle bir sahne başkentte düşünülemezdi.

Takas sırasında herkes gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu. Sazan gölete geri döndü ve bir şekilde yakalanmadan kaçtı. o akşam pişirildi. Yine de balıklar için kolay olmamıştır, önce tam başlarının üzerinde havai fişekler patlıyor, sonra sarhoş parti müdavimleri tarafından yakalandı. Maomao karanlık suya baktı. İçine biraz ekmek kırıntısı atmayı denedi ama balıkların onları almaya geldiğine dair hiçbir işaret yoktu. Tüm o kargaşa korkutmuş olmalı.

onları uzaklaştırır.

Daha fazla alkolün eklenmesiyle parti daha da özgürleşti, ancak gelin hâlâ dönmemişti. Jinshi bu gerçeği çoktan fark etmişti ve hem kendisi hem de damat boş koltuğa gözlerini dikmişlerdi.

"Belki de bu gecenin yıldızı kendini daha da parlatmak için gitmiştir?" Jinshi cesaret etti. Kızın amcası gelinin

makyajını mı düzeltecekti? Kalabalıktaki kadınların çoğu buna inanmış görünmüyordu; bekleyen hanımlar büyük ölçüde ziyafeti terk etmişti alan.

Çok geçmeden içlerinden biri panik içinde geri döndü. Yüzü solgundu ve güçlükle konuşabiliyordu; sadece gölün uzak tarafını işaret edebiliyordu.

Pekala, şimdi.

Maomao bir yanık kokusu aldı ve ardından bağırışlar duydu. Bağıranlara doğru döndüğünde, misafirlerden birini gördü. Bekleyen kadının işaret ettiği yöne bakıyordu. Ağzı bir sazan gibi açılıp kapanıyor ve titreyen bir parmakla gökyüzünü işaret ediyordu. Hayır, gökyüzünü değil, bir Arazinin bir köşesinde dört katlı bir pagoda vardı. En üst katta belli belirsiz bir şey görünüyordu.

"Genç hanımefendi... asılı..." diye devam etti sonunda bekleyen hanımefendi. Ziyafette eğlenmekte olan tüm konukların beti benzi attı.

Loş siluet pagodanın çatısından sarkarken, ayakları hafifçe ileri geri sallanırken görülebiliyordu. Beyaz gelinliği bir bulut gibi dalgalanıyordu.

"Kuleye!" Jinshi söyledi; ilk harekete geçenler o ve Basen oldu. Damat, gelinin babası ve amcası onu takip etti. Maomao da onlara katılarak pagodaya doğru koşmaya başladı. Yemyeşil bahçeyi geçtiler, havai fişeklerden çıkan duman kanalda yüzen fenerlerin ışığını gizliyor ve dağıtıyordu. Sazanların su sıçratma seslerini duyabiliyorlardı.

Pagoda açıkça görülebiliyordu ama onunla aralarında düz bir yol yoktu. Ağaçlar ve diğer binalar yollarına çıkıyordu, hedeflerine ulaşmak için etraftan dolaşmaları gereken engeller. Yolları fenerler tarafından iyi aydınlatıldığı için en azından düşmeyeceklerdi.

Maomao pagodaya diğerlerinin birkaç adım gerisinden girdi ve merdivenleri hızla çıktı. Nefes nefese en üst kata ulaştığında, adamların sallanan ipe inanamayarak baktıklarını gördü: ip kopmuştu.

"Bulun onu! Pagodanın etrafındaki zemini kontrol edin!" Basen kükredi ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Biraz basit biri olabilir

ama en azından anlarda kararlıydı.

Diğerleri de onu örnek alarak aşağı inmeye başladılar ama Jinshi hâlâ dışarıya bakıyordu. Yerden belki de dört *jo* (on iki metre) yüksektydiler. Eğer kız ip tarafından boğulduysa ve sonra ip koptuysa, hayatta kalma şansı neydi?

Maomao, *neredeyse sıfır diyebilirim*, diye düşündü. Boynu kırılrsa da boğulsa da kimse asılı kalmaktan kurtulamazdı.

o kadar uzun süre orada kaldı. Yerde, sallanan ipin yanında nakışla işlenmiş bir çift küçük ayakkabı vardı; bunlar geline aitti.

"Bundan ne anlıyorsun?" Jinshi ipten yere ve geriye bakarak sordu. İp saçakların altına bağlanmıştı ve diğer ucu kopmuştu. Aşağı baktıklarında çatıların üst üste bindiğini görebiliyorlardı. Belki de kız aşağı inerken onların üzerinden yuvarlanmıştı.

Maomao dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi ve Jinshi gülümsedi.

"Ondan gerçeği öğrenmeye çalıştım," diye mırıldandı Jinshi. "Bu yüzden mi

Ben mi yaptım?" Ziyafetin ortasındaki koltukta oturuyordu ve geline bir şeyler söyleyebilirdi. Aşağı baktı ve

Bir an için kum çiğniyormuş gibi göründü. Küçük ayakkabılara sırtını döndü ama başını kaldırıp bakmadı. "Benim kötü bir insan olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bir saniye sonra Maomao, "Bilmiyorum efendim," dedi. Jinshi sadece işini yapmıştı. Er ya da geç biri bunu yapmak zorunda kalacaktı, yoksa suçlu batıya kaçacaktı. Ve bundan kaçınmak zorundaydılar.

Söyleyecek başka bir şey bulamayan Maomao sessiz kaldı.

Sonunda Jinshi, "Gidelim," dedi ve sesi soğuktu.

"Evet, efendim." Maomao basamakları yavaşça indi, dik merdivenden inerken bir yandan da bir soruyla ilgileniyordu.

Gelini bulmaları çok uzun sürmedi, ama görülecek durumda değildi. Beyaz elbisesi yanmıştı; rahatsız edici açılarla bükülmüş kolları ve bacakları da aynı şekilde kararmıştı; ve kafası yarılmıştı. Ama boynundaki ipi buldular ve küçük, şekilsiz ayaklarını tanıdılar. Fener yağına batırılmış ve sonra da ateşe . Bu, sarhoş konukların kendilerini gerçekten de ayık hissetmeleri için yeter de artardı bile.

Bölüm 3: Yüzen Gelin (İkinci Kısım)

"Eğer bir sorun değilse başka bir sorun, değil mi?" Ah-Duo karanlık bir sesle konuştu. Aslında Maomao ile birlikte bugün alışverişe gitmeyi planlamışlardı ama önceki gece yaşananlardan sonra bugün başka bir gün olacaktı gezmeksizin. Maomao'nun dört gözle beklediği Batı başkentinde ne gibi sıra dışı şeyler olduğunu keşfetmek istiyordu ama öyle olmadı; onun yerine kasvetli giysiler giydi. Bu yolculukta başına gelebileceğini düşündüğü onca şey arasında bir cenazeye katılacağını hiç hayal etmemişti.

Ah-Duo çayını yudumlarken, "İtiraf etmeliyim ki bu gece ziyafet olmadığı için üzgün değilim ama keşke başka koşullar altında olsaydı," dedi. Yani gece partilerinin gerginliğini hisseden sadece Maomao değildi. Şu anda odada sadece o, Ah-Duo ve Suirei vardı, bu yüzden Ah-Duo bir şekilde böyle düşüncesizce bir yorumda bulunamazdı. Suirei'nin Ah-Duo'nun yanındayken bakıcısı olmadan gitmesine izin verilmişti, ancak Maomao Ayrılmış genç kadın bunu tam anlamıyla rahatlatıcı buldu. Ah-Duo için bir

eğlenceleri ve ilginç şeyleri severdi, bu yüzden muhtemelen her zaman ciddi olan Suirei'ye sürekli takılırdı.

"Tek çıkış yolunun kendini öldürmek olduğunu düşünene kadar köşeye sıkışmış... Bu bir trajedi," dedi Ah-Duo.

İntihar: resmi sonuç buydu. Genç kadının özel odasında, ölüm nedeninin uzak ve yabancı bir ülkeye taşınma fikrinden duyduğu üzüntü olduğunu belirten bir not bulunmuştu. Ziyafetteki coşkulu hava Damat notu görür görmez çılgına döndü. Gelinin babasına çıkışmaya başladı; söylediklerinin çoğu yabancı dildeydi ve Maomao için anlaşılmazdı,

Her ne kadar yeterince açık olsa da, eğer

anlayabilirdi. Batı başkentinin sakinleri adamın ne söylediğini biliyor gibiydiler ama sadece bakıyorlardı
üzgün bir şekilde yere baktı.

Jinshi ona notu göstermişti ve Maomao bunun gerçekten de gelin tarafından yazıldığına ikna olmuştu.

Yine de köşeye sıkıştırılmakla ilgili bir şey söylemedi.

Ah-Duo, İmparatoriçe Gyokuyou'ya çok benziyordu;
Maomao bu eski eşin hafife alınmaması gerektiğini gördü
-Parfümü bulan astlarından biriydi.

İyi. Ancak Maomao, Ah-Duo'nun tam olarak ne kadar şey bildiğini bilmiyordu, bu yüzden söylediklerine dikkat etmesi gerekiyordu.

Durum şöyleydi: Evliliğinden dolayı perişan olan gelin, ip kopup yere düşmeden önce herkesin onu pagodadan sarkarken görmesini sağlayarak kendini öldürmüştü. Sadece bu da değil, yere düştüğünde bir feneri devirmiş ve kıyafetlerinin alev almasına neden olmuş.

Ama işin aslı bu muydu? Jinshi genç kadının intiharına kendisinin sebep olduğunu düşünüyor gibiydi ama Maomao'nun bunu bilmesine imkân yoktu. Bu kadının Konsolos Lishu'nun üvey kız kardeşine parfümü veren kadın olma ihtimali yüksekti ama bu kesin olmayan başka bir şeydi. Bu nedenle Maomao hala belirsizliklerle örtülü bir cenaze. Doğru, ısrar etseydi reddedebilirdi ama içini kemiren bir şey vardı.

Jinshi de gidiyordu. Normalde yerel bir yetkilinin kızının cenazesine katılmak için herhangi bir nedeni olmazdı ama gelinin babası gelmesi için ona yalvarmıştı. Jinshi ve Gyokuen'in varlığı öfkeli damadı yatıştırmıştı. Damadın bağırdığı şeyin şu olduğunu sonradan öğrendiler: *"Bu ikinci oldu! Bana üçüncü bir gelin bulabilir misiniz?!"*

İki kez, ha? Maomao düşündü. Görünüşte sıradan olan bu evliliğin ardında bir şeyler olduğunu anlamak oldukça kolaydı.

Maomao sandalyesinden kalkarak, "Vakit neredeyse geldi, hanımefendi," dedi. "Ah, elbette." Ah-Duo çayını bıraktı ve gözlerini Maomao. "Bu arada, eğer beni bağışlarsanız..."

"Evet, hanımefendi?" Maomao merakla ona baktı. Ah-Duo için alışılmadık derecede çekingen bir konuşma tarzıydı bu.

"Gece Prensi gidiyorsa, sanırım şu hizmetçisi de onunla birlikte olacak, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Jinshi'nin yardımcısı ve koruması Basen'den bahsediyorlardı. Aslana vurduğunda sağ elinin parmakları kırılmıştı ama O sırada öylesine heyecanlanmıştı ki, parmaklarının doğal olmayan yönleri göstermesi bile çılgınlığının önüne geçemiyordu.

"Onun hakkında emin miyiz? Gaoshun'un oğlu olduğunu duydum. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Bir saniye sonra Maomao, "Sanırım buna Üstat Jinshi karar verecek, yorum yapmak bana düşmez," dedi.

Basen'in fiziksel yetenekleri kesinlikle arzulanan bir şey değildi, ancak kişisel olarak hala yapması gereken bazı şeyler vardı. Gerçi Maomao'nun bu konudaki düşünceleri Gaoshun'u iş başında görmüş olmasıyla renklenmiş olabilirdi. Her neyse, iyimser olmaya çalıştı: Basen, Jinshi'nin tek koruması ya da kişisel yardımcısı değildi. Yani her şey yolunda gidecekti, değil mi?

"Gerçekten bir şey söyleyecek durumda olmadığını mı ?" Ah-Duo acımasız görünüyordu. Suirei, Ah-Duo'nun boş fincanına taze sıcak su doldurdu.

"Hayır, hanımefendi. Bu benim üzerinde etkim olan bir şey değil."

"Anlaşıldı."

Maomao odadan çıktı ve giderken Ah-Duo'ya şaşkın bir bakış attı.

Bu, bir ailenin genellikle sessizce halletmek isteyebileceği türden bir şeydi, ancak genç bayanın ölümü böylesine kamusal bir mesele olduğu için, cenaze töreni pek de özel olamazdı.

Ailenin malikanesi görüldüğünde, beyaz giysili kadınlardan bir nehrin oraya doğru aktığını görebiliyorlardı. Peçelerinden anlaşıldığı kadarıyla ağlayan kadınlar. Maomao'nun gözlemine göre sayıları oldukça fazlaydı. Her tarafta çiçek çelenkleri ve misafirleri karşılamak için başlarını eğerek dışarı çıkan hizmetkârlar vardı.

Maomao burada, batı bölgelerinde ağlayan kadın geleneğinin var olduğundan emin değildi ama aile genç kadının ayaklarını bağlamıştı, bu yüzden cenaze geleneklerine uyuyor olabilirlerdi. başkent tarzında da.

Resepsiyon masasında feryat eden kadınların sayısı teyit edildi ve kendilerine kimlik tespiti için tahta künyeler verildi.

", bu taraftan. Gidelim," dedi bir hizmetçi ve kadınlar onu takip etti.

Bu kez Lahan da Maomao ve diğerlerine katılmıştı. Bavullarında para ve kâğıttan yapılmış ev eşyaları vardı.

"Gerçek bir şey kullanmıyorlar mı?" Maomao sordu.

Lahan, "*Yeni* paraysan belki," diye burnunu çekti. İyi o zaman. Sırf cimri olduğu için kâğıttan eşyalar hazırlamamıştı. Bu Cenazeye katılanların para ve kâğıttan yapılmış günlük eşyalar vermesi âdettendi ve bunlar, ölen kişinin bir sonraki hayatta bile rahat bir yaşam sürmesini sağlamak için yakılırdı. Hatta kişinin cehennemde kalış süresinin bile verilen parayla kısaltılabileceği söylenirdi.

Lahan ziyafetin dışında bırakılmaktan ve sadece cenazeye götürülmekten şikâyetçiydi ama olan olmuştu. O buradayken, Maomao'nun Jinshi'nin yörüngesinde kalmasına gerek yoktu. Rikuson orada değildi; geride kalmıştı. Muhtemelen yapacak kendi işi vardı.

"Her neyse, bu çok iyi bir kâğıt. Düşük kaliteli hurda yok."

Doğru, kâğıt para için kullanılan malzeme mükemmeldi. Şarlatan doktorların kâğıt paralarının yanında gururla durabilirdi. Maomao bu notun onlardan gelip gelmediğini bilmiyordu. Yine de genç kadının intihar notunu gördüğünde, batı başkentinin çok iyi kâğıtlara sahip olduğunu düşünmüştü.

"Çünkü burası bir ticaret kavşağı," dedi Lahan ona. "Kimse en kötü mallarını dünyaya göndermez."

Li aslında bir zamanlar, ürünlerinin batıda bile iyi fiyatlara satıldığı söylenen bir dönemde kâğıt ihraç etmişti. Düşük kaliteli ürünler çoğalmaya başlayınca, ihracat işi neredeyse bitmiş, ama görünüşe göre hala iyi mallar bulunabiliyormuş.

Bir gün önce, malikânede Akşam karanlığında ve şimdi gün ışığında Maomao malikânenin bakımsız kaldığı birkaç yeri görebiliyordu. Burası bir zamanlar gösterişli bir malikâneydi ama yeni sahipleri bakımını yapamamıştı.

Shaoh'dan biriyle evlilik, diye düşündü. Bu da tuhaf görünüyordu. Belki diploması için önemliydi ama güç dengesi ona çarpık gelmişti. Örneğin, ziyafet burada düzenlenmişti ama evlilikle ilgili diğer her şey damadın ülkesinde halledilecekti. Ve adamın gelininin ölümünden sonra takındığı tavır ancak aşağılayıcı olarak adlandırılabilirdi.

Görünüşe göre Lahan, yolda Maomao ile paylaştığı hikâyeyi çoktan öğrenmişti.

"Bu aile buraya Yi klanının yerini alması için getirildi, aynı zamanda anladığım kadarıyla onları yoldan çekmek için."

Eski imparatorun annesi -yani tahttaki imparatoriçe- pragmatist biriydi. İyi bir soydan gelseler bile, işlerini yapamayan memurları baş belası olarak görüyordu.

Ülkenin orta bölgesinden. Birkaç aileyi, bölgeyi denetlemeye gitmeleri halinde bir soyadı vaat ederek batı bölgelerine çekmişti. Gelinin ailesi de onlardan biriydi.

Ancak beceriksiz insanlar basit bir ortam değişikliği sayesinde aniden becerikli hale gelmezler. Ailelerden bazıları alışık olmadıkları iklimde hastalıktan ; diğerleri ise yıkıma uğradı ve ortadan kayboldu.

Batı topraklarının ulusal savunma için çok önemli olduğu yaygın olarak kabul edilirken, imparatoriçe neden bu kadar aceleci görünen bir şey yapmış olabilirdi? Belki de o dönemde gücünün doruğundaydı ve eğer birkaç aile düşerse, diğerleri onların yerini almak için yükseliyordu. Örneğin İmparatoriçe Gyokuyou'nun ailesi.

Dünkü evlilik yemeğindeki genç kadının başka bir ülkeye gelin giderek ailesini güçlendirmesi . Bu aile kan bağlarının olduğu yerde iş yapmayı tercih ediyordu;

Kızlarını evlendirerek bu ilişkileri yaratmak, hanenin yıllar boyunca hayatta kalmak için seçtiği yoldu.

"Damadın aslında ölen kızın kuzeniyle evlendirilmesi gerekiyordu. Sanırım evin reisinin küçük kardeşinin kızıyla," diyor Lahan. O zaman söz konusu küçük kardeş, sazan havuzundaki aşırı sulanmış adam mıydı? Belki de kendi kızının düğünüymüş gibi kutlama yapıyordu. "Törenden on gün önce intihar etti."

"Bu tür bir trajedi yaşamış bir adama benzemiyordu..."

Lahan, "Bu dünyada istesek de istemesek de en iyi yüzümüzü takınmamızı gerektiren pek çok şey var," dedi.

Demek damadın "şimdi iki kez" demesinin ardında yatan şey buydu. Ve düşününce, iki müstakbel karısını da aynı şekilde. Yabancı toprakların gerçekten korkunç olduğunu düşünmüş olmalılar.

Lahan ve Maomao'nun ayak sesleri kaldırım taşları boyunca yürürken duyuluyordu, ayakları sazan balığından sıçrayan sularla ıslanmıştı.

kanalda şıpırdıyordu. Balıklar (balıklar için korkunç bir diyetleri vardı) ziyaretçilerin yaklaştığını duyduklarında gelip toplandılar; sıçrayan suyun ferahlatıcı sesi arttı.

Malikânenin önünde çoktan bir kalabalık oluşmuş, feryat eden kadın topluluğu yüksek sesle ağlamaya başlamıştı. Maomao, ağlayan kadınların çoğunu bir gün önceki katılımcılar.

Şunlara bak, diye düşündü. Kısmen katılımcıları kastediyordu ama asıl göze çarpan beyazlar içindeki kadınlardı. Herhalde elliden fazla kadın keder ve üzüntü dolu bir curcuna yaratıyordu.

Yas. Belki bazı konuklar nezaketen yanlarında feryat figan getirmişlerdi ama yine de çok gibi görünüyordu. Bu kadınların görevi

Ölüler için ağrı yakıyorlardı ama Maomao bu sefer biraz kendilerini tuttuklarını hissetti, belki de hepsi avazları çıktığı kadar bağırırsalar kendi düşündüklerini bile duyamazdınız. Bu, aslında bir iş olarak yas tuttuklarına dair hoş olmayan bir hatırlatmaydı.

Bu kadar çok kadın varken, bazılarının bu işte diğerlerinden daha iyi olması kaçınılmazdı. Birkaçının sesi biraz

Utanmışlardı, bu işte hâlâ yeni olmalıydılar. Bir diğeri kıyafetinin uzun eteğine .

Uzun, upuzun cenaze töreni boyunca ağlayanlara ayak uydurmak zor olsa gerekti ve zaman zaman

Ön ve arka sıralardaki kadınlar yer değiştiriyordu. Dayanıklılıklarını korumak için ağlama görevlerini değiştiriyor gibiydiler. Böylesine verimli feryat figanların ölümlere gerçekten huzur getirip getirmeyeceğini söylemek zordu ama Maomao şahsen ölümden sonra bir şey olduğuna inanmıyordu. Ve bu kadınların yemek yemesi gerekiyordu.

Maomao yukarı baktı. Bahçenin ötesinde, dört katlı pagodayı görebiliyordu. Gündüz vakti, geceye kıyasla farklı bir bakış açısı yakalamanın mümkün olup olmadığını merak etti. İleriye doğru yürümeye başladı ve neredeyse fark etmediği bir kanala düşüyordu. Yanında duran Lahan'a tutundu.

"Ne yapıyorsun?" diye tersledi.

"Özür dilerim." Düşmüş olsa bile kanal o kadar derin değildi, ama sazanlar gürültüden etkilenerek çoktan gelmişti. Bir gece önce, yüzen fenerler kimseyi düşmekten kurtarmıştı, ama bu orta derecede tehlikeli bir arazi özelliği idi, diye düşündü.

Pagoda'ya oldukça uzaktı ve dün sadece oraya koşmakla kalmamışlar, merdivenleri de koşarak çıkmışlardı. Çok zor olmuştu.

Adımlar mı? Pagodaya olan mesafe mi? Maomao önceki gece bir şeylerin ters gittiğini hatırladı. Neydi o? Neredeyse bulmuştu...

"Hey, sen! O yemek değil!" Lahan şaka yaptı. Sazanlar onu umursamadan, kırıntı bulma umuduyla ona saldırmaya devam etti. Tam o sırada bir rüzgâr çıktı ve ölümler için verilen paranın bir kısmı kanala düştü. Sazanlar anında üzerine atladılar ve para hızla yok oldu. iz bırakmadan.

Maomao hiçbir şey söylemedi, sadece balığa baktı.

"Ne yapıyorsunuz? Onlar da yiyecek değil. Burada balık tutamazsın."

Sesi yine şaka yapıyormuş gibi geliyordu ama kadın elini ona doğru uzattı. "Kağıt."

"Kağıt mı?"

"Yanında karalama kağıdı bulundurduğunu biliyorum. Bana bir sayfa ver."

"Bu da nereden çıktı?" Lahan homurdandı ama yine de cübbesinin kıvrımlarından kağıdı çıkardı. Maomao kağıdı yırtıp kanala attı ve halı onu açgözlülükle tekrar yuttu.

Maomao'nun ağzı bir an açık kaldı ve sonra "İşte bu!" dedi. Hızlı adımlarla pagodaya doğru yola koyuldu.

"H-Hey!" Lahan haykırdı.

Gelinin pagodadan yer, düğün yemeğinin verildiği pavyondan görülebiliyordu ama yaklaştıkça gözden kayboluyordu.

Maomao hızını artırarak kulenin hemen altındaki göleti görene kadar koştu.

"Neyin peşindesin? Neler oluyor?" Lahan ona yetişirken nefes nefese kaldı. Maomao elbisesinin eteklerini yukarı kaldırdı ve gölete doğru yürüdü. Pagoda ile su arasında kısa bir mesafe vardı; gelinin cesedi orada bulunmuştu.

"Bir insan pencereden düştüğünde nereye düşer Lahan?" diye sordu.

"Aşağı, genellikle," dedi.

Evet, yanmış cesedi de orada bulmuşlardı. Ancak...

"Ya bir insandan daha hafif bir şey olsaydı? Diyelim ki rüzgarın hızı ve yönü kabaca şimdiki gibi."

"Ağırlığa göre değişir."

"İki *akrabadan* daha az, ama yaklaşık bir insan büyüklüğünde."

"Bu durumda..." Lahan gözlüğünü düzeltti, mesafeye baktı. Parmağını yaladı ve rüzgâra doğru kaldırdı. "Binadan sizin bulunduğunuz yerden biraz daha uzakta olduğunu tahmin ediyorum. Çatının konumunu da hesaba katarsak..."

Doğru, çatı. Bunu da işin içine katarsak, mantıklı olmayan bir şey var. Şimdi ışıktaki görebildiğine göre, bundan emindi.

Lahan önce cesedin yanmış toprak parçasına, sonra da çatıya baktı. Sonra başını eğdi. Elbette - eğer Maomao bunu anlayabildiyse, bu insan abaküs bunu fark etmemiş olamazdı. Eğer bir gece önce orada olsaydı

tutarsızlığı ondan çok önce fark .

Maomao Lahan'ın gösterdiği yere doğru ilerledi, ardından kollarını sıvadı ve ellerini suya daldırarak havuzun dibini kazmaya . Bu arada Lahan oturmuş, belli ki durumu gözlemlemeye niyetlenmişti. Elinde tutmak için küçük bir dal vardı

Kendini meşgul ediyordu, yere yazıyordu. Belki de bir şeyler hesaplıyordu.

"Ne yapıyorsunuz hanımefendi?!" diye bağırdı misafirin havuzda oynadığını fark eden bir hizmetçi. Cenaze töreninin düzenlendiği bir evde bu davranış kesinlikle ayıptı. "Lütfen, hemen oradan çıkın!"

"Bana aldırmayın," dedi Maomao, adamı görmezden gelerek ve tekrar gölete girdim. Dibi çamurluydu; mükemmel bir gübre. Bir sürü balık dışkısı besinlerle doluydu.

Lahan çekingен bir tavırla, "duydunuz," dedi ama hizmetçi Maomao'yu durdurmaya çalışmaya devam etti. Maomao onu görmezden gelmeye ve kazmaya devam etmeye devam etti. Bulmayı umduğu şeyi bulursa ve bulduğunda, her şey çözülmüş olacaktı.

Lahan onun yoluna çıkmıyordu ama tam olarak yardım da etmiyordu, sadece arada bir etrafa bakıyordu. Maomao, Lahan'ın arkasındaki gölete sıçrayan bir hizmetçi. Adamın elini çektiğini hissetti. Kaçmaya çalıştı ama ayakları çamura takıldı ve kafa üstü suya düştü. Kendini pislik içinde buldu.

hizmetçi ona ulaşmaya çalışıyor.

Ancak tam o anda, muhteşem ve etkileyici bir ses "Bir şey buldun mu?" diye sordu.

Maomao, *giriş yapmak için uygun anı* beklediğini *düşündü*. Jinshi ortaya çıkmıştı. Basen onun arkasında durmuş, dehşetle bakıyordu.

Maomao yüzündeki çamuru sildi ve ucu kopmuş bir ip parçasını havaya kaldırdı. *Bu da gelinin...*

Maomao kafasında bildiklerini gözden geçirdi. Bu köşkle ilgili gizemli bir şey daha vardı ve eğer gerçeği ortaya çıkarabilirse, gizem çözülecekti.

"Gelin hâlâ hayatta," diye duyurdu ve sırtıttı.

Maomao temizlenmek ve kıyafetlerini değiştirmek için bir oda istedi. Düzgün bir banyo yapmayı çok isterdi ama zamanları yoktu. Kafa derisine yapışan çamur hissinden nefret ediyordu, Ama buna katlanmak zorundaydı.

Üzerini değiştirdikten sonra malikanenin ana salonuna alındı. İçeri girdiğinde malikânenin sahibi ve ailesi ona kötü kötü bakmış, bir misafirin bu şekilde davranmasından açıkça rahatsız olmuşlardı bir cenaze töreninde. Jinshi ve Basen'in yanı sıra Lahan ve korumalar da oradaydı ama dünkü damadı görmemişti. Aslında, onu cenazeye katılırken gördüğünü hiç sanmıyordu.

Masanın üzerinde Maomao'nun bulduğu ip parçası duruyordu. Pencereden dışarı baktı ve beyazlar içindeki kadınların hâlâ ağlamakla meşgul olduklarını gördü. Cenaze töreni yarına kadar devam edecekti, bu yüzden belki de hanımlar bu gece burada kalacaklardı. Diğer misafirler evlerine gitmişti; sadece bu kadınlar, bu evde yaşayanlar ve Maomao'nun partisi kalmıştı.

"Ne yaptığınızı sandığınızı sorabilir miyim?" dedi. Evin umutsuz efendisi. Kızgın görünmekten ziyade kederden bunalmış gibiydi.

"Bu genç kadın her şeyi açıklayacak," dedi Jinshi ve Maomao'yu odanın ortasına götürdü. Masanın üzerindeki ip kirliydi ama yine de yeni olduğu belliydi.

"Onun La ailesinin bir hanımı olması gerektiğini biliyorum ama çocuğumuzun ölümünün yasını tutuyoruz," dedi efendi. "Bizi rahat bırakamaz mısınız? Elbette Gece Prensi bile..." O oluyordu İhtiyatlıydı ama Jinshi'yi açıkça eleştiriyordu. Bunu yaparken titremesi ne kadar cesur olması gerektiğini gösteriyordu. alındı.

"Evet, üzüntünüze ortak olduğum için özür dilerim. Ancak, bir dakikanızı rica edebilir miyiz?" dedi Jinshi; nazik ama kararlıydı.

"Misafirler evlerine gitti ve ortalığı temizlemeliyiz. En azından feryat eden kadınları kovabilir miyim?"

Jinshi Maomao'ya baktı ama o başını salladı. Jinshi, bundan sonrasını Maomao'nun halledeceğine güvendiğini söylemek istercesine bir adım geri çekildi

üzerinde.

Maomao "Gelin gerçekten ölmüş olsaydı ben de senin gibi hissederdim" dedi. Sonra ipi aldı ve dışarı çıktı. "Benimle gel."

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye çıkıştı ev sahibi ama Maomao onu duymazdan geldi ve gidip beyazlı kadınların önünde durdu. O çömelirken diğerleri şaşkınlıkla onu izledi.

Bir "Hiyah!" ile feryat eden kadınların cüppelerinden ikisini yakalayıp yukarı kaldırdı.

Seyircilerin çeneleri neredeyse yere düşecekti.

Buralarda güneş çok kuvvetliydi ve insanlar bacaklarını onun ışığından korumak için saklıyorlardı, bu yüzden Maomao'nun ortaya çıkardığı uzuvlar uygun bir şekilde solgundu. Daikon için her zamankinden daha fazla acıkarak, kadınların eteklerini çevirerek ilerledi, kadınlar bağırdı ve çığlık attı.

Maomao *bunun anılarını canlandırıldığını* düşündü. Bir zamanlar zevki şüpheli bir tüccar on kadar fahişeyi bir araya getirmiş ve bütün bir geceyi onların eteklerini kaldırarak geçirmişti. Madam bunun çok seviyesiz bir davranış olduğunu söyleyip şikayet etmişti ama adam üç kat fazla para ödediği için onu durdurmak .

Kısacası, Maomao aslında tıpkı seks delisi yaşlı bir adam gibi davranıyordu.

Etekleri savrulan kadınlar hızla çömelerek kendilerini saklamaya çalışırken, Maomao'nun henüz ulaşamadığı kadınlar paniğe kapılıp kaçmaya çalıştı.

Vay be. Bu beklediğimden daha eğlenceli!

Bunu kendi başına yapana, ağlayan kadınların peşinden koşup elbiselerinin eteklerini çekiştirene kadar bunun ne kadar harika bir şey olduğunu anlamamıştı. Sonunda o şehvetli yaşlı adamın ne hissettiğini anlamaya başlamıştı. Bu iyi değildi.

Feryat eden kadınlardan birinin pek atletik olmadığı göze çarpıyordu. Kaçmaya çalıştı ama koşamadı, onun yerine takılıp tökezledi.

Maomao hiç merhamet göstermedi, kadının önünde durdu ve parmaklarını büktü. Kadının çığlıkları avluda yankılandı ama Maomao kadının eteğini tuttu.

"Sen! Biraz terbiye öğren!" Jinshi haykırdı; o Bu emre başının arkasına vurduğu bir şaplak eşlik etti. Arkasını döndü ve adamın iyice sinirlenmiş göründüğünü gördü.

"Çok üzgünüm," dedi Maomao, eline geçirdiği bir avuç eteği bırakarak. "Ama şeyi buldum."

Kızın eteğinin altından bir çift ayakkabı görünüyordu. çalışırken neredeyse ayağından düşüyordu, çünkü numarası tamamen yanlıştı. Ayakları bandajla sarılmıştı ve aslında neredeyse hiç ayak gibi görünmüyorlardı.

Bu feryat eden kadının ayakları bağlıydı.

Daha sonra Maomao yas tutan kişinin peçesini aldı ve yavaşça çekerek gözyaşlarıyla dolu yüzü olan genç ve güzel bir kadını ortaya çıkardı.

"Özür dilerim!" dedi genç kadın ağlayarak. Özür dilediği kişi kesinlikle Maomao değildi.

"H-" diye başladı Maomao, ama *işte kayıp gelininiz* diyemeden, ayakları bağlı başka bir kadın aralarına daldı. Gelinin nedimelerinden biri olabilir mi?

"Bunun anlamı ne?! En basit terbiyeyi bile beceremiyor musun?!" diye bağırdı ikinci kadın Maomao'ya. Gözlerinden akmak üzere olan yaşları engellemek için gözlerini kocaman açmıştı. Dudağını ısıırıyordu ve omuzları titriyordu. Sonra diğer kadının eteğini düzeltti ve peçesini başına geri taktı. "Çabuk gidin. İşimiz var

yarın tekrar."

Yine de ayaklarının bağılı olduğu ortaya çıkınca kadın kaçamayacaktı -Maomao ve şimdi de Jinshi buna izin vermeyecekti. Kadının üzerlerine kaçmasına izin veremezlerdi. Maomao'nun daha sonra söylediği acımasız sözlerle ilham veren de bu düşünceydi.

"Yaktığın ceset. Ablanın mıydı? Kendini öldürdükten sonra mı?"

Feryat eden kadın ürperdi.

"Cesedin boynunda zaten izler vardı. Bu yüzden kendini 'asmış' gibi gösterdin. Sonra da cesedi yaktınız, böylece kimse ona ne olduğundan emin olamadı."

Genç kadının burnunu duyulabiliyordu.

Keder taklidi; mükemmel bir ağlama işiydi, çalışması sırasında kesinlikle kabul görececek bir ağlamaydı.

O ana kadar sessizce izleyen gelinin babası sonunda patladı: "Bir kez daha, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok! Sizden çocuğumun düğününe saygısızlık etmemenizi rica ediyorum.

Cenaze daha fazla uzamasın. Bu feryat eden kadının benim kızım olmasına imkân yok!" Cenazenin önünde durarak bekleyen hanımefendiye katıldı.

Maomao. "Seninle küçük kızım hakkında konuştuğum doğru, ama açıkçası senden her yere burnunu sokmanı istemiyordum!" Adamın öfkesi açıkça görülüyordu.

Bunun üzerine gelinin amcası el kol hareketleriyle araya girdi: "Eğer kız yaşıyorsa, dün gece olanları nasıl açıklıyorsunuz? Hepimiz gelinin kendini astığını gördük. Ve cesedini de yere. Bunlar gerçekler!"

Maomao yine de başını salladı. "Doğru, gelin kendini pagodanın en yüksek katından sarkıttı ve sonra aşağı düştü. Ama o kule hakkında ilginç bir şey var. Dört katlı, değil mi? Ve ilk bakışta hepsi aynı büyüklükte görünüyor ama en alt kat diğerlerinden daha fazla açılıyor. Oraya bir şey düşerse ne olur?"

Lahan bu tür şeyleri açıklamakta

Maomao öyleydi, bu yüzden ona yerden bir dal uzattı. Tozun içinde kulenin bir şemasını çizmeye başladı. Maomao çamurda oynamakla meşgulken çizdiği resmin aynısıydı bu.

"Çatı belli bir açiya sahip, dolayısıyla üzerine düşen bir şey dışa doğru yuvarlanacaktır. Çatıdan düşerken kuvvet onu taşımaya devam edecektir," diyen Lahan, açıklama amacıyla diyagramına bir ok ekledi. "Başka bir deyişle, eğer bu nesne momentumu azalmadan aşağıya düşseydi, pagodadan biraz uzağa inerdi."

Ancak, yanmış ceset doğrudan saçakların altındakulenin girişinde duruyorsanız gizlenebilecek bir yerdeydi. Gölete düşmüş olsaydı, insanları yoldan çıkarmak için onu yakmak artık mümkün olmayacaktı.

Lahan, "Temel hareket prensiplerine ve cesedin hızına dayanarak, cesedin bulduğumuz yere düşmemesi gerekirdi," dedi. En azından böyle zamanlarda ona güvenilebilirdi. Ve diyagramı açıklamasının anlaşılmasını kolaylaştırdı.

Maomao, "Yanmış ceset başından beri oradaydı," diye sözlerini tamamladı. "'Yüzen' gelin dikkatimizi dağıttı ve onu gözden kaçırdık."

Pagodaya giden yol küçük fenerlerle aydınlatılmıştı. Bölgeyi tanımayan ve karanlık bir gecede yollarını bulmaya çalışan konuklar doğal olarak bu yolu takip edeceklerdi. Ve havai fişeklerden çıkan duman, fener yağının kokusuyla birleştiğinde, zaten yanmış olan cesedi gizlemek için mükemmeldi.

Sonunda Maomao ekledi: "Sarkan gelinin gerçek kimliğinin *bu* olduğundan şüpheleniyorum." Bir kâğıt parçası çıkardı ve gölete doğru yürüdü, yürürken kasıtlı olarak ayaklarını yere vuruyordu. Kâğıdı yırtıp suya fırlattı ve kâğıdı yemeye gelen sazanlar hemen suya atladı. "Buralarda bir sürü mükemmel kâğıt var. Uzaktan bakıldığında bir gelinin gelinliği gibi görünebilecek bir şeye dönüştürülebilecek şeyler."

Sinyal ne ? Havai fişekler, mükemmel olurlardı. Belki özel bir duman rengi ya da özel bir ses.

Birisi asılı gelini fark ettiğinde işaret verilirdi. Kuleye olan mesafeden ve en üst kata ulaşmanın ne kadar süreceğinden yola çıkılarak, ip kopmuş gibi görünecek şekilde kesilirdi. Herkes pagodaya koşmakla o kadar meşgul olurdu ki düşüşü fark etmezlerdi.

"Dün içeri girip sazanlardan birini yakaladın," Maomao

amcaya dedi ki. "Bu balığı korkutup kaçırmak için miydi?" Belki de kâğıt yiyen balıkları istediği yere götürmeye çalışıyordu. Muhtemelen havai fişeklerden korkmuşlardı ama neden işi şansa bıraksındı ki?

Kağıt bebek gölete düşecek ve sazanlar tarafından yenecek, geriye sadece Maomao'nun suda bulunduğu ip kalacaktı. İpi kesen kişiye gelince, tek yapması gereken

Herkes pagodaya varana kadar. Aceleyle dışarı çıkmaya çalışmasına ve araştırmaya gelen biriyle karşılaşma riskine girmesine gerek yoktu. Bunun yerine, içeride bir yere saklanabilirdi.

uygun kalabalığa katılabilir, aralarına karışabilir ve herkes gibi kafası karışmış gibi görünebilirdi. Artık bu rolü kimin oynadığını sormalarına gerek yoktu.

"Olayları yorumlamama itirazı olan varsa, belki de bulduğum ipi kuleden kalan parçayla karşılaştırmalıyız. İtirazı olan var mı?"

"Herhangi biri" sözüyle gelinin babası dizlerinin üzerine çöktü, diğerleri ise teslimiyetle birbirlerine baktılar. Maomao ile vahşi feryat figan eden kadının arasına giren nedimenin yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Evet, tabii ki: gelin

bunu tek yaptı. Suç ortakları olmalı, belki de tüm ev halkı.

Önlerindeki aile üyelerinin yüzlerinde ihanet değil, keder okunuyordu.

Maomao, "Gelini feryat eden kadınların arasına saklamayı ve bu şekilde kaçmasına yardım etmeyi umuyordun," dedi. Görünüşe göre sürekli bir yanlış izlenim altındaydı. Yani, aslanla yaşanan olayın Eş Lishu'yu hedef aldığı konusunda yanılmıştı.

Bazen, başka bir kişinin düşündükleri her zaman sizin hayal ettiklerinizle örtüşmeyebilir.

"Tüm bunlar o yabancı damattan kurtulmasına yardım etmek için."

Aslanı getirenin müstakbel damat olduğunu duymuştu.

-Eğer kafes kırılır ve aslan serbest kalırsa, suç onun üzerine kalacaktı. Ailenin yapması gereken tek şey kafesin parmaklıklarını kurcalamak ve aslanı kışkırtan parfümü

ziyafete katılanlar. Seçtikleri kişilerden birinin Lishu'nun üvey kız kardeşi olması basit bir tesadüf olmalıydı.

Normalde, aslanla yaşanan olayla ilgili suçlama hemen yapılardı ve en ağır suçlama da

Damat. Ancak Jinshi ve Gyokuen ailenin beklediğinden daha titiz davrandılar; olayları hemen tırmandırmak yerine kanıt toplamaya odaklandılar.

Damat, anlaşılabilir bir endişeyle, ertesi gün için planlanan ziyafetten sonra yola çıkmayı planlayarak ülkeyi bir an önce terk etmeye karar vermişti. anda burada olmamasının nedeni de buydu: çoktan eve doğru yola çıkmıştı. Eğer işlerin engellenmeden devam etmesine izin verilseydi, genç kadın şimdi yabancı bir ülkede adamın karısı olarak yaşamak üzere yola çıkmış olacaktı. Çılgına dönen aile, genç kadının ölümünü sahnelemeye karar verdi. Genç kadını korumaya o kadar kararlıydılar ki, çoktan ölmüş olan ablasının cesedini kullanmaya bile razı oldular.

"Neden bu kadar ileri gitmenin gerekli olduğunu düşündünüz?" Jinshi sordu. "Hah! Kızımın ne kadar iğrenç bir şekilde Gelinin amcası, ölen kadının babası," diye yanıtladı. "Bu insanlar ailemizin kadınlarını köleden başka bir şey olarak görmüyorlar. Birlikte geçirdikleri ilk gecede ne yapıyorlar biliyor musun? Gelini damgalarlar. Bir hayvan gibi!"

Evlilikler her zaman eşit değildi; aslında, çoğu zaman güç dengesi bir yöne ya da diğerine doğru eğilirdi. Eğer güce sahip değilseniz, yapabileceğiniz tek şey boyun eğmek ve kazımak. Bu aile zaten bir kızını böyle kurban olarak sunmuştu.

"Bu ayaklarım için de aynısı oldu," dedi ağlayan bir kadın kılığındaki gelin, elini kendi küçük ayaklarında gezdirerek. "O adamın istediği buydu. Doğulu bir kız gibi görünmemi istediğini söyledi. Beni bir kıزدan daha fazlası olarak gördüğünden şüpheliyim. Emtia." Hizmetçi kadın yüzünde acı dolu bir ifadeyle onu izledi. Belki de gelin ve hatta nedimesi, abla işe yaramazsa diye potansiyel yedekler olarak ayaklarını bağlatmışlardı.

Jinshi'nin yüzündeki ifade kayboldu, ama görünüşe göre

özel olarak rahatsız.

"Ben beceriksizim. Bana açık olan tek yol buydu. Sen Belki de daha yetenekli ya da becerikli olsaydım, kızımın bahçedeki güllerden biri olduğunu görebilir miydin?" diye sordu kızın babası. Belki de yine batı başkentinden olan ve kendi kızlarının İmparatoriçe olarak yükseldiğini gören başka bir aileyi düşünüyordu.

"İmparatoriçe bizden hoşnut olsaydı," diye devam etti baba, "sence bu taşraya gönderilmekten kurtulabilir miydik?"

Jinshi trajik aileye sırtını döndü. Ciddi bir suç işlemişlerdi. Kendi kızlarını koruma çabaları çok daha fazla cana mal olabilirdi.

"Sizce ev halkımızı kurtarabilir miydik?" Onları bir tokatla mümkün olmazdı.

Maomao'bilmediği tek şey, Jinshi'nin bunu kabul edecek kadar büyüüp büyümediği idi.

birlikte, bir şeyler gördüğünü düşünmeden edemiyordu. onlardan . "Bir ev kurtarılması gereken bir şey midir?" dedi sessizce, birbirlerine sarılmış ayakları bağlı iki kadına yaklaşıp. Tüm beceriksizlik iddialarına rağmen, bir şey onu rahatsız ediyordu. "Size bir şey sorabilir miyim?" dedi kadınlara.

Hiçbir şey söylemediler ve o da onların sessizliğini onay olarak kabul etti. "Sanırım parfümü verdiğiniz kişiler arasında, Kibirli tavırları ve bir ağız dolusu çürük dişi olan bir kadın vardı. Onu nasıl tanıdın?"

Hizmetçi kadın yere baktı. Lishu'nun üvey kız kardeşiyle temas kuran kişi o . Bu Tuhaftı: Yeni tanıştığı biriyle bu kadar samimi olacak bir tipe benzemiyordu.

"Tam olarak hatırlamıyorum ama on sekiz ya da on dokuz yaşlarındaydı ve arkası biraz dolgundu."

Lahan araya girerek, "Poposu üç *şaku* ve bir *güneş* boyunda," dedi. (Neden?!) Maomao sayının eğitilmiş bir tahmin olduğunu, sadece göz attığını varsaydı - ama sessizce onunkini ezdi

Yine de ayak parmakları.

Maomao, "Bize anlatmanızı tavsiye ederim," dedi. "Bu herkes için daha iyi olur."

Bir süre sonra nedime, "Falcı bana söyledi," dedi.

"Falcı mı?"

Diğer kadın başını salladı, hâlâ yere bakıyordu. "Batı başkentinde herkes onu konuşuyor. Herkes onu görmeye gidiyor." Başta bunların sadece laftan ibaret olduğunu düşündüğünü söyledi. Ama falcının sözleri genç kadın ve arkadaşları hakkında esrarengiz bir içgörü göstermişti ve o da daha derine çekilmişti. daha derin.

"Rahmetli genç hanım tavsiye almak için ona giderdi."

"Bunu yapabilmesinden etkilendim," dedi Maomao. Genç kadına saldırmaya çalışmıyordu - sadece zihninde beliren basit bir şüpheydi. "Tavsiye" konusu öyle herkesle konuşulabilecek bir konu değildi.

Hizmetçi kadın kasabayı işaret etti. "Şapelde konuşurlardı."

Burası Gyokuen'in binasına çok benzeyen ve yabancı bir dine adanmış bir yerdi. İçinde özel sohbetlerin yapılabileceği yerler vardı ve falcı buraları ticaretini sürdürmek için kullanıyordu. Görünüşe göre bu kuytu köşeler aslında yabancı dinin rahiplerinin insanları dinlemesi içindi, ancak uygun bir bağışla özel kişisel sohbetler için de kullanılabilir hale gelebilirlerdi.

Müstakbel eş, adı ve kimliği konusunda fazla açık olmamaya çalışmıştı ama çalışkan bir meraklı kimin kim olduğunu bulabilirdi. konuşuyorlardı. Bu falcı da bundan yararlanmış gibi görünüyordu.

"Parfümü kabul eden bendim! Kafesi kurcalama tavsiyesini de ben kabul ettim! Hepsi bendim!" Bekleyen leydi başını öne eğdi. Daha fazla ölü genç kadın olmasına izin veremeyeceğini hissetmişti çünkü

sırf falcı. Yalvarırcasına Maomao'ya baktı ama Maomao

yargılayacak kişi değildi.

Falcı ona kimi hedef alması gerektiğini de söylemişti. Bazı isimleri ya da özellikleri konusunda muğlaktı ama Lishu'nun üvey kız kardeşi gibi, leydi adayına ayrıntılı olarak anlatılanlar da vardı. Nihayetinde, Lishu'ya parfüm sattı.

üç kişinin etrafında.

"Suç sadece bu genç kadının değil. Kafesi kurcalayan bendim," dedi gelinin amcası öne çıkarak.

Hizmetçiyi kasvetli bir ruh hali içinde bulmuş ve onu sorgulamıştı. Gerçekten de, genç bir kadının kendi başına yapabileceğinden çok daha fazlası gibi .

"Sadece onlar değildi. İntihar sahnesi benim fikrimdi. Yeğenimin mezarını rahatsız etmek anlamına gelse bile," dedi gelinin babası.

"Hayır! Kardeşim, yaptığın şeyi yapman için sana yalvardım!"

Bu değiş tokuşa tanık olan ailenin kadınları korkunç bir çığlık atmaya başladılar.

"Yani tüm bunlar falcıdan değil de senin kendi fikrin miydi?" Jinshi sordu.

"Bu doğru. Dün olanlardan sonra falcı ile görüşecek vaktimiz olmadı."

"Peki bu falcı sizinle görüşebilecek miydi?" Jinshi zavallı aileyi yakından izliyordu. Onları nasıl cezalandıracağını değil, daha ziyade bunu bir sonraki olayla nasıl ilişkilendireceğini düşünüyor gibiydi.

O aileyi izlerken, Maomao da sessizce onu izledi.

Falcıyı ya da her kimse onu asla bulamadılar. Ancak şapeldeki bir keşiş kâhinin nerede yaşadığına dair tanıklık etti. Bir atasözüne göre para cehennemde bile konuşurmuş; iyi bir bağış adamı oldukça rahatlatmış.

Onlara gösterdiği ev tamamen boştu. Orada bulduklarından çıkarabildikleri tek şey, falcının batıdan gelen biri gibi yaşamadığı oldu.

Bölüm 4: Eve Dönüş Yolculuğu

Maomao, Jinshi'nin gelin ve ailesiyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Her şey bittikten sonra Gyokuen ile biraz sohbet etti ama bu pek de Maomao'nun konuşacağı bir konu değildi. izinsiz girebilirdi. Yapabileceği tek şey en kötüsünün olmamasını ummaktı. Eş Lishu artık değildi ama üvey kız kardeşi hakkında ne yapılacağı ayrı bir konuydu. tamamen bir mesele.

Ve böylece, batı başkentindeki altıncı gününde, onların Ertesi gün yola çıkarken Maomao'nun tek düşünebildiği: *Hiç gezme fırsatı bulamadım.*

İşte bu . Kulağa soğuk gelebilir, ama Maomao'nun olumsuz düşüncelere dalmaya meyilli bir mizacı vardı. Bunun yerine dışarı çıkıp kendini yenileyecek bir şeyler yapmayı umuyordu; ancak eve gitmek için hazırlanma vaktinin geldiği söylendi. Böylece kendini kaktüs bahçesinde buldu, yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Bitkilerin başkent ikliminde hayatta kalıp kalamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama en azından yanında götürmek için birkaç tohum ya da küçük bir kırpıntı istemek istedi.

Gyokuen bir adım daha ileri giderek onlar için tüccarı arayacak kadar , bu yüzden bu kadarı için minnettardı.

Böylece batı başkentindeki misafirliği de sona ermiş oldu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Lahan. Eve dönerken arabadaydılar ve bir ucu sivriltilmiş ve karartılmış bir kuş tüyünü gösteriyordu. Güya batıda fırça kullanmıyorlarmış; onun yerine metal "kalemler" ya da bunun gibi tüyler kullanıyorlarmış.

Maomao başını eğdi. "Sanırım bunu falcının evinde buldular." Eşya namına pek bir şey yoktu ama buldukları sınırlı kanıtlar arasında bu da vardı.

"İmparator'un saygıdeğer küçük kardeşi

ne tür bir tüy olduğunu. Acaba biliyor musunuz?"

"Hmm... Çok küçük. Bir su kuşuna ait olduğunu sanmıyorum," dedi Lahan.

Tüy gri renkteydi ve aslında bir yazı aracı olmaya pek uygun görünmüyordu. Muhtemelen birinin ihtiyaç duyulması halinde yedek olarak kullanmak için eline aldığı rastgele bir t yd .

Sonunda Lahan, "Bunun bir güvercine ait olabileceğini düşünmüyor musun?" dedi. "Ne kadar yavan."

Birçok insan güvercin eti yedi ve kutlama günlerinde kuşları serbest bırakma geleneği vardı. Lahan biraz sönük görünüyordu; belki de biraz daha egzotik bir şey umuyordu.

Maomao pencereden dışarı baktı. "Eve bir tekneyle döneceğimizi söylediler, değil mi?"

"Doğru," diye Lahan. Yanında, Rikuson gülümsüyordu Genel olarak. Ne düğüne ne de cenazeye katılmak zorunda olmadığı için en azından etrafı biraz gezebildi ve Maomao'ya aldığı ipek kumaştan bir parça verdi. Maomao kumaşı seve seve aldı. Ne verilirse verilsin, ama bir şey ona biraz adaletsiz hissettirdi ve ona mütevazı bir şekilde kirli bir bakış atmaktan kendini alamadı.

"Neden onun yerine sen katılmadın?" diye mırıldandı. "O eve asla uyum sağlayamazdım," dedi. Bu

En azından sesi alçakgönüllüydü ve gülümsüyordu ama tüm gerçeği söyleyip söylemediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ah-Duo ve Eşi Lishu ayrı bir arabaya binmişlerdi ve eve dönüş yolculuğunu birlikte yapacaklardı. Batı başkentinde daha fazla kalmalarının bir anlamı olmadığı kesindi. Lishu'nun Görünüşe göre baba Uryuu Lishu'yu eve getireceğini söylemişti ama Ah-Duo onu çevirmişti. Son on beş yıldır görmezden geldiği kızına karşı aniden bir zaaf geliştirmek, en hafif tabirle uygun bir davranıştı.

"Birkaç kez gemi değiştirmemiz gerekecek ama buraya geldiğimiz s renin yarısı kadar bir sürede geri dönebiliriz. Ve rüzgar da Yılın bu zamanında bizimle birlikte," dedi Lahan.

Gemiler, dinlenmek için sık sık durmak zorunda için at arabalarına göre daha . Ancak batıya giderken, nehrin yukarısında ve rüzgâr onlara karşı olacak şekilde seyahat ediyorlardı.

Teklif. Ama şimdi Büyük Nehir'in kollarından birinde seyahat ediyor olacaklardı ve bir tekne onları kolayca başkente ulaştırabilirdi.

Bu arada Jinshi ve Basen hâlâ batı başkentindeydi; erteledikleri işi sonuçlandırmak için kaçınılmaz olarak alıkonulmuşlardı. Maomao'nun da onlarla kalması gerekirdi ama Lahan'ın Jinshi'ye şöyle dediği anlaşılıyordu: "Küçük arabamı ödünç alabilir miyim? bir sürelğine abla?"

Eğer orada olsaydı, itiraz edebilirdi: "Ben senin kız kardeşin değilim" ya da "Beni sapkın planlarının içine çekme" diyebilirdi ama orada değildi ve konu onun katkısı olmadan karara bağlanmıştı. Duyduğuna göre, Jinshi reddetmek üzereymiş ama sonra fikrini değiştirip kabul etmiş.

Ziyafet gecesinden beri onunla doğru dürüst konuşma fırsatı bulamamıştı. Maomao onun yanında kendini garip hissettiğini ve bu durumdan kurtulduğu için kendince memnun olduğunu itiraf etti.

Eve erken gideceğim için ne kadar mutlu olsam da. O da endişeliydi.

Kıyafetlerini çantasına yerleştirirken Lahan'ın yanına gitmektense Ah-Duo'nun yanına gidip uyumayı mı tercih edeceğini düşündü. yastık yapmak için sarıyordu. Arabada rahat bir uyku yeri yapmak için yaptığı onca çalışmadan sonra, şimdi her şeye yeniden başlamak zorundaydı.

"Biraz alçakgönüllülüğe ne dersin, küçük kardeşim?" dedi Lahan. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Lahan ve Rikuson birbirlerine baktılar ama Maomao umursamadı. Gözlerini kapattı ve uyumaya gitti.

Arabada geçen iki günün ardından Maomao'nun hafif kötü hissinin çok kötü bir hisse dönüştüğü iskeleye vardılar. Nehir yukarı doğru daralıyordu ve onları bekleyen tekne bir gemiden çok bir sandaldı. Her şeyi tek bir tekneye bile sığdıramıyorlardı; bavullarını taşımak için ikinci bir tekne daha vardı.

"Bundan emin miyiz?" diye sordu.

"Bu işe güveniyorum," diye cevap verdi Lahan. "Hırsızlıkla ilgili herhangi bir sorun beklemiyorum."

"Sorduğum şey bu değildi."

"Biliyorum. Sakın söyleme." Ona tam olarak bakmadı. Belli ki o da daha büyük bir tekne hayal ediyordu.

"Ah ha ha ha! Bu çok eğlenceli!" Ünlem Ah-'dan geldi Duo, gruplarının tek neşeli üyesiydi; diğerleri ciyaklamak ya da bağırmak için sandala tutunmakla meşguldü. Kaptan onlara akıntının sadece ilk yarısı kapsadığını, ancak o kadar uzağa gitmeden alabora olma ihtimallerinin yüksek olduğunu söyledi.

Lishu başını Ah-Duo'nun dizlerine yaslamıştı. Yolculuğun ilk anlarında teknenin durmaksızın sallanması ve yuvarlanması ürkek genç kadını bayıltmaya yetmişti. Denize düşmemesi için bir iple bağlanmıştı. Ama gerçekten, belki de şanslı olan oydu.

"Bu kadar sallanacağını... düşünmemiştim..." dedi gözlüklü, kır saçlı adam, köpüren suya safra bırakırken yüzü solmuştu. Ve burada, bunun eve giden en hızlı yol olduğu konusunda böbürleniyordu. Görünüşe bakılırsa

Kara yoluyla seyahat etmek ile gemiyle seyahat etmek arasındaki farklar. "Bu tarafa dönme. O şeyi üzerime tüküreceksin."

"Maomao, midemi yatıştırmak için bana bir şeyler ver..." Titreyen eliyle ona doğru uzandı ama kadın ne yapacağından emin değildi. Ona zaten bir antiemetik vermişti ve o da hemen Kustu. Ona bir tane daha verebilirdi ama onu da kusacaktı.

Rikuson, Ah-Duo kadar gürültülü değildi ama aynı derecede rahat görünüyordu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yerel faunayı izliyordu. "Şuraya bakın, Sir Lahan; küçük bir kuş görebilirsiniz. Ah, ben

Buradaki manzaradan asla bıkmam. Her zaman çok güzel."

Manzara hiç değişmiyor demenin başka bir yolu bu, diye düşündü Maomao.

Suirei biraz hasta görünüyordu ama Lahan'ın çıkardığı gürültüyü o çıkarmıyordu. Korumaların hepsi tamamen hasta görünmüyordu. Rahat da değillerdi ama iş başındayken zavallı gibi davranmalarına izin vermeyeceklerdi.

Maomao Maomao'ydu: bir şişe şarap onu çakırkeyif yapmazdı, hareket halindeki bir araç da öyle. Yine de kendine güvenen biri değildi. Yüzücü olduğu için denize düşmemek adına sessizce oturdu. "Şu halinize bakın..." Lahan homurdandı. Onu böyle keyifsiz görmek kendi tarzında, nadir bir ikramdı ve Maomao kendini oldukça eğlenirken buldu.

Kol ana nehre katıldığında akarsu genişledi ve bir sonraki teknelerine geçtiler.

"Kendimi bu kadar hasta hissetmemi engelleyecek bir şeyin olmadığına emin misin?" Lahan sordu. Bir kovaya yapışmıştı, yüzü kan içindeydi. Görünüşe bakılırsa daha büyük bir kaba rağmen kendini pek iyi hissetmiyordu, ancak aktif olarak daha az kusuyordu. Demek öyle.

Gemide sadece iki tane bulunan küçük bir kamaradaydılar; bu oda grubun kadınları içindi. Ne de olsa Ah-Duo ya da Eş Lishu'nun diğer herkesle yan yana uyumasına izin veremezlerdi. Lahan orada yüzünü gösterdiyse, özellikle de bu kadar bitkin görünüyorsa, bu deniz tutmasına daha fazla dayanamayacağının bir işareti olmalıydı.

Lishu sonunda kendine gelmişti, ama hâlâ Ah-Duo'nun kucağında dinleniyordu. Biraz şımartılmak adına deniz tutmuş numarası yaptığı açıkça görülüyordu.

"Daha önce kustuğun şey elimde kalan tek şeydi," dedi Maomao. Sonunda ona ilacı vermişti ama hemen geri gelmişti. Etkisini gösterecek zamanı bile olmamıştı. Antiemetikler getirmişti çünkü bir arabanın ne kadar sarsıntılı olabileceğini biliyordu; bunun için onlara ihtiyaç duymayı hiç beklemiyordu.

Gemiler gerçekten de durmak zorunda olmamanın avantajına sahipti, yani gideceğiniz yere daha çabuk varıyordunuz ama bu aynı zamanda sarsıntının hiç durmaması anlamına da geliyordu. Maomao, Lahan'ın bir gemide olduğunu fark edince biraz şaşırdı. vagonla ilgili bir sorunu yokken tekneye karşı bu kadar hassastı.

Yani, anlamadığımdan değil. Maomao eğildi. Ancak Lahan "Eyvah!" diye bağırdı ve bir direğe tutundu, diğer eli hâlâ kovalarını tutuyordu.

Sonra, Maomao diğer yöne eğildi.

"Seni neden deniz tutmuyor?" Lahan kızgınlıkla sordu.

"Belki de kolay kolay sarhoş olmamamın nedeni de budur."

Bu arada, Lahan içkisini tutabilen bir adam değildi. Henüz yeşile dönmemiş olan Maomao'ya dik dik bakmaya devam etti.

"Bir daha tekneye binmeyeceğim!" dedi, bitkin görünüyordu ama nehir yolculuğunun ortası pek de ideal bir zaman değildi.

iyi bir vagon bulamadı ve o bir sonraki gemiye bindi. Ayrıca, Ah-Duo ve eşine eve dönerken eşlik etmesi gerekiyordu. Ah-Duo gemiyle seyahat etmeye bayılıyor gibiydi,

Lishu ise Ah-Duo tarafından üzerine titrenmesine bayılıyordu.

İkisi de şimdi bir arabaya geçmek için zorlayıcı bir neden düşünemiyordu.

Zamanla üçüncü gemi iskelesine vardılar. Maomao bir sonraki gemiye geçmek için karaya çıkarken yüksek bir gümbürtü duydu.

Ne ki?

Ne olduysa oldu, iskelede yere yığılan biri vardı. Bir denizci onu kendine getirmeye çalışıyordu, ancak bunu yaparken temkinli görünüyordu. Yıpranmış bir pelerin giymiş bir adamdı bu topal figür.

Hasta mı? Maomao güvenli bir mesafeden gözlemleyerek merak etti. Hiçbir şeyin içine çekilmek istemiyordu ama hasta ya da yaralı bir insanı yardımsız bırakacak kadar da soğukkanlı değildi.

"Hey, bayım, iyi misiniz?" dedi denizci, adamı sallayarak.

"Ben... Ben iyiyim," dedi adam, sesi oldukça keyifsiz çıkmasına rağmen.

Denizci onu yüzüstü ama sonra inledi. "Urgh..."

Adam bir zamanlar oldukça yakışıklı olmalıydı; burnunun yüksek, sert köprüsü ve söğüt dalı kaşları bunu kanıtlıyordu. Ama yüzünün yarısı çukurlarla kaplıydı; yüzü bir daire olsaydı, çukurlu deri ile temiz deri kabaca bir yin-yang şekli.

Denizci adamı iterek uzaklaştırdı. Yeni gelen dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Affedersiniz efendim. Teknenize otostop çekebilir miyim?" Adamın çirkin yüzünde bir gülümseme vardı ve Maomao uzanmış elinde küçük paralarla dolu bir kese görebiliyordu. Hâlâ gençti, belki de yirmili yaşlarının ortalarında idi.

"Dur bakalım! Tuhaf bir hastalığın yok, değil mi?" diye bağırdı ona yardım eden denizci, adama temas eden her şeyi öfkeyle fırçalayarak.

Hâlâ gülümseyen adam, harap olmuş yüzüne dokundu. "Oops!" Sanki her şey anlamlıymış gibi kendi kendine başını salladı. Ayaklarının dibinde bir atkı duruyordu; yere yığıldığında düşmüş olmalıydı. Onu aldı ve ikiye katlayarak bir üçgen haline getirdi; sonra da

yüzünün yarısını kaplıyordu. Bir bakışta neredeyse bir bandaj gibi görünüyordu. "Biliyorum! Bu çiçek hastalığı! Bu o, değil mi?!"

Çiçek hastalığı tüm vücudu püstüllerle kaplayan korkunç bir hastalıktı. Son derece bulaşıcı bir hastalıktı ve söylendiğine göre bütün bir ulusu mahvedebilirdi. Hasta bir kişinin öksürmesi ya da hapşırması bile hastalığın başkasına geçmesi için yeterli olabiliyordu.

Adam aptalca bir gülümseme verdi ve yanağını kaşdı. "Hah, sorun yok! Bunlar sadece yara izi. Bir zamanlar çiçek hastalığı geçirmiştım ama şimdi sapasağlamım! Sadece bak!"

"Cehennem gibi! Beş dakika önce bayıldın! Geri çekil diyorum!"

"Sadece biraz acıktığım için bayıldım! Bana inanmak zorundasınız!"

Bu konuşma, adamın yakınındaki herkesi ona biraz daha yer açmaya teşvik etti. Maomao gözlerini kıstı. Eğer adam hasta değilse, o zaman burada ona ihtiyaç yoktu.

"Sorun nedir?" diye sordu bavullarını bir sonraki tekneye aktarmakta olan Rikuson. Çok titiz görünüyordu. Maomao özel olarak ona "Gaoshun 2" adını vermeye karar verdi.

"Yüzünde bandaj olan adam gemiye binmek istiyor ama denizci ona izin vermiyor," diye kısaca açıkladı.

"Hmm," dedi Rikuson genç adamı inceleyerek. Çürükleri örtüldüğünde gerçekten de çok yakışıklıydı. Ve sesi oldukça neşeli geliyordu. "Sorun nedir? Beleşçilik mi yapmaya çalışıyor?"

"Hayır, parası var ama yüzünde çürükler var ve denizci hasta olabileceğinden endişeleniyor. Ama gemi zaten dolu olduğu için bu tartışmalı bir konu."

Eş Lishu gemideydi, bu da demek oluyordu ki

korumalar. Rastgele bir yabancının da gemiye binmesine izin veremezlerdi.

Rikuson gözlerini kısarak adama baktı. "Gerçekten hasta mı?"

"Güzel soru." Bu mesafeden emin olmak zordu ama Maomao'nun görebildiği kadarıyla adamda çürükler vardı ama çıban yoktu. Muhtemelen doğruyu söylüyordu; bir kez hastalanmıştı ama bu uzun zaman önceydi. Peki Maomao neden bunu denizciye söylememişti?

Çünkü bu işe karışmak benim için sadece baş ağrısı olacak.

Bu kadar basitti.

Yine de genç adam tekmeden vazgeçme belirtisi göstermedi; neredeyse denizciye yapıştı. "Sana yalvarıyorum, beni gemiye al! Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?"

"Benden uzak dur! Dur! Çiçek hastalığına yakalanacağım!"

Genellikle yüzlerinde yara izleri olan yakışıklı adamların karanlık bir ruh hali olurdu ama belli ki bu adam öyle değildi. Denizcinin hantal ayaklarına yapıştı ve bırakmadı. Diğer denizciler gemi arkadaşlarına yardım edebilmeyi dilediler ama korkunç bir hastalığa yakalanma ihtimalinden korktukları için çaresizce uzakta durdular.

Bu adam hakkında bir şeyler yapılmalıydı yoksa gemi asla ayrılmayacaktı.

Rikuson Maomao'nun ifadesinden ne düşündüğünü tahmin etmiş olmalı ki sırttı. "Geminin acele edip gitmesini isterdim, ya sen?"

Hiçbir şey söylemedi. Ne yani, ona bu konuda bir şeyler yapmasını mı söylemeye çalışıyordu?

Maomao tekmeden indi ve (artık iyice sıkıntılı görünen) denizcinin ve (artık burnundan sümükler akan) genç adamın yanına gitti.

"," dedi.

"Evet?" diye yanıtladı genç adam. Tam olarak rıza sayılmazdı ama yine de Sümüklü Adam'ın yüzündeki atkıyı kaptı. Çirkin izlere bir kez bakması, onları yıllar önce aldığını doğrulaması için yeterliydi önce. Yüzünün çukurlu tarafındaki göze baktı; bulanık ve odaklanmamış görünüyordu. Gözbebekleri de farklı boyutlardaydı; büyük ihtimalle bir gözü kördü.

"Bu kişi hasta değil," diye açıkladı. "Yara izleri var ama hastalığı başkasına bulaştırma ihtimali yok." En azından iek hastalığı değil. Sahip olabileceği diğer hastalıklara gelince, bilmiyordu ve tüm sorumluluğu reddetti.

Denizci tiksinti dolu bir bakışla adamın düşürdüğü bozuk para cüzdanını usulca aldı. Ters çevirdi, içinden küçük bozuk paralar müzikal bir şekilde yuvarlanıyordu. "Peki nereye gidiyorsunuz efendim?"

"Başkente! Başkente gitmek istiyorum! *Başkente!*" Ellerini yumruk yaptı ve heyecanla salladı; istese de büyük şehre giden bir taşralı gibi grnemezdi. "Ve oraya gittiğimde, *bir sürü* ilaç yapacağım!"

"İlaçlar mı?" Maomao'nun kulakları dikildi.

"Evet! Pek bir şeye benzemiyor olabilirim ama biriyim!" Adam pelerininin altındaki bir yerden büyük bir çanta çıkardı ve çantayı açtığında içinden kendine özgü bir koku . Maomao çantadan toprak kabı aldı ve kapağını açtığında merhem dolu olduğunu gördü.

Etkili olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama çok iyi yapılmıştı. titizlikle, iyice toz getirilmiş şifalı bitkilerle mükemmel bir kıvamda karıştırılırdı. Hazırlık aşamasındaki bu zen nihai ürünün kalitesi için tam olarak hangi bitkilerin kullanıldığından daha önemlidir.

Maomao adama yeniden baktı. Kocaman sırtıyordu ve denizciye, "Biraz ister misin? Deniz tutmasına iyi gelir!" Ama tabii ki hiçbir denizci böyle bir ilacı satın almayacaktı.

"Pff, cimri. Neden biraz almıyorsun? Oh! Aslında, bir şey almayı unut. Tekneye binebilir miyim? Evet? Tekneye mi?"

"Hayır. Bu gemi kiralandı. Bir sonrakini beklemeniz gerekecek."

"Ne? Cidden mi? Beklemek zorunda mıyım?!" Adam hiç de heyecanlandı ama kabullenmiş görünüyordu. Sonra Maomao'ya baktı ve tekrar sırttı. "Teşekkürler, çok yardımcı oldunuz. Minnettarlığımı göstermek için sana bu deniz tutması ilacından biraz vereyim!"

Konuşma tarzı onu çok *genç* gösteriyordu ama göründüğünden daha yetişkin biriydi. En azından Maomao'dan daha yaşlı görünüyordu.

"Hayır, teşekkürler. Beni deniz tutmaz," dedi Maomao.

"Hayır mı? Yazık oldu."

Adam tam ilacı yerine koymak üzereydi ki Maomaonun arkasından biri "*Durun!*" diye bağırdı. Lahan kelimenin tam anlamıyla gemiden uçararak çıktı. "İlaç... Ver onu bana..." dedi, Zor nefes alıyorum.

Maomao, *bizi duyabilmesinden etkilendim*, diye düşündü. Oldukça uzaktaydı ve pek de iyi görünmüyordu. Maomao tekneye binerken bu tür düşüncelerle kendini eğlendirdi.

"Vay canına, gerçekten hayatımı kurtardın! Hastalığımı kalmadınız, beni bu tekneye bile bindirdiniz!"

Bandajlı adamın adının Kokuyou olduğu ortaya çıktı. Maomao'nun kirli kıyafetlerinden tahmin edebileceği gibi bir gezgindi. kıyafet. Aynı zamanda bir doktordu, ya da en azından öyle iddia ediyordu.

Lahan, Kokuyou'nun yanında her türlü ilacın olduğunu duyduğunda, yolcunun gemilerinde onlara katılması için oldukça ısrarcı oldu. Ve yolculuğu yapan Lahan olduğu için

Yeni gelen kişi Eş Lishu'ya veya başka birine zarar verecek gibi görünmediği sürece, başlangıçta yapılacak düzenlemeler onun ayrıcalığıydı. Bununla birlikte, Kokuyou'nun Lishu'ya ulaşması garanti değildi.

başkente değil, sadece Lahan'ın ineceği bir sonraki iskeleye.

Kokuyou biraz tuhaf bir karakterdi ve oldukça da konuşkandı; bir yandan ilaç karıştırırken bir yandan da kendi hakkında gevezelik ediyordu.

"Hrm. Uzun lafın kısası, beni kovdular. 'Sen lanetlisin! Defol git buradan! Grah!' Ne kadar zalimce, değil mi?" Kokuyou söyledi, ancak sesi kesinlikle öyle düşündüğü gibi çıkmıyordu. Ses tonunda hiç acımasızlık yoktu; köy kuyusunda dedikodu yapan yaşlı bir kadın gibi sohbet ediyordu.

Maomao onu dikkatle izledi, çiçek hastalığından muzdarip, kökeni belirsiz bir adam tarafından uydurulan bir ilacın gerçekten işe yarayıp yaramayacağı konusunda anlaşılır bir şekilde şüpheliydi. Antiemetik ilacı işe yaramış gibi görünmüyordu.

İçinde özel bir şey de yoktu. Morali çok daha iyi olan Lahan, Kokuyou'yu özel kamarasına çağırmış, Maomao da doktor olduğunu iddia ettiğine göre Kokuyou'nun söyleyeceklerini dinlemeye değer diye düşünerek onunla birlikte gelmişti.

"Aslında son birkaç yıldır aynı yerdeyim. Geçen yıl köyde bir böcek salgını oldu. Sonra köyün şamanı bunun bir lanet olduğunu söylemeye başladı!"

Ve Kokuyou'nun iddiasına göre bu, kendisini kovulmuş bulduğu zamandı. Doktorlar ve şamanlar pek iyi geçinemezlerdi. Maomao'ya göre lanet gibi temelsiz fikirlere inanmak aptalca ve saçmaydı ama o bu konuda azınlıktaydı. Açıkçası bu onu kızdırıyordu.

Kokuyou'nun anlamsız ses tonuna rağmen, ilacı oldukça etkili oldu. O ana kadar kovasından bir an olsun ayrılmamış olan Lahan da sohbete katılmayı başardı. Bu Geminin artık eskisi kadar şiddetli bir şekilde yuvarlanmamasına yardımcı olmuş olabilir, ama her durumda Lahan çok memnun görünüyordu.

"Hmm. Demek iş aramak için başkente gideceğinizi söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, şey... Evet. Sanırım boyutu kadar."

Lahan tekrar hımmladı ve çenesini okşadı. Bir şeyler hesaplıyor gibi ama Maomao dirseğiyle onu dürtükledi.

Bizi garip şeylere sürükleme.

Adam biraz tuhaf görünebilirdi ama tıbbi becerileri gerçekse başkentte hayatını kazanabilirdi. Tabii çiçek hastalığı yaralarını saklayabilirse.

Hâlâ Ah-Duo ve Eşi Lishu ile birlikte seyahat ettikleri düşünülürse, yanlarında yabancı bir adamın olması pek de uygun değildi. Lahan bunu biliyordu: Maomao'ya baktı ve cübbesinin kıvrımlarından bir kâğıt parçası çıkardı. Hızlıca bir not yazdı ve "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bu adrese gel. Belki size biraz yardım edebilirim." Lahan kâğıda evinin adresini yazmıştı. Sermaye.

Kokuyou kağıdı aldı ve onlara kurnazca bir gülümseme verdi. "Ha ha!

Vay canına, çok iyi insanlarla karşılaştım!"

Maomao *bunu iyi niyetinden dolayı yapmıyor*, diye özel olarak uyardı. Lahan entrikacı bir tipti. Kokuyou'adresini vermesinin tek nedeni adamı kullanabileceği bir yol olduğunu düşünmesiydi.

"Bu arada, eğer sorabilirsem, veba salgınına ne oldu?"

geçen yıl böcekler?" Maomao söyledi. Çok isterdi Kokuyou'yu sorgulamak ve tıbbi bilgisinin ne kadar ileri gittiğini öğrenmek istiyordu ama bu soru öncelikliydi.

"Mm! Ağaç kökleriyle beslenmeleri ya da insanların çocuklarını besleyemeyecek kadar para sıkıntısı çekmeleri yeterince kötü değildi. Küçük çocuklar yetersiz beslenmeden dolayı zayıf düştüler ama bundan daha kötüsü olmadı." Kokuyou raporunu sunarken uygun bir şekilde üzgün görünüyordu.

Yetersiz beslenme insanı hastalığa daha yatkın hale getiriyordu ve hastalığı kim tedavi ediyordu? Doktorlar. Maomao, kendisini kovan köyün şu anki durumunu merak ediyordu.

Kokuyou, "Bu yıl oldukça bereketli bir hasat yaptılarsa, bence iyi olmalılar," dedi. Maomao bunun pek olası olduğunu düşünmüyordu ve adam da belli ki onunla aynı fikirdeydi, çünkü "Umarım köylüler bir tane elde edene kadar birbirlerine yardım etmeye devam edebilirler..." dedi.

"Birbirimize yardım etmek" çok güzel bir düşünceydi. Ama işin içinde hep *"eğer"ler* vardı. Komşunuza yardım *edebilirdiniz*. ayıracak kaynağınız yoktu. Yiyecek kadar yemeğiniz varsa, fazladan birazını başkasına verebilirdiniz. "Yardım etmek" genellikle bu anlama gelirdi; kendiniz açlıktan ölürken bir başkasını desteklemek anlamsızdı. Evet, sahip oldukları her şeyi kendi masrafları pahasına paylaşan bazı aptallar vardı ama bunların çoğu hikayelerdeki kutsal erkek ve kadınlardı.

Eğer insanlar doktorlara ve eczacılara onlar gibi bilgelermiş gibi davranacaklarsa, hekimlerin hayatlarını onları havaya sokacak kadar güzelleştirmeliydiler. Birinin hekimlik yapabilmesi için önce temel ihtiyaçlarının karşılanması gerekirdi. Yoksun bir yaşam süren doktorun kendisi de hastalanırsa ne anlamı kalırdı ki?

Bu adamı kovalayan köy, belki de Kendileri de şu anda bir doktor istiyorlardı ama biraz geç olacaktı. Dökülen su bardağa geri gitmez.

"Pekâlâ, görüşürüz o zaman!" Kokuyou üzerinde adres yazılı kâğıt parçasını özenle katladı ve kendi cübbesinin içine koydu. Yol parasını ancak onlarla birlikte seyahat edeceği yere kadar ödemişlerdi.

Muhafızların kamerasında bir yeri olacaktı; bu, ona göz kulak olmanın bir yolu olarak ikiye katlanıyordu.

Şimdi düşündüm de.

Kokuyou'nun böcek vebasından bahsetmesi ona birikmiş sorunlardan birinin Lahan'ın üstlendiği sorun olduğunu hatırlattı.

"Böcek salgını konusunda ne yapmayı planlıyorsunuz? Yani, altın saçlı bayanın size bahsettiği şey hakkında?"

Maomao, elçinin batı başkentindeki ziyafet sırasında söylediği bir şeye atıfta bulunarak sordu. Şaoh'a tahıl ihracatı yapmak istiyordu ve eğer bu mümkün değilse siyasi sığınma talebinde bulunmuştu. "Bunun bize ne faydası olacak?"

İhracat fikri çok riskliydi ve sığınma fikri düpedüz tehlikeliydi.

Odada sadece Maomao ve Lahan vardı; bu yüzden bu konuşmayı yapabildiler. Rikuson bile bunu duymamıştı.

"Ne düşünüyorsun? Beni küçük parmağında oynattığını mı? Sırf güzel olduğu için ne isterse hiç düşünmeden yapacağımı mı?"

"Sen yapmaz mıydın?" Şaka yapıyordu, bir ; ne de olsa bu Jinshi'nin görünüşü hakkında çenesini kapatmayan adam. (Lahan belli ki Jinshi'nin kendi görünüşüyle ilgili bir kompleksi olduğundan habersizdi. görünüm.)

"Benim de kendime göre birkaç fikrim var." "Ne gibi?"

"Küçük yelken maceramız bir sonraki karaya ulaştığımızda sona erecek. Sanırım Leydi Ah-Duo ve diğerlerinden ayrılmamın bir sakıncası yoktur?"

Belki de Lahan sonunda deniz tutmasından bıkmıştı ya da belki de Maomao'yu en başından beri bu yüzden getirmişti.

"O halde onlara eşlik etmeye devam edeceğim."

"Şimdi yavaşla," dedi Lahan, daha fazla ilerlemesini engellemek için elini sallayarak. "Nereye gittiğimin çok ilgini çekeceğini garanti ederim."

"Nasıl yani?"

Lahan bir abaküs çıkardı ve boncukları oynatmaya başladı.

"Tavuklarımızı yumurtadan çıkmadan sayıyor olabiliriz." Ama denemeye değer diyor gibiydi.

Sonra, dedi ki: "Babamı görmeye gidiyoruz."

Demek Lahan ona böyle sesleniyordu. "Baba" gibi saygılı bir şey değil. Sadece "Baba."

Bölüm 5: Batı Başkentinde Toparlanma

"Bunu bir ara başkente gelmem gerektiği anlamına mı almalıyım?" Gyokuen sordu.

Jinshi, "Evet, bu doğru olur," diye karşılık verdi.

Gyokuen'in ek binasında, gölete bakan hoş ve serin bir yerdeydiler. Sadece ikisi vardı; Basen ve onların çeşitli korumalar dışarıdaydı. Her iki adamın da silah benzeri bir şeyi yoktu - bu, birbirleriyle tam ve eksiksiz bir güven içinde konuşma şansıydı.

Jinshi sözlerini seçerken bunun ne kadar zor olduğunu düşündü. İmparator'un küçük kardeşiydi ve Gyokuen İmparatoriçe'nin babası olsa da, Jinshi hala ondan üstündü. Sorun şuydu ki, sürekli olarak daha fazla İmparatoriçe'ye kaymak üzereymiş gibi hissediyordu. Bir haremağasının saygılı ses tonuyla.

Diğer herkes gitmiş, Jinshi ve Basen'i batı başkentinde bırakmıştı; Jinshi önce bir işi, sonra diğerini halletmeye devam etti; gayretli, metodik.

"Evet, aynen hayal ettiğiniz gibi. Özellikle de İmparatoriçe Gyokuyou'nun tahta çıkışını göz önünde bulundurursak, bir an önce bir isme sahip olmanızın en iyisi olacağını düşünüyoruz."

Eşi İmparatoriçe olmuştu ama resmi takdimi iki nedenden ötürü ertelenmişti: Birincisi, İmparatoriçe Gyokuyou'nun kalın bir batı kanına sahip olması; ikincisi ise Gyokuen'in hala bir soyadı olmaması. Birincisi için yapılacak fazla bir şey yoktu ama ikincisine gelince, en bariz çözüm acele edip ona bir isim vermektir. Bu konu daha önce ele alınmalıydı, ancak bu kadar çok misafir olunca herkes evine gidene kadar ertelenmek zorunda kalındı.

Gyokuen muhtemelen bunun biliyordu. Bu fikir

havadaydı ve daha anlayışlı olanlar Jinshi'nin böyle bir şey yapacağını tahmin edebilirdi. Jinshi, Uryuu'nun itiraz etmeye çalışıp çalışmayacağını merak etmişti ama kendi kızıyla yaşadığı olay onu hiçbir dayanağı yoktu. Lishu aileden biri olabilirdi ama aynı zamanda İmparator'un eşiydi ve ona karşı kötü niyetli davranmasına ne izin verilebilir ne de affedilebilirdi. Daha da kötüsü, kanıtları yok etmeye yönelik şeffaf girişimiydi. Üstelik Konsolos Lishu'nun arka saraydaki nedimleri ona düzenli olarak eşek şakaları yapmaya devam ederken. Tüm bunların üstüne, Uryuu'nun kendisi de Lishu'nun ablasına daha düşkün.

Normalde, bu onların cezalandırılmasına yol açardı ama Eş Lishu bunu istemedi. Bunun yerine mesele kapanmış ve U klanı bir iyilik borçlu kalmıştı.

Gyokuen kendisine bir isim verileceğini öğrendiği için kısa bir süre heyecanlanmış gibi göründü ama sonra kaşları düştü. Jinshi emin olamadı.

Bu bir rol müydü yoksa gerçek bir tepki miydi bilinmez ama her iki durumda da teklifi gönülden kabul etmeyeceği anlamına geliyordu.

Jinshi bunun nedenini gayet iyi anlıyordu ama anlamazlıktan geldi. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, sadece... Tekrar ediyorum, bu başkente gitmem gerektiği anlamına geliyor, değil mi?"

"Evet, öyle."

Batı bölgelerinden başkente yapılacak en acil yolculuk bile en az bir ay sürecekti.

Bu bölgeyi yönetmesi gereken Gyokuen. Yine de bu teklifi geri çevirme seçeneğine sahip olmadığını da anlamıştı.

Gyokuen'in başka bir kadından İmparatoriçe Gyokuyou'dan oldukça büyük bir oğlu vardı. U çocuklarının aksine, Gyokuyou ve kardeşi iyi anlaşıyor gibi görünüyordu.

"Bir oğlum var ve eğer her şey yolunda giderse, benim yerime burada herhangi bir sorun yaşamayacaktır..."

Evet, eğer her şey sessiz görünüyorsa. sorun vardı.

Gyokuyou'neden İmparatoriçe yapıldığı çok açıktı: İmparator batıda olup bitenlere odaklanmak istiyordu.

Batı başkentinin ötesinde Şaoh toprakları vardı.

Shaoh kendi başına böyle bir sorun değildi; asıl sorun

üzerinde uzanan ülkeydi: Hokuaren. İmparator batı sınırını güçlendirmek için kendisini Gyokuen'in klanına bağlayacaktı ama klan lideri uzaktayken bir şey olursa, bu ihtimal korkutucuydu. Ne de Gyokuen'in oğlu babasının yerine başkente gitti; bu ismi almak için ortaya çıkan kişinin klan başkanı olması bekleniyordu.

Bazıları bu tür küflenmiş eski gelenekleri görmezden savunuyordu, ancak babası teamülleri çiğnemeyi seçerse bundan zarar görecektir olan İmparatoriçe Gyokuyou'ydu.

Gyokuen her zaman batı başkentinin bir görevlisiydi. Oldukça geniş bir toprak parçasına sahipti elbette, ancak kraliyet başkentindeki pek çok memurun gözünde hâlâ

Ne kadar toprağı olursa olsun, ülkenin sınırlarında bir taşra görevi. Yi klanının yok edilmesinden sonra hızla öne çıktığı inkâr edilemezdi, ama aynı zamanda ona karşı büyük bir kızgınlık ve direnişin kaynağı oldu.

"Çok üzgünüm ama ne olursa olsun gelmenizi istemek zorundayım," dedi Jinshi. Adam için üzülmüyordu ama tek yol buydu. Jinshi ve İmparator, Gyokuen'den neredeyse imkânsız bir şey istediklerini biliyorlardı ama bu talep onlardan gelmiyordu. Başkentteki üst düzey yetkililerden geldi. Belki de aralarında Arka saraydaki akrabaları.

Gyokuen, "Bu, sonradan görme bir hödüğü cezalandırma planlarının sadece ilk kısmı sanırım," dedi ama yine de az çok rahatlamış görünüyordu.

Belki de bu tür iğnelemelerle başa çıkamıyorsanız, politikaya yatkın değilsinizdir. "Sonradan görme" kelimesi zayıf bir pozisyona işaret ediyor ama bu Gyokuen için doğru görünmüyordu. "Her halükarda anlıyorum," dedi.

Eninde sonunda bu cevabı alacağını biliyordu ama bu sözleri gerçekten duymak Jinshi'yi rahatlattı. Ancak, Gyokuen sözünü bitirmemişti.

"İzin verirseniz, bir şart koşturmak istiyorum." "Bir şart mı?"

"Evet. Oğluma yardım edecek birinin olmasını istiyorum. O biliyor tüm hayatı boyunca sadece batı topraklarında yaşadı ve bu topraklar hakkında çok az deneyime sahip oldu.

dünya. Mümkünse kendisine merkez bölge hakkında bilgi sahibi birinin eşlik etmesini istiyorum."

Başka bir deyişle: *İstediğiniz bu imkansız şeyi yapacağım, karşılığında bana iyi bir personel verin.*

"Hmm. Evet, bu makul görünüyor. Aklınızda özel biri var mıydı?"

Aslında bu anlaşılabilir bir istektir. Gyokuen'in oğlu bir gün onun yerine geçecekti ve bilgisi çok az olsa bile başkentin etrafındaki bölgedeki yaşam hakkında bilgi sahibi olması gerekecekti.

"Evet. Ziyafet sırasında genç Basen kendini o aslanın önüne attığında tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu."

"Ah, o mu? O..."

Eğer Gyokuen'in gözü Basen'in üzerindeyse, bu bir sorun olabilirdi. Çok önemli biri gibi görünmeyebilirdi ama Jinshi için çok önemliydi, onunla açık açık konuşabilecek ve Jinshi'nin etrafında rahatlayabileceği biriydi.

"Lütfen beni yanlış anlamayın; istediğim bu değil. Ma klanının bir üyesinin oğlumla ilgilenmesini isteyecek kadar haddimi aşan bir şeyi asla istemem," dedi Gyokuen, Jinshi'nin tepkisinin önemini kavrayarak hızla.

Ma'lar adı geçen klanlardan biriydi ama yine de hiçbir zaman bakan olmadılar ya da başka yüksek makamlara . Bunun yerine, varlıkları İmparatorluk ailesine hizmet etmek. Basen isimli bir aileden gelseydi konu açık olabilirdi, ancak Ma klanının bir üyesi olarak, bir şekilde İmparatorluk ailesine dahil olacağından ve başka biriyle olmayacağından emindi. Gyokuen, Basen'in klanının bir üyesinden kendisine yardım etmesini istediğini hemen reddetti, çünkü bunu yapmak ailesinin

İmparator'unkiyle eşdeğer bir iddia, hainlik sınırında bir iddia.

"Sadece etkilendim," diye devam etti Gyokuen. "Karşı karşıya kaldığında bu kadar kararlı davranabilecek kaç erkek vardır bilmiyorum. dehşet içinde titremek yerine vahşi bir hayvan gibi."

Görünüşe göre Gyokuen'in sözleri basit ve içten bir övgüydü. Birinin Basen'i bu kadar içtenlikle övdüğünü duymak biraz garip gelmişti ama

Jinshi de onunla aynı fikirdeydi: Çoğu durumda ne kadar kolay kontrolden çıksa da, iş zora girdiğinde Basen olağanüstü bir soğukkanlılık gösteriyordu. O da hızlı hareket etmişti. Daha fazla Tehlikeli bir durumda insan düşünerek değil, içęüdüleriyle hareket eder ve Basen'in içęüdüleri onu yanlış yönlendirmemişti. O iyi bir sözü hak etti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, dövüş eğitiminde Jinshi ve Basen aşağı yukarı eşit seviyedeydi. Jinshi daha rafine tekniklere sahipti, bu yüzden resmi müsabakalarda genellikle galip gelen o olurdu. Ancak gerçek bir dövüşte Basen'i yenebileceğine dair hiçbir güveni yoktu. Bu aynı zamanda Gaoshun'un deneyimsizliğine rağmen Basen'i neden Jinshi'ye verdiğini de açıklıyordu.

"Bu kadar yetenekli birinin onları koruması kesinlikle insanın içini rahatlatır." Gyokuen, Basen'in ne iş yaptığını bilmiyordu. övgülerle doluydu.

"Basen'e haber vereceğimden emin olmalıyım," dedi Jinshi ve ardından olası adayları düşünmeye başladı. Eğer Gyokuen ona şahsen geldiyse, en azından aklında biri olmalıydı. "Peki o zaman, ne tür bir kişi olmasını umuyordunuz? Oğlunuza katılır mısınız?"

Açıkça ve doğrudan, bu durumu ele almanın yolu buydu. Gyokuen yavaşça başını salladı. "Başkentten birini isteyebileceğimi umuyordum."

"Hoh. bu kim olabilir?"

Gyokuen'in başkentte bir tanıdığı mı vardı, yoksa İmparatoriçe Gyokuyou birileri için iyi şeyler mi söylemişti? İmparatoriçe keskin gözlü bir kadındı ve eğer iyi bir yardım bulmuşsa ve onları geri göndermeye çalışıyorsa Jinshi'yi şaşırtmazdı. onun evi.

Gyokuen gülümsedi ve sonra inanılmaz bir şey söyledi. "Belki de bu konuda Sör Lakan'ı ikna edebilirsiniz?"

Jinshi'nin yüzündeki dehşeti engellemek için yapabileceği tek şey buydu.

Gyokuen ile yollarını ayırdıktan sonra Jinshi misafir odasına döndü ve kanepeye yığıldı. "Bu sonuncusu olmalı," dedi.

"Evet, efendim."

Eğer Gaoshun orada olsaydı, Jinshi çok çeşitli şikâyetlerini dile getirme fırsatı bulmuştu ama hayır; sadece Basen oradaydı. O da gergin görünüyordu ve sesli bir şekilde iç geçiriyordu.

Başkent kendine has bir şekilde boğucu olabilirdi ama burada sıkışıp kalmaktan daha iyiydi. Jinshi en azından Eş Lishu ve diğerlerini önden gönderdiği için kendini biraz daha rahat hissediyordu. Yaptığı tek yanlış hesap, sırf *birisi* "ağabey" kartını oynadığı için eczacı kızın götürülmesine izin vermek olmuştu.

Kuşkusuz, onun yokluğu bir açıdan rahatlatıcıydı ama aynı zamanda onu tedirgin ediyordu. Yine de kızın ne yaptığını hemen hemen görebiliyordu,

Neredeyse kendisinden bir *shaku* daha kısaydı, şimdi acele ederse ona yapacaktı. Bu durumdan en iyi şekilde yararlanmak zorundaydı.

"Meyve suyu ister misiniz efendim?" Basen sordu.

"Evet, teşekkür ederim."

Basen bocalayarak meyve suyunu hazırladı. Jinshi uzaktayken, hizmetçiler yatağı yapmak ve diğer çeşitli işlerle ilgilenmek için içeri girdiler.

Ancak Jinshi odadayken, çok gerekli olmadıkça hizmetkârların içeri girmemesini tercih ederdi. Bu, Gyokuen'in evindeki personele güvenmediğinden değildi; sadece geçmişte yeterince tatsız deneyim yaşamıştı.

Hizmetçiler. Belki de Gyokuen bunu İmparatoriçe aracılığıyla öğrenmişti. Gyokuyou, çünkü Jinshi çağırmadıkça ev halkının hiçbir üyesi Jinshi'nin kapısına gelmiyordu.

Yemeğinde zehir olup olmadığını test etmeye gelince, dışarıdaki koruma bir lokma alır ve Basen bir tane daha alırdı. Bu büyük ölçüde formun iyiliği içindi; yavaş etki eden bir zehre karşı egzersiz anlamsız olurdu. Bu konuda Gyokuen'e güvenmek zorundaydı.

Jinshi boş boş ertesi günü düşünürken ekşi meyve suyunu dilinin üzerinde bıraktı. Nihayet başkente dönebilecekti ve geri dönmek buraya gelmekten çok daha hızlı bir yolculuk olacaktı. Jinshi şahsen karadan seyahat etmeyi gemiyle gitmeye tercih ederdi ama bu kadar zaman kazandıracaksa, o zaman gemiyle giderdi.

Acele edip eve gitmek istiyordu ama buradaki insanlar dikkatini çekmeyi umarak onunla bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Onun dönüşü

Ziyafetteki kargaşa ve daha sonra cenaze meselesi nedeniyle tarih kısmen kaymıştı, ancak işin içinde sadece eski politikacılar da vardı. Belki de Gyokuen'in şimdiye kadar kendi işini bırakmasının bir nedeni de buydu: Batı başkentinde, adı kaçmayı kolaylaştırıyordu. Birinin sadece "Korkarım bir toplantım var. bundan sonra Gyokuen ile."

Bununla birlikte, kızlarını ya da küçük kız kardeşlerini ona içki koymaları için getirenlerin ya da Yanlarında egzotik güzellikler saçan yabancı görünümlü kadınlar vardı. Parfümlerinden bazıları afrodizyak maddeler içeriyor olmalıydı, çünkü bu tür şeylere karşı özellikle hassas olan Basen içkisine dokunmadı; sadece orada oturdu, her tarafı kıpkırmızı oldu. Bir bakıma turnusol testi gibi kullanılıyordu.

Basen, Jinshi'nin süt kardeşi ve eski bir arkadaşı olmasına rağmen, Jinshi'nin ona yöneltebileceği bazı eleştiriler hâlâ vardı. Geçen gün - Ah-Duo'nun böylesine büyük bir yanlış anlamaya davetiye çıkardığı olay sırasında - Jinshi, Basen'in nihayet biraz büyüdüğünü düşünmüştü, ama öyle görünüyordu

Bu konuda yanılmışım. Genç adam kendi yaşındaki kadınlar söz konusu olduğunda geç olgunlaşan biri olarak kaldı. Sadece Maomao ile Tamamen rahattı ve bir bakıma, bu sadece onu kırmayı hayal edemediğinin bir işareti olabilirdi.

Jinshi, zehirlere karşı dayanıksızlığına rağmen, onun hâlâ küçük ve narin görünümlü bir kız olduğunu ve bir sonraki genç kadın kadar kırılğan göründüğünü hissetti ama garip bir şekilde, onun böyle kırılacağını hayal edemediğini fark etti. Belki de daha önce Zehir içerken kahkahalarla gülmesi ya da kaçırıldıktan sonra sanki ayak işlerini yapmaya gitmiş gibi sakin bir şekilde geri dönmesi ve daha niceleri.

Yeterince basit: Basen eczacı kızı bir kadın olarak görmüyordu. Ama Jinshi'nin kafası karışık. Basen'in yaşına geldiğinde, babası Gaoşun'un zaten üç çocuğu vardı. Bir adamın bu kadar açık bir şekilde, ahem, Kadınlar arasında aktif olanın bir oğlu olmalıydı... Basen'in ablası ve ağabeyi zaten evliydi.

Jinshi fincanını boşalttı ve Basen'e baktı. "Hala evlenmen için rahatsız edilmiyor musun?"

Basen kaşlarını çattı, Jinshi'nin sorusuna hazırlıksız yakalanmıştı. Bunu açıkça görebiliyordu. Basen'in annesi Jinshi'nin bakıcısıydı, bu yüzden onun nasıl biri olduğunu iyi biliyordu - Gaoshun'un bazen kendi karısını korkutucu bir kadın olarak tanımlamasına neden olacak kadar güçlü bir kadın Bayan.

Basen'in rengi soldu ve bolca terlemeye, hatta titremeye başladı. Jinshi bazı kötü anıları kışkırtmış gibi görünüyordu.

"Düzenlenen bazı toplantılara katılmam için *teşvik edildim*."

"Namuslu genç hanımlarla, eminim," dedi Jinshi. Onun yüz ifadesi değişmedi ama içten içe sırıttı. Son zamanlarda sorular hep *ona* geliyordu; bir kez olsun soran taraf olmak eğlenceliydi. "Size en azından portreleri gösterildi mi?"

"Evet... Başka bir şey olmasa da bakmaya istekliydim," dedi Basen.

Belki de bu akıllıcaydı. Bir resim gerçekliği kolayca "geliştirebilir". Biri pekala yanlış bir görüşmeye ikna edilebilir. Sonra da karşı taraf Basen'in kendini adadığını iddia edebilirdi. Ve Basen, kim olursa olsun, böyle bir "ilişki" kurulduktan sonra, o kadar inatçıydı ki muhtemelen hayatının geri kalanında kadına karşı sorumlu hissedecek.

Basen'in kaşları çatıldı ve kafası karışmış görünüyordu. Gözlerini yere indirdi ve bandajlı sağ eline baktı. Uzun bir süre sonra, "Hâlâ çok deneyimsizim. Sanırım kadınlar hakkında düşünmek için biraz... erken olabilir."

Bu gerçekten acınası bir açıklamaydı ama Jinshi Basen'i izlerken arkadaşına takıldığına pişman oldu. "*Bu* seni hâlâ rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

Basen bir şey söylemedi.

Jinshi biliyordu: Basen'in kadınlar konusundaki rahatsızlığının annesi ve ablasıyla bir ilgisi vardı. Ve bir bakıma Jinshi'yle de.

Basen'in annesi tüm zamanını Jinshi ile ilgilenererek geçirdiği için, Basen'e kendisinden iki yaş büyük kız kardeşi ve bir hizmetçi kadın bakıyordu. Yalvarıp yakarmak ve kendi arzularını tatmin etmek neredeyse bir çocuğun işiydi, ama işler biraz Basen ile farklı.

Bazen bir savaşçı savaşta sadece eğitimin ötesine geçerdi: bir

Kriz anında, düşmanın hareketleri yavaş görünebilir ya da acıya karşı bağışıklığı varmış gibi görünebilir. Tipik olarak, bu tür güçler bir savaşçı olarak kendini sürekli geliştirerek kazanılırdı, ancak Basen onlarla birlikte doğmuş. Bu sadece bir tesadüf müydü, yoksa yüzyıllar öncesine uzanan bir askeri geleneğe sahip bir ailenin oğlu olmaktan mı kaynaklanıyordu? Hangisi olursa olsun, Basen'in yetenekleri ancak içgüdüsel bir şey olarak adlandırılabilirdi.

Bir keresinde, Basen annesini görmeye karar verdiğinde, bu yetenekler kız kardeşine ve hizmetçi kadına yönelmişti. Genellikle onu öfke nöbetlerinden vazgeçirmeyi başarırlardı ama o sefer öyle olmamıştı. Basen, akçaağaç yaprağı gibi küçük ve kırmızı olan çocuk eliyle kız kardeşinin kolunu tutmuş ve kırmıştı.

O sırada sadece altı yaşındaydı ve eylem sırasında kendi parmaklarından birini kırmıştı. O kadar güçlüydü ki, kendi eyleminin geri tepmesi o kadar güçlü olmuştu.

Bu olay nedeniyle Basen ablası ve ağabeyinden ayrı yaşamaya başladı. Jinshi onunla ilk kez bundan kısa bir süre sonra tanıştı ve başlangıçta onu oldukça soğuk ve mesafeli biri olarak gördü - ama elbette öyleydi; Jinshi annesini ondan çalmıştı. Bu daha sonra birlikte kılıç kullanma eğitimi alacaklardı. Kısmen aralarındaki yakınlığı artırmak için, kısmen de Basen'e karşı bir merhamet eylemi.

Jinshi bu hikayeyi ilk kez on yaşından büyükken, Gaoshun'un Basen'i bekleyen kadınlardan uzak durmaya çalıştığı için alay ederken görmesinin ardından duymuştu.

"Kadınlar çok kırılgan yaratıklardır," dedi Basen. "Sanırım benim için çok erken."

Jinshi buna ne diyebilirdi? Hiçbir şey diyemedi. Bunun yerine, bardağını uzatarak sessizce daha fazla meyve suyu istedi.

Bölüm 6: La Klanı (Birinci Kısım)

Bundan emin miyiz? Maomao çayını yudumlarken düşündü. Aşinalık tehlikeli bir şey olabilir - tehlike hissinizi köreltir.

"Sanırım bu da sıcak bir karşılama sayılır," dedi Lahan, aynı şekilde çayını yudumlarken.

Taş suratlı bir adam kollarını kavuşturmuş, masanın karşısında oturuyordu. "Şimdi, sevgili kardeşim..." Lahan söyledi. Eğer onun sözlerine inanılacaksa

Tek kelimeyle, karşılarındaki adam onun ağabeyiydi. Orta yapılıydı, çok uzun boylu değildi, yüz hatları aşağı yukarı farksızdı ve Onun için her şey bu kadarmış gibi görünüyordu. Lahan, eksantrik stratejistin onu evlat edindiğini söylemişti ama başka kardeşleri olmadığını hiç . Maomao sadece varsaymıştı.

Lahan onları tekne iskelesinden çok da uzak olmayan bir yere getirmişti; yürüyebilecekleri kadar yakındı. Rikuson da onlarla birlikte tekneden inmişti ama Lahan ona "Buraya gelmekten pek emin değilim. Yabancılar da gelsin." Ve şimdi iskeleye yakın bir handaydı.

Maomao, Ah-Duo ve Eşi Lishu ile birlikte eve de dönebileceğini düşünmüştü ama görünüşe göre böyle bir söz konusu değildi.

Sonsuz neşeli Kokuyou'ya gelince, onu başkente götürecek bir araba bulacağını söylemişti. Kader ağlarını örerse, tekrar karşılaşacaklardı.

Gittikleri ev bir kasabada değildi; kendi halinde bir yerdeydi. Oldukça görkemli bir evdi, ama burada, kırsalda öylece duruyordu.

Belki de başkentten yüksek rütbeli bir memur buraya sürülmüştü; böyle biri için aşağılayıcı bir durum olurdu.

bir yere uğramamız gerçekten doğru mu?

Maomao etrafta ekin tarlalarına benzeyen şeyler görebiliyordu. Ötelerindeki arazide küçük evler vardı ama bunlar bir köy oluşturamayacak kadar uzaktı. Burada yetişen mahsul

tarlalar Maomao'nun pek görmediği bir şeydi. Görünüşe göre Kahkaha otuna benziyordu ama kahkaha otu nadiren meyve verdiği için yabancı ot olarak kabul ediliyordu. Ama bu, her neyse, geniş bir alana ekilmişti.

Ne olabileceğini merak ediyorum.

Tam eve doğru giderlerken yolda bu adamın yanından geçmişlerdi. Onlara üzgün bir bakış atmış, sonra da Onları yakındaki bir barakaya götürdüler, şu anda bulundukları yer de orasıydı. Çaya gelince, su ısıtıcısı oradaydı ve onu ödünç almışlardı. Garip kokmuyordu, yani muhtemelen güvenliydı. Yine de çayın tadı alışılmadık, büyük olasılıkla kavrulmuş bir şeydi. Burası saha çalışmalarına hizmet eden küçük bir atölye gibi görünüyordu; özenle düzenlenmiş

Çiftlik aletleri sahibinin titizliğini gösteriyordu. "Neden buradasın?!" diye sordu adam.

"Neden? Ne yani, küçük kardeşin ziyarete gelemez mi?" (Maomao, Lahan'ın paranın kokusunu aldığı için gerçekten burada olduklarından şüpheleniyordu). "Babam buralarda mı? Onunla konuşmak istiyorum."

"Baba! Tilki gözlü 'babanı' mı kastediyorsun?"

"Hayır, *babamı* kastediyorum. Şerefli üvey babam başkentte, bilginiz olsun."

Lahan'ın kardeşi sessizliğe büründü - ta ki kapıyı hışımla yumruklayana kadar. "Defol buradan ve evine git! Şimdi, onlar seni bulmadan!"

"Çok . Küçük kardeşini görmeyeli yıllar oldu." "Artık babamın oğlu değilsin."

Konuşma belli belirsiz absürd geliyordu. Maomao çaydanlığın kapağını açtı ve içine baktığında çay yaprakları değil, kavrulmuş arpa buldu. Evet, diye düşündü, etkilendi; bunu kullanmanın bir yolu da buydu.

Kardeşi öfkelenip ona eve gitmesini emrederken Lahan kayıtsızca içkisini yudumluyordu. Bu sırada Maomao küçük binanın bir köşesinde duran bir asmayı inceliyordu. Dışarıdaki tarlalarda ekili olanla aynı şey gibi görünüyordu. Asma çoktan kesilmiş ve bir kovaya konmuş. İyice bakınca kökleri olduğu anlaşıldı; yani yeniden dikmeyi mi planlıyorlardı?

Yapraklar gerçekten de kahkaha otuna benziyordu ama görünüşe göre başka bir şeydi. Maomao rafları incelemeye başladı. Tarlalarla ilgili bir şey dikkatini çekti ve gitmesine izin vermedi. On

Raflarda kovalar ve paçavralardan başka bir şey bulamayınca pencereden dışarı baktı. Küçük baraka o yöne gölge düşürse de, içinde genç sabah çiçekleri olan saksılar gördü.

Ama bu bir sabah zaferi de değil.

Kulübenin arkasında bir sürü sabah sefası vardı. Vardı Sadece süs olarak mı? Ya da belki de aile onlardan ilaç yapıyordu? Morning glory tohumları *qianniuzi* olarak bilinirdi ve müshil ve idrar söktürücü olarak kullanılırdı. Yine de oldukça zehirli olabiliyorlardı ve dikkatle ele alınmaları gerekiyordu.

Lahan'ın ağabeyi Maomao'nun pencereden dışarı baktığını görünce kapıyı çarparak kapattı. "Ne yapıyorsun sen?!"

"Yok bir şey. Sadece sabah zaferlerini merak ettim."

"Sen de kimsin be?"

Bu soru için biraz geç.

"O benim küçük kız kardeşim, sevgili ."

"Ben tamamen yabancıyım, efendim."

"Hangisi?!" Lahan'ın kardeşi yumruklarını sıktı.

Maomao ve Lahan birbirlerine baktıktan sonra Maomao, "Onu kızdırmak kesinlikle çok kolay," dedi.

"Öyle değil mi? Onun gibisini pek yapmazlar, istediğinizde gerçekten bir geri dönüş yapar."

"Kesin şunu! İkinizin de söylediği tek bir kelimeyi bile anlamıyorum!" Lahan'ın kardeşi ayaklarını yere vurdu. Onu çimdiklemek gerçekten eğlenceliydi.

Lahan demlikten biraz daha çay doldurdu ve çaydanlığa ikram etti. Diğer adam bir dikişte içti, sonra bardağı fırlatıp attı; içki çok sıcak olmalıydı. Maomao gitti ve ahşap içki kabını geri aldı.

"Mükemmel bir tepki. Kitaba göre ilham verici" dedi.

"Öyle değil mi? Onun gibilerin her yerde olduğunu düşünürsünüz ama onun gibiler şaşırtıcı derecede nadirdir."

"Allah kahretsin, tek kelime anlamıyorum!" diye haykırdı ağabey, dili ağzından fırlayarak.

Tamam, bu kadar eğlence yeter. Konuya dönme zamanı.

"Bizi niyetli görünüyorsunuz. Nedenini sorabilir miyim?" Maomao dedi ki. "Yani, bunu nasıl küçümsediğinizi anlayabiliyorum."

gerçek ailesine ihanet ettiği ve o korkunç tilki stratejistle birleştiği için."

"Her şeyi yanlış anladın, Küçük Kardeş."

"Oldukça haklı ama bu değil."

"Oldukça *doğru*, değil mi kardeşim?!" Lahan gerçekten üzgün bir ifadeyle konuştu.

Gerçekten fark etmemiş miydi?

Kardeşi onu görmezden geldi, onun yerine Maomao'ya baktı.

"Sana küçük kardeşim diyor. Sen Lakan'ın kızısın o zaman?"

Maomao gerçekten korkunç bir bakışla cevap verdi. Kardeş titredi ve geri çekildi.

"Maomao, sevgili kardeşime öyle bakma; ona kalp krizi geçirteceksin. Bakma dedim!" Lahan'ın sesi bir çocukla konuşuyormuş gibi çıkıyordu ve bu onu daha da sinirlendiriyordu. Gözlerini ikisinden de kaçırdı ve çayından bir yudum daha aldı.

Lahan'ın kardeşi , yüzü asıldı ve birkaç derin nefes aldı. kendini dengelemek için nefes aldı. Ağzını açtı ama Maomao ona ters ters baktı. Bir elini alnına götürdü ve kelimelerini dikkatle seçti. "Bak, kim olduğun gerçekten önemli değil.

Burada, çabuk. Ve eğer Lahan'ın iddia ettiği kişiyseniz, daha fazla sebep var demektir."

"Ses tonunuzdan anladığım kadarıyla bu küçük bir mesele değil," dedi Lahan. "Eğer bunu anlıyorsanız, tartışmayı bırakın ve gidin."

Ancak böyle bir muamele görmek, bir insanın sadece Merak. Lahan'ın gözlükleri parladı. "Abi, ne oldu?" "Sormazsan daha güvenli olur."

"Sadece neler olup bittiğini öğrenmek istiyoruz. Sonra da uslu uslu evimize gideceğiz."

"Eğer sana söylersem, kaçış olmayacak."

Maomao, "*Kardeşim*," diye düşündü, "*böyle konuşmak istediğin etkinin tam yaratacak*."

Konuşma devam ettikçe Lahan istediği bilgiyi zorla almaya çalışıyordu. Maomao eninde sonunda gerçeği öğreneceğinden şüpheleniyordu. Ama önce olay örgüsü tersine döndü.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve bastonlu yaşlı bir adam, orta yaşlı bir kadın ve hizmetçilere benzeyen birkaç kişi ortaya çıktı.

"Burada bir gürültü duyduğumu sandım," dedi kadın, gözlerini Maomao ve Lahan'a dikerek. Lahan'ın kardeşinin beti benzi attı.

"Uzun oldu, Lahan. Hafızam beni yanıltmıyorsa üç yıl mı?"

"Gerçekten de uzun zaman oldu." Lahan öne çıktı ve derin bir selam verdi. "Anne. Büyükbaba."

Anne. Büyükbaba... Maomao düşündü. Başka bir deyişle, bunlar başkentten kovulan aileydi. Yaşlı adam inatçı bir yaşın resmiydi, gözlerinin etrafı yıpranmıştı, yüzü sertti, sakalı çok uzundu.

Kadına gelince, güzel bir yüzü vardı ama kısık gözleri Maomao'ya bir yırtıcıyı düşündürdü. Shi klanından bir kadına, Loulan'ın annesine benziyordu. Kısacası, göz korkutucuydu. Onun Kıyafeti biraz gürültülüydü ve bileğine beyaz bir bilezik takmıştı - belki de henüz modayı tam olarak yakalayamamıştı.

"Görüyorum ki yanınızda küçük, pasaklı bir serseri getirmişsiniz. Bu kim, hizmetçiniz mi?" dedi kadın. Görünüşe bakılırsa

Yeni tanıdıkların Maomao ile alay etmesi bir zorunluluktan ve Maomao artık buna alışmıştı. Sessiz kaldı ve gözlerini Zemin.

"Oh, Tanrım, Anne. Bu benim küçük kız kardeşim."

"Laha-?!" Ağabey haykırmaya başladı ama ellerini ağzına kapattı.

"Küçük kız kardeş... Lahan'ın kızı mısın?" diye araya girdi yaşlı adam. Maomao yere bakmaya devam etti ama yüzü kaşlarını çatı.

Orada en az Maomao kadar bu isimden rahatsız olmuş görünen bir kişi vardı, o da Lahan'ın annesiydi. Maomao onun dişlerini gıcırdattığını bile duyabiliyordu.

"Evet... Evet, doğru," diye gönüllü oldu Lahan. Kardeşi bile ona şaşkın bakışlarla bakıyordu. Demek bu yüzden bu kadar Lahan ve Maomao'yu oradan keşfedilmeden çıkarmaya niyetliydi. Annesinin ya da büyükbabasının onları bulmasını istememişti. Bu konuda Maomao da ona katılıyordu: Bu insanlarla hiç karşılaşmamış olsalardı hayatları daha kolay olacakmış gibi görünüyordu.

Yaşlı adam boğuk bir ses çıkardı; Maomao bunun kahkaha olduğunu anlamadan önce bir anlığına kafasını karıştırdı.

"Ha ha ha ha. Nereden duydun bunu?"

Lahan şaşkın görünüyordu. "Biz nasıl...?"

Neden bahsedbu? Maomao merak etti.

Lahan'inkine benzer bir şaşkınlık ifadesi. Diğerleri fark gibi görünüyordu, belki de Lahan'la ikisinin de yüz ifadeleri nispeten daha az olduğu için.

Yaşlı adam umursamaz bir tavırla devam etti: "Eğer Lahan için geldiysen, unut gitsin. O boş bir adam kabuğu. Onu hapsettiğimizde bile karşı koymadı. Sadece mırıldanıp duruyor. kendisi. Açıkçası bu tedirgin edici."

"Bekle... Hapsetmek mi?" Maomao ve Lahan birbirlerine baktı.

Lahan'ın kardeşi elini alnına götürdü ve uzun bir iç çekti.

"Büyükbaba, sen neden bahsediyorsun?" Lahan sordu.

"Aptal numarası yapma. Üvey baban eksantrik biri olabilir ama sen bile gelmediğinde bir şeylerden şüphelenmeye başlarsın. on gün boyunca geri dönmeyeceğim. Bu yüzden buradasın, değil mi?"

Maomao neler olup bittiğini tam olarak ama kulağa tam bir baş belası gibi geldiğini biliyordu. Ve eğer bu yaşlı adama, Lahan'ın büyükbabasına inanılacaksa, o ucube bir yerde hapsedilmiş. Buna inanabileceğinden değil.

"On koca gün bizim için pek bir şey ifade etmiyor büyükbaba. Maomao da ben de bir aydan uzun bir başkentten uzaktayız," dedi Lahan ensesini kaşıyarak.

Yaşlı adam yavaşça dönüp Maomao'ya baktı. "Şaka yapıyorsun."

Maomao bavullarından küçük bir kutu çıkardı ve kutuyu açtığı anda içinde alışılmadık bir bitki olan bir saksı gördü. Ona gelen küçük bir kaktüstü. "Bunları buralarda bulamazsınız.

En azından henüz değil," dedi. Ayrıca bektaşı üzümü reçeli ve birkaç Başka şeyler de vardı ama şekilsiz bir yiyecek yığınının o kadar da iletişimsel olmayacağını düşündü. "Kürklerimiz ve ipeklerimiz de var," diye ekledi.

Lahan'ın annesi ve dedesi daha önce benzerini hiç görmedikleri bu bitkiye bakakaldılar. Evet, bu öyle bir şeydi ki ikna edici bir şekilde "batıdan hatıra" dedi.

"Şaka yapıyorsun," diye tekrarladı büyükbabam.

"Size neden yalan söyleyelim?" Lahan dedi ki. "Biz de puro getirdik. Biraz ister misin?" O da bavulun bir kısmını açtı. Tütün yaprakları genellikle ithal edilirdi ve başkentte oldukça lüks bir üründü, ama batıda ucuza bulunabiliyordu.

Annem ve büyükbabam sessizce birbirlerine baktılar. Sonunda büyükbaba bir elini yukarı doğru kaldırdı.

"Yakala onları."

Arkasında duran hizmetkârlar Maomao ve Lahan'ın üzerine yürüdüler. Kısa sürede yakalandılar, hâlâ biraz sersemlemişlerdi.

"Bu nasıl ? Beni nasıl ? *Beni!*
Aileden olduğumu sanıyordum."

"Sanırım *bir haini* kastediyorsunuz."

"Ne kadar kaba!" dedi Lahan ve bir sandalyeye oturdu. Gerçekten de kilitliydim ama oldukça sıradan bir odadaydılar. Mobilyalar eski ama sağlamdı ve oda oldukça temizdi. Maomao bunu biliyordu çünkü zalim bir kaynana gibi parmağını raflarda ve pencere kenarlarında gezdirip toz aramış ama bulamamıştı.

"Yine de..." Maomao söyledi. Burada pek çok gizem vardı. Eğer Lahan'ın büyükbabasına inanılacak olursa, o ucube de bu malikânede bir yerlerde, kilit altında tutuluyordu. Son derece lakayt biri olabilirdi ama Maomao onun kendisini bu kadar rahat bırakacağından emin değildi.

bu kadar kolay yakalanamaz.

"Sence o moruk doğru mu söylüyor?" Maomao sordu. Lahan karmakarışık saçlarını kaşıdı. "Söylemediğinden emin olamam." "Peki ya yaşlı adam?"

"Maomao... Sana söylemediğim bir şey var," dedi Lahan oldukça ani bir şekilde. "Geçen yıl Verdigris House'dan satın aldığı fahişe - sağlığı pek iyi değildi."

"."

Kadın şimdiden her an ölecekmiş gibi görünüyordu. Ve bu son nefesini vermek üzere olan fahişe parçasını eksantrik stratejistten başka kim satın alabilirdi ki?

"Bu yüzden saygıdeğer üvey babam bu geziye gelmedi."

Rikuson'un Maomao'nun bu geziye katılması için bu kadar ısrarcı olmasının nedeni bu muydu?

Stratejistin evine mi gittin? Maomao pencere kenarına yaslandı. Pencerenin üzerinde tahta parmaklıklar vardı ve pek kaçma şansı yok gibi görünüyordu. Parmaklıkların arkasından tarlada çalışan çiftçileri görebiliyordu. Orada ne yetiştiriyorlardı acaba?

"Babam insanları nadiren insan olarak görürdü. Ama o fahişeyi evine kabul ettikten sonra dramatik bir şekilde değişti. Açıkçası bunu görmek utanç vericiydi."

"Oh?"

"Her gün Go ve Shogi oynarlardı. Sanırım daha sık giderlerdi. İşe gitmesi gerektiğinde bu kötü bir haberdi. Yanına bir tahta diyagramı alırdı ve bir hamle yaptıktan sonra, taşı tahtaya koyması için eve bir haberci gönderilir, ardından yanıt veren hamleyi kaydeder ve mahkemeye geri dönerdi.

Tekrar ve tekrar."

Evet, Maomao bunun gerçekten de can sıkıcı olacağını gördü. Elçi için üzüldü.

"Haberci her zaman oldukça meşguldü - ta ki yılbaşına kadar. Ondan sonra giderek daha fazla boş zamanı oldu."

"Nereye varmaya çalışıyorsan çalış, bunun benimle hiçbir ilgisi yok." Eksantrik stratejistin bu kadar basit bir şekilde Kendisi de yakalanacak, çok sevdiği bir cariyeden uzaklaştırılacaktı. Başka bir deyişle, sadece onun zamanı gelmişti. Muhtemelen günlerini zevk bölgesinde geçirmeye bırakılsaydı yaşayacağından daha uzun süre dayanmıştı. Belki de Maomao'nun bu kadar sakin görünmesini sağlayan bu düşünceydi. Başkalarına soğuk bile görünebilirdi ama tıpla uğraştığınızda, düzenli olarak ölen insanlarla karşı karşıya kalıyordunuz. Eğer Tüm zamanınızı bunun için ağlayarak geçirirseniz, bir sonraki hastaya asla ulaşamazsınız.

Her seferinde gözyaşı dökenler olsa da, diye düşündü.

Bazıları buna alışsalar daha iyi olacakken asla . Bazıları bunu kabullenmeyi asla öğrenemedi. Bazıları üvey babası. Bunun beceriksizce, aptalca olduğunu düşünüyordu; ama tam da bu yüzden ona bu kadar saygı duyuyordu.

"Seninle ilgisi yok mu? Bu kadar karamsar olma. Eğer o fahişe ölürse, şerefli üvey babamın bile bu acıya dayanabileceğini sanmıyorum.

şok."

"Ve sizce bu fırsatı onu buraya getirmek için mi kullandılar?"

Bu çok saçma bir fikirdi. Tüm bunlara rağmen, yaşlı ucube yüksek bir memurdu. Eğer on gün boyunca ortadan kaybolursa evlatlık oğlundan çok daha fazla insanın şaşkınlığını bekliyor.

Maomao bu itirazı dile getirdiğinde ise Lahan cevap verdi:

"Fahişesini satın aldığında, iki hafta boyunca işten izin aldı. Ve geri döndüğünde onu bekleyen neredeyse hiç iş yoktu."

Hayatını kazanması gerekiyor!

Ya da diğer herkesin aslında ona ihtiyaçları olmadığını kabul etmesi gerekiyordu.

"Mesele şu: *Diğer* herkes işini yaptığı sürece, düpedüz bir kriz olmadığı sürece, kimse onun gittiğini fark etmeden önce muhtemelen altı ay boyunca çalışmaya devam edebilirler."

Gerçekten. İmparator neden onu kovmuyor?

Maomao, stratejistin hükümdar üzerinde bir tür nüfuz sahibi olabileceğinden endişelenmeye başladı. Ya da belki de sadece ucubenin yetenekli asrları seçmekte çok iyi olmasından kaynaklanıyordu.

"Bana biraz yarım yamalak gibi geldi. Saray mensupları düşündüğümde daha tembel, daha özensiz bir grup mu?"

"Buna söyleyebileceğim tek ... şey, o benim babam." Maomao iç çekti.

Lahan, "Tahmin etmem gerekirse, Büyükbaba ve diğerlerinin aile reisliğinin boş görünmesine neden olmak ve böylece kendilerine verilmesini sağlamak umuduyla Babamı kilitlediklerini söyleyebilirim," dedi.

"Aile politikaları pek bana göre değil. Klanın başına kimin geçeceğine nasıl karar veriyorlar?"

Yaşlı ucubenin aile reisliğini Lahan'ın büyükbabasından çaldığını duymuştu ama ayrıntıları anlamamıştı. Belki de bir tür evrak işi vardı, kimin neye sahip olduğunu gösteren şey.

"Tipik olarak, isimlendirilmiş klanlar arasında, isimle birlikte aktarılan bir nesne vardır. Buna sahip olan kişi klanın başıdır ve kendilerini takdim ederken bunu da yanlarında getirirler

sarayda. Elbette her gün sarayda değiller, sadece özel günlerde saraydalar. Genellikle aile yadigârı güvenli bir yerde saklanır. Aile reisi değıştiğinde, eski aile reisi yeni aile reisini resmi olarak selamlarken ona eşlik eder.

İmparator. Babamın aile reisliğini 'çaldığını' söylediklerini biliyorum, ancak gerçekte bu prosedür hala uygulanıyordu."

"Bunu nasıl başardı?"

Lahan'ın büyükbabasını gördüğüne göre, büyükbabası makamını sessizce bırakacak bir tipe benzemiyor. Gerçekten de İmparator'u görmeye kibarca... şey, *kim bilir kimle* birlikte gider miydi?

"Oldukça basitti: Büyükbabam zorla çıkarıldı. O hiçbir zaman güzel rakamları seven biri olmadı."

"Dur *tahmin* edeyim, kanıtı buldun." O sırada kaç yaşında olduğunu yüksek sesle sormanın uygunsuz olup olmayacağını merak etti.

"Büyükbabamın yaptığı şey... önemsiz bir şeydi, bu yüzden cezalandırılan tek kişi kendisi olacaktı. Büyükbabam bunun ortaya çıkmasının ailenin adını lekeleyeceğini söyledi ama babam böyle şeyleri pek umursamazdı."

Böylece "Büyükbaba" yüksekliğinden aşağıya çekilecekti ve bunu bir suçlu olarak yapmayı ya da teslim olmayı seçebilirdi. ve onu bu konuma getiren de torunundan başkası . Gerçekten de *güzel rakamlar*. Lahan'ın

Muhtemelen yaşlı ucubeye yardım etmekten, tüm o araştırmaları yapmaktan *hoşlanıyordu*. "Sana neden aileden biri gibi davranmadıklarını şimdi anlıyorum. buralarda."

"? Ne garip bir konu değışikliği..."

Ve adamın kendisi bunu görmedi bile! Evet, o ucubenin yeğeniydi.

"Tamam ama bunca zamandır burada, taşrada sessizce yaşıyorlardı, değil mi? Neden şimdi harekete geçmeye karar versinler ki?"

"Aklıma birkaç neden geliyor." Lahan parmaklarıyla saymaya başladı. "Bir: Bu ülkede kamu belgeleri on yıl sonra imha edilir. Ya da sanırım söyleyebilirsiniz; son derece önemli olmayan hiçbir şey dikkatle korunmaz. Büyükbabamın çaldığı bozuk paralarla ilgili bulduğum kanıt, ancak o kağıtlarla karşılaştırılabilirse bir anlam ifade eder." O

bir parmağını daha kaldırdı. "İki: Onun üzerinde bir tür koz bulmuş olabilirler, onu tehdit edebilecekleri ve gerekirse kendilerini koruyabilecekleri bir şey. Tabii onun gazabını da göze almış olurlar."

Maomao'ya doğru döndü ve Maomao ondan uzaklaştı. huzursuzca. Elbette şu anda gazap Maomao'ya değil, fahişeye yönelecekti. "Böyle bir bilgiyi buradan alabileceklerini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Peki, bekle. Bitirmeme izin verin," dedi Lahan ve üçüncü bir parmağını kaldırdı. "Üç: Biri onlara bu bilgiyi *verdi*."

Durum birdenbire tanıdık gelmeye başladı. "burada da olan şey bu mu?"

Burada da: hem Eş Lishu'ya saldıran haydutlar hem de batı başkentindeki falcı hakkındaki hikaye

"beyaz" ölümsüzü düşünüyor. Her iki durumda da yöntem benzerdi.

"Ben sadece bir ihtimal üzerinde duruyorum. Ama göz ardı edilemeyecek bir olasılık."

Evet, haklıydı. Hiçbir şeyden emin olamazlardı ama bunun mümkün olduğunu varsayarak çalışmalıydılar. Ancak bu durum Maomao'yu bir soruyla baş başa bıraktı. "Eğer tüm bu olaylar birbiriyle bağlantılıysa, o zaman bir şey beni rahatsız ediyor."

"Ne?"

Son zamanlarda art arda yaşanan gizemli olayların üzerinde Beyaz Leydi'nin gölgesinin dolaştığı hissinden kurtulamıyordu ve bu olayla ilgili birçok şey aynı failin kokusunu taşıyordu. Ama o merak etti: "Hem doğuda hem de batıda ölümsüzle ilgili gibi görünen vakalar yaşadık. Sizce hepsiyle bir şekilde bağlantısı var mı?" *Son derece* çevik olması gerekirdi. "İşi yapanın Leydi'nin kendisi değil de ajanları olduğunu varsaysak bile, bilgi de seyahat ediyor gibi görünecektir. çabuk."

"Doğru..."

Batı başkentindeki falcı çok fazla rol yapmış olabilir. Beyaz Leydi gibi, ama doğuda çok uzaklarda olan Eş Lishu'nun üvey kız kardeşinden nasıl haberdar olabilirdi? Bilgi paylaşıyorlarsa bunu nasıl yapıyorlardı? Asıl soru şuydu cevapsız.

"Ya Beyaz Leydi'nin başkentte bir suç ortağı varsa?" Lahan sordu. O zaman batıya kimin öğrenebilirdi.

"O zaman falcının varlığını nasıl açıklayacağız?
En az on gün önce zaten oradaydı."

"Aynen . Bu imkânsız görünüyor," diye inledi Lahan. "Yine de..."

Maomao pencereden dışarı bakarak mırıldandı.

"Hâlâ ne?" Lahan sordu.

"Bizi besleyip beslemeyeceklerini merak etmekten kendimi alamıyorum," dedi tarlalara bakarak. Çiftçiler hâlâ harıl harıl çalışıyordu.

Maomao'nun korkularının yersiz olduğu ortaya çıktı. Onlara bir yemek verildi ve fena değildi. İyi malzemeler-et ve balık. Balık biraz tuzluydu. İç bölgelere gidildikçe tuzlu deniz ürünleriyle daha sık karşılaşılıyordu. Başkentteki balıklar denizden taze olarak çıkarılır ve hızlı atlarla lokantalara taşınırdı, dolayısıyla orada salamura deniz ürünlerine hiç rastlanmazdı.

Şaşırtıcı derecede lezzetli olan şey susamlı çöreklerdi. İçleri susamla değil, ezilmiş kestane ya da kırmızı fasulye gibi bir şeyle doldurulmuştu. Dolgu kalın ve tatlıydı; belki de Bu kıvamı vermek için bal ya da şurup kullanıyorlardı.

Hayır, bekle. Bu... tatlı patates mi? diye merak etti, yemeği düşünceli bir şekilde çiğneyerek. Bu mantıklı olabilir.

Tatlı ikramlardan pek hoşlanmayan Maomao bile çöreklerden iki tane yedi; Lahan ise en az beş tanesini mideye indirdi.

"Şu haline bak. Neredeyse etkileneceğim," dedi Maomao.

Lahan, "Bilgin olsun, beynini kullanmak insanın canının tatlı yemek çekmesine neden oluyor," diye cevap verdikten sonra ağzına bir çörek daha tikiştirdi.

Maomao, "Buradaki ailenin tatlıya düşkün olup olmadığını merak ediyorum," dedi.

Tatlı patates alışılmadık bir gıda maddesiydi. Hem Verdigris Evi'nde hem de arka sarayda yaşamış olan Maomao bunlarla daha önce de karşılaşmıştı ama pazarda kolayca bulunamıyorlardı. Yemeğe dahil olan diğer malzemeler dikkat çekici değildi -Belki de buradaki insanlar dolum konusunda titiz davranmışlardır.

"Pek sayılmaz. En azından ben olduklarını hatırlamıyorum. Yani tatlılardan nefret ettiklerinden değil."

"Hm." Maomao yemek sonrası çayını yudumladı. Bu kez tadı kavrulmuş arpa değil, gerçek çay yaprakları gibiydi. Sonra aklına gelen bir düşünceye tutunarak, "Babanı henüz gördüğümüzü sanmıyorum.

Ona neler oluyor?"

"Evet, ne yapıyor? Ben de onu görmek istiyordum," dedi Lahan, konuşurken parmaklarındaki yağı yalıyordu. Bu Maomao'ya tilki gözlü stratejisti hatırlattı ve kaşlarını çatmasına neden oldu. "baban da bu işlerin içinde mi?" diye sordu.

"Hmm. Bundan şüpheliyim. Üvey babam sadece klan başkanlığı koltuğunun boşaltılmasını istedi. Yine de söylentiler bir şekilde yayılır ve büyükbabam gururlu bir adamdı. Klanın içinde kalamayacağını anladı.

Artık başkentte değil. Baba, isteseydi orada kalabilirdi. Sadece kalmamayı seçti."

"Annenizin pek de memnun olmadığı bir gerçek." Lahan alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, büyükbabam seçti Annem. O ve üvey babam su ve yağ gibi iyi anlaşıyorlar."

Arkadaş olsalardı bu daha şaşırtıcı olurdu, gerçekten; Maomao kemerli kadını hayal etti ve bir sempati duydu.

"İkimizi aynı odaya koymanın ne kadar akıllıca olduğunu merak ediyorum. Umarım en azından uyumamız için bize ayrı yerler verirler."

Maomao dedi ki.

"Bizi aynı odada yatırırlarsa kimin umurunda? Bir şey olacak gibi değil."

"Bu konuda haklısın."

Bu konuda söylenecek tek şey buydu; ikisi de bu konuşmayı yaptıklarına inanamıyormuş gibi birbirlerine baktılar.

" arada, siz ve İmparator'un küçük kardeşi _"

Maomao, "Sanırım biraz uyuyacağım," dedi ve yatağı uzandı. Yanındaki yatağı.

"Hey! Ben nerede uyuyacağım?"

"Şurada bir kanepede var."

"Büyüklerinize karşı daha saygılı olmalısınız!"

"Siz büyüklerin biz çocukların üzerine titremesi gerektiğini sanıyordum." Lahan'ın bu düzenlemeyle ilgili bir sorunu olduğu belliydi ama

Maomao bunun onu rahatsız etmesine izin vermedi. Bunun yerine yatağına uzandı ve gerçekleri kafasında netleştirmeye çalıştı.

Lahan ve eksantrik stratejist, eski klan başkanına ve ailesine yaşamları için yeterli parayı veriyor gibi görünüyorlardı; her ne kadar mobilyalarını lüksün en son noktasına taşımak ya da yemek yemek için olmasa da, sonuçta hizmetkâr tutacak kaynakları vardı. her öğünde süslü yiyecekler. Yeterince tatlı görünüyordu Maomao'ya göre bir düzenleme, ancak bir zamanlar başkentte lüks içinde yaşamış biri bunu son derece aşağılayıcı bulabilir. Maomao'nun Aşağılanma uzun yıllar boyunca iltihaplanmıştı ve şimdi patlama noktasındaydı - ama fitili kim ateşlemişti?

Maomao, Lahan'ın annesinin taktığı beyaz bileziği hatırladı. Çok iyi bakamamıştı ama ona beyaz, yılan gibi kıvrılan bir ipi hatırlatmıştı. Bunun sadece bir yanlış anlaşılma olmadığını umuyordu ama bu ona bazı kötü anıları hatırlatmıştı.

Maomao, *bu "ölümsüz" kesinlikle inatçı*, diye düşündü. Bir hayalet gibiydi; izleri her yerde görünüyordu. Maomao'yu gerçekten de ölümsüz olduğuna ikna etmek için neredeyse yeterliydi. Aynı anda birçok yerde olabilmek için doğaüstü bir yetenek.

Maomao, birinin acele edip kadını yakalamasını dileyerek uykuya daldı.

Bir de baktı ki akşam olmuş. Esneyerek yatak odasından çıktığında sadece Lahan'ı değil, onun iğrenç yaşlı Büyükbaba. Sadece büyükbabası olsaydı, ona bir yumruk atıp kaçmaya çalışabilirdi ama arkasında bir hizmetçi görebiliyordu.

Maomao'yu gören yaşlı adamın yüzü buruştu. Belki de hâlâ yatak başıydı? Ya da gözünde morluklar? Belki de yastık yanağında bir iz bırakmıştı ve adam bundan hoşlanmamıştı.

"Biz gidiyoruz," dedi büyükbabam ve daha önce odadan çıktı. Maomao itiraz edebilirdi. O ve Lahan bakıştılar ama Gitmenin alternatifi muhtemelen tekrar hapse atılmaktı, gittiler.

"Görünüşe göre sen gerçekten Lakan'ın kızıydın," dedi Büyükbaba. Ancak Maomao hiçbir şey söylemedi; bunun için bir neden yoktu.

Buna cevap vermesi için. Yine de, o uyurken ailenin meseleleri incelediğini ele veriyordu. Dört saatten fazla uyumadığını düşündüğü halde bunu nasıl başardıklarını merak etti.

"Adam tam bir yarım akıllı," diye devam etti büyükbabam. "Ne yaparsak yapalım, ne söylersek söyleyelim, sadece kendi kendine mırıldanıyor. Hatta bizimle konuşmaya çalış. Ama senin ismin... En azından senin adını hatırlıyor."

Maomao olduğu yerde durdu. Bu konuşma, varış noktalarında kimin olacağına dair bir şeyler ima ediyordu ve bu hoşuna gitmemiştir.

"Büyük bir hayranın olmadığını biliyorum ama gitsek iyi olur. Tartışarak bir yere varamayız," dedi Lahan ve ne yazık ki haklıydı. Maomao tekrar yürümeye başladı.

Arazinin kenarında, parmaklıklar olan büyük, yuvarlak pencereleri olan bir binaya doğru gidiyorlardı. İçeriye görebiliyordunuz - yani yerdeki pis, orta yaşlı adamı görebiliyordunuz.

Adam sırtüstü yatıyordu, çenesi dağınık kirli sakallarla kaplıydı. Başındaki saçlar, sanki sıkıntıyla süpürmüş gibi arkasından sarkıyordu. Yanında yerde kirli bir kâse duruyordu. Sanki yemek çubukları yerine elleriyle yemek yiyormuş gibi piring taneleri kıyafetlerine ve parmaklarına yapışmıştı.

"Baba!" Lahan parmaklıklara doğru koşarak bağırdı. Kendinde olmadığı her halinden belli olan adamı görünce içinde bir şeyler kıpırdanmış olmalıydı.

Gerçekten de onda bir sorun varmış gibi görünüyordu. Ağzı sürekli hareket ediyor, sessiz kelimeler oluşturunca; sanki bir tür yoksunluk yaşayan bir bağımlı gibi görünüyordu. Lahan'ın Anlaşılan o da aynı şeyi düşünmüş olacak ki yaşlı adama döndü. "Büyükbaba, babamın seni dinlemediğini söylediğini biliyorum ama ona afyon falan vermedin, değil mi?"

"Hmph, bu konuda konuşamam. Ama yadigârın yerini söylemesini istiyorum." Yaşlı adam Lahan'a buyurgan bir şekilde baktı. Sonra kollarını iki yana açtı ve şöyle dedi: "Her neyse, onu ben çağırmadım. *O beni* çağırdı ve ben de onun için başkente gittim. Onu bulduğumda bu haldeydi."

Maomao aslında onunla aynı fikirdeydi, bu kesinlikle afyon değildi.

zehirlenme.

"Evde ne hizmetçi ne de başka biri vardı. Sadece o, o *moruk*, bir Go tahtasının üzerine eğilmiş, kendi kendine mırıldanıyordu."

Büyükbaba, stratejisti etrafta başka kimse olmadığı gerekçesiyle buraya getirdiğini iddia etti.

Kimse yok muydu? Maomao merak etti. Lahan'a baktı: bu mümkün görünmüyordu. "Onlara ödeme yapamayacak kadar borca battığı için tüm hizmetkârlarını kovmak zorunda falan mı kaldı?"

"Hayır, asgari düzeyde bir ev yardımcısı tuttu. Yemek ve temizlik yapacak ve hastayla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı." Ancak daha sonra Lahan ekledi: "Yine de... Bunun olabileceğini düşündüm."

Neyi kastediyordu? Daha doğrusu, kim: Stratejistin geçen yıl yanına aldığı fahişeyi kastediyor olmalıydı. Hizmetçiler Hepsı gitmiş olabilirdi ama o hâlâ orada olurdu ve tilki gözlü stratejist onu evde bırakıp gitmezdi. Burada olması ve şoka girmiş gibi görünmesi, fahişenin öldüğü anlamına geliyor olmalıydı.

Sanki ruhu bedeninden kaçmış gibi görünüyordu ama yine de hareket ediyordu. Görülemeyen bir şeyle karşı karşıyaymış gibi görünüyordu. Artık orada olmayan birinin önünde oturuyordu.

"Onun için bir şey yapamaz mısın Maomao?" Lahan sordu. Sadece Eksantrik stratejist bir an için kıpırdandı ama sonra durmaksızın mırıldandığı sayıklamalarına devam etti. Kötü durumdaydı.

"Onun çocukları olmanız gerekiyor. Aile mücevherlerinin nerede olabileceği hakkında bir fikriniz yok mu?!" Büyükbaba talep etti.

"Korkarım istediğiniz kadar bağırabilirsiniz efendim, ama..." Lahan başını sallayarak söyledi.

Maomao daha açık konuştu: "Hiçbir fikrim yok." O da başını salladı.

"O zaman belki *bunu* hatırlarsın!" Yaşlı adam cüppesinin kıvrımlarından bir tomar kâğıt çıkardı. Üzerlerinde bir tür rakam vardı. "Lakan'ın üzerinde bu vardı. Bu tür şeyler senin Özel, Lahan. Bu numaralar gizli bir yeri ya da *bir şey!*"

Yaşlı adam belli ki rakamların bir tür şifre olduğu izlenimine kapılmıştı. Lahan kâğıdı aldı ve gözlerini kısarak baktı. Maomao omzunun üzerinden baktı.

İkisi de ne olduğunu hemen anladı. Kâğıdın üzerinde yan yana iki numara vardı ve düzinelerce sayfa vardı.

Ayrıca demetin yaşlı adamın aradığı cevabı içermediğini de biliyorlardı ama bu şartlar altında bunu ona hemen söylemek için bir sebep yoktu. Bunun yerine, sönük ucube hakkında bir şeyler yapmaları gerektiğini hissettiler. Açıkçası Maomao onunla hiçbir şey yapmaktan da mutlu olurdu ama ne kadar erken olursa o kadar erken olurdu.

"Bu evde Go tahtası var mı?" diye sordu. "Bunun ne alakası var?!"

"Bir tane var mı?" diye tekrarladı, ses tonunu değiştirmeden. Yaşlı adam gıdıkladı ve bir Go tahtası ile taşlar getiren hizmetçiyi çağırdı.

Stratejistin odasına girdiler. Tahta önüne konduğunda omuzları titredi. Maomao onun karşısına, tahtanın diğer tarafına oturdu. O siyah taşları aldı, Lahan ise beyaz taşları stratejistin ulaşabileceği bir yere yerleştirdi.

Maomao siyah bir taş aldı ve tahtanın üzerine yerleştirdi, kâğıtta yazılı sayıları takip ediyordu. Bunun üzerine ucube beyaz bir taş aldı ve bir *klik* sesiyle tahtanın üzerine koydu.

Kâğıtların, stratejist ve fahişesi Go oynarken kurye tarafından tutulan notlar olduğuna inanıyordu. İki sayıya ek olarak, kâğıdın kenarlarına dikkatle yazılmış sayılar da vardı.

Sağ üst. Maomao basitçe sayılara göre oynadı ve stratejist yanıt verdi.

Maomao özellikle iyi bir Go oyuncusu değildi. Oyunun açılış kısmının *joseki* denilen, büyük ölçüde belirlenmiş hamle dizilerini içerdiğini biliyordu. Böylece, stratejistin gerçek oyunda yaptığı hamlelerin aynısını yapmasını bekleyebilirdi. Son üç sayfaya gelene kadar sayfaları çevirmeye, oynamaya ve tekrar çevirmeye devam etti.

İzleyen Lahan başını eğdi. "Bu kötü bir hamleydi." Maomao'nun az önce yerleştirdiği taş atıfta bulunuyordu.

tam olarak kağıda göre oynadı.

Stratejist bir an için gözlerini kıstı ve sonra bir tıklamayla başka bir hamle yaptı.

"Taşı oraya koymak... Bu bir fedakarlık oyunu olmalı.

Ama neden? Neden bu şekilde yapsın ki?" Lahan mırıldandı. Maomao Go hakkında pek şey bilmiyordu ama Lahan'ın Go hakkında biraz bilgisi vardı. Her neyse, gazetede yazdığı gibi oynamaya devam etti.

Kâğıdın sonuna ulaştıklarında ise hâlâ orta oyundaydılar.

"Hayır... Sen asla bir hata yapmazsın," diye mırıldandı tek gözlü ucube. Kirli sakalına yapışmış pirinç taneleri vardı ve Maomao ona lanet yüzünü yıkamasını söyleme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. "Bunu asla kaçırmayacağımı biliyorsun... Peki neden?"

Stratejist elindeki beyaz taşı oynamak için hareket etmedi; sadece tahtaya baktı.

Sessiz bir anın ardından Maomao, "Belki de normal hamlelerden bıkmıştır?" diye homurdandı. Go hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Go'nun var olduğu uzun yıllar boyunca ortak bir akıl oluşmuştu: *Böyle ve böyle bir tahta durumunda, bu şekilde oynamalısınız.* Sonra diğer oyuncu da aynı şekilde belirli bir şekilde.

"Kesinlikle doğru, normalde bu durumda *bunu* yaparsınız. Sonra yanıt *burada* ve sonra siyah *buraya* hareket ediyor..." Monocle tuttu Kendi kendine mırıldanıyor, parmaklarındaki beyaz taşla uğraşıyordu ama sonra bir şeyin farkına varır gibi oldu. *Tık.* Taş tahtaya çıktı.

"Ama bu..." Lahan yüz ifadesinin karardığını söyledi. Görünüşe göre, bu da pek iyi bir hamle değildi. Ona yol gösterecek bir kâğıt olmadan, Maomao artık nerede oynayacağını bilmiyordu, bu yüzden onun yerine siyah taşlarla dolu kâseyi stratejiste doğru kaydırды. O da bir tanesini aldı ve tahtanın üzerine bıraktı.

Go hakkında Maomao'dan daha çok şey bildiği belli olan Lahan kollarını kavuşturup izlemeye koyuldu. İlk başta şüpheli görünüyordu, ancak sonraki hamlelerden biri zihninde bir şeyleri harekete geçirir gibi oldu ve gözleri açıldı.

"Hey! Oturup oyun oynayacak zamanımız yok!" Büyükbaba patladı

dışarı. "Acele et ve-"

"Sus," dedi Lahan. "İşler iyiye gidiyor."

Çalışkan bir ifadeyle tahtayı izledi. İyi gidiyor mu?

Ucube kendini oynuyordu! Yine de kendi zihninde, siyah taşları tutan başka biri gibi görünüyordu. Rengi yavaş yavaş eski hayalet solgunluğuna döndü.

Tek ses, hamle üstüne hamle yapan taşların tahta üzerindeki *tık tık* sesleriydi.

Sonunda ucube durdu. "Oyunun sonuna geldik." Oynamayı bıraktığını belirtmek istercesine elini indirdi. Sonra gözlerini kısarak tahtaya baktı. "Sonuç oldukça açık.

Beş buçuk puanlık *komi* dahil, siyah bir buçuk puan farkla kazanır."

Lahan da tahtaya baktı. "Ben olacağım. O haklı," dedi.

Belli ki Go oyunundaki bölgeyi okumada da diğer her türlü hesaplamada olduğu kadar hızlıydı.

Stratejist dizlerini göğsüne çekti ve çenesini dizlerine . Parmaklarının arasında bir Go taşını yuvarladı, hâlâ gözlerini tahta. "Merak etmek zorundaydım. Kendime sorup duruyordum - son oyunumuz bitmeden nasıl gidebilirsin? Kaybetmekten hep nefret ederdin. gitmeyeceğinden emindim." Kelimeler ağzından dökülüyor gibiydi. "Ve merak ettim, neden böyle hamle yaptın? Bir hata olmalıydı, emindim - senin asla hata yapmayacağını bildiğim halde."

Kendi kendine konuşuyordu; söyledikleri hiçbirine yönelik değildi. Sözü yaşlı adam tarafından kesildi.

"Hey! Lakan! Aile mücevherleri nerede? O hazineyi istiyorum, hemen!" Lahan'ı kenara itti ve eksantrik stratejistin önünde belirdi.

Stratejist bir an ona öfkeyle baktı ve

"Sen oldukça gürültücü bir Go taşısın." diye mırıldandı. Ama sonra ellerini çırpı ve "Ah! Baba, sen misin?" dedi.

"Baba, sen misin?' Pfah! Kendi ebeveyninin yüzünü hatırlamıyor musun?!"

Gerçi bu bir hatırlama meselesi değildi; adam basitçe bir yüzü diğerinden ayırt edemiyordu.

"Ebeveyn mi? Ah, evet... Evet, bu bana şunu hatırlattı..." Sesi Tamamen kendinden geçmişti ama cübbesinden bezle sarılmış bir paket çıkardı. "Korkarım bunu size biraz geç söylüyorum ama bir eş aldım."

Paketin içinde saç vardı. Yaklaşık beş *güneş* uzunluğunda, bir saç bağıyla bağlanmıştı. Maomao kime ait olduğunu biliyordu.

Büyükbaba kıpkırmızı kesildi ve elindeki bastonu stratejistin şakağına doğru bir darbe indirdi.

"Baba!" Lahan bağırarak ayağa fırladı. Maomao cübbesinin kıvrımlarından bir mendil çıkardı. Baston aşağıya kaymıştı. stratejistin şakağına, yanağına ve burnuna isabet etti. Yüzüne doğrudan bir darbe almamıştı ama burnundan hâlâ kan damlıyordu.

"Sen hep ! Söylediklerimi hiç dinlemiyorsun, sadece anlamsız şeyler hakkında gevezelik ediyorsun! Ve tam düşündüğümde tamamen bencilsin.. Bu! *Bu* da ne?!" Büyükbaba kağıt destesini gösteriyordu. "Yine benimle alay mı ediyorsun?!"

"Seninle alay etmiyorum. Seni bu yüzden aradım."

Maomao en azından bu kadarının doğru olduğundan şüpheleniyordu. Adam sarayda kendini rezil ediyor olabilirdi ama bu yaşlı adama karşı aynı şeyi yapmadığını hissediyordu. Lahan'ın büyükbabası, stratejistin onu çağırdığından bahsetmişti; sanırım sebebi buydu.

Ancak bu, stratejistin bakış açısından konuşmaktı. Bazen insanlar birbirlerini anlayamazlardı, ebeveyn ve çocuk olsun ya da olmasın. Yaşlı adam ve eksantrik stratejist çok farklıydı.

"Her neyse. Mücevherler, dostum. Mücevherlerle yap!" Büyükbaba şimdi çok sinirliydi. Bastonunu tekrar eline aldı ve bir bıçak içinden çıktı. Bir kılıç kamıştıydı. "Benden uzak durursan sana ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

Stratejist başını kaldırdı ama kılıca bakmadı. Gözleri başka bir şeye sabitlenmişti. "Maomao? Burada ne yapıyorsun?"

Demek sonunda onu fark etmişti. Belki de fark etmeseydi asla bu kadar uysal . Bu da onun oyuna ne kadar niyetli olduğunu gösteriyordu. "Demek babanı görmeye geldin!"

"*Hayır.*" Maomao onun içinde bulundukları duruma odaklanmasını diledi. Tehlikeyi sezerek duvara doğru ilerledi.

"Ah, Maomao burada! Bugün bir ziyafet çekmeliyiz!" dedi stratejist, saç tokasını tutarak. Sonra da elini Maomao. "Bir şey söylemeyecek misin? Sadece bir kelime, annene..." En tuhaf ifadelerle ona baktı. Bitkin yüzü ve kirli sakallarıyla birdenbire yaşlanmış gibi göründü.

Normalde Maomao onu görmezden gelebilirdi ama şimdi, Şaşırtıcı bir şekilde başını saygıyla saçların olduğu yöne doğru eğdi. Hayır, söyleyecek bir şeyi yoktu ama bu kadarını da yapabiliirdi.

"Beni görmezden gelme, lanet olası!" diye bağırdı çileden çıkmış yaşlı adam, kılıç-bastonunu sallayarak. Yaşlılık ona zarar vermişti ama bir zamanlar askerlik yapmıştı ve hala beklediklerinden daha sağlamdı. Karşısında, tüm gerçek işleri astlarına bırakan bir asker olan bir stratejist vardı; gözünü budaktan sakınmayan bir sivil tercih ettiği silah abaküs bir memur; ve bir kavgada kendisine yardımcı olabileceğine dair hiçbir güveni olmayan Maomao.

Üç korkak kaçıştılar ve yaşlı adamdan ve onun sallanan bastonundan kaçmak için yapabilecekleri tek şey buydu. Hizmetçiler arkalarında duruyordu.

Büyükbaba, ama belli ki kimseye yardım etmeyecekti. Maomao, bir tür güvenlik arayışıyla bir direğin arkasına saklandı.

Sonra yavaş ve sakin bir ses duyular. "Kaldır şunu; bu tehlikeli. Ya onunla gerçekten birine vurursan?"

Maomao bakınca yaşlı adamın havada süzüldüğünü, bacaklarının tekmelendiğini gördü. Kollarını kavrayan yıpranmış ellerden sallanıyordu; onu güneşten kararmış teni ve boynunda mendili olan bir adam tutuyordu. Kıyafetlerinden bir çiftçi olduğu anlaşılıyordu; belki de Maomao'nun odasının penceresinden gördüğü kişiydi. O bir çiftçiydi. Uzun boylu, geniş omuzlu ve çok iyi yapılıydı ama gözleri nazik ve sakindi.

"Hey, ne yapıyorsun?! Bırak beni!"

"Evet, evet. Şu kılıcı bana verir vermez," dedi iri yarı çiftçi, silahı yaşlı adamın elinden alıp

bastonuna geri koydu. "Bunu yapmak için ne zaman vakit buldun?" diye mırıldandı. Hizmetçiler büyükbabaya yardım etmeye çalışmak yerine çiftçiyi gördükleri için rahatlamış görünüyordlardı.

Bu da kim? Maomao düşündü ama sorusu hemen cevaplandı.

"Çok uzun zaman oldu baba," dedi Lahan başını öne eğerek.

"Ah, iyi görünüyorsun. Seni içinde bulduğum zor duruma rağmen. Şuradaki kız benim yeğenim mi?" Çiftçi kılıç bastonunu hizmetkârlardan birine fırlattı ve zaten nazik olan yüzü yumuşadı daha da fazla. Adam bir ayağa benziyordu ama varlığı sıcak ve rahatlatıcıydı.

Eksantrik stratejist gülümseyerek, "Bunu az önce küçük kardeşim olarak kabul edebilir ?" dedi.

Lahan'ın babası alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, "Öğrenebilirsin, ama bugünlerde benim kim olduğumu öğrenmeni isteyebilirim," dedi.

Hâlâ tekmelemeye devam eden yaşlı adamı bırakmamıştı. "senin için yapıyorum, kahretsin! Doğuştan gelen hakkını geri istemiyor musun?!"

"Ben mi? sayılmaz."

"Ve sen bununla yaşayabilir misin?! Seni zayıf!"

"Bu doğru! Sen hep !" Birden Lahan'ın Annesi oradaydı. Stratejistle pek iyi anlaşıyor gibi görünmüyordu; kargaşayı duymuş ve araştırmaya gelmiş olmalıydı. Lahan'ın babası kendisini başka bir eleştirmenle karşı karşıya bulunduğu için rahatsız görünüyordu.

"Aile reisliğini miras almamın bana ne faydası olacak? Evin başına bir soytarının geçmesi sadece herkesi utandırır."

İstifa eden sesi yaşlı adamı ve Lahan'ın annesini daha da kızdırdı.

"Yine de o daha iyi olursun!" Büyükbaba bağırdı.

Söz konusu ahmak Maomao'ya aptalca sırtıyordu. Son derece iğrençti.

"Oğlumuzu sevmiyor musun? Onun reisliği devraldığını görmek istemiyor musun?" Lahan'ın annesi bastırdı.

"Ama Lahan bizim de oğlumuz," diye itiraz etti çiftçi. Görünüşe göre kadının bahsettiği oğul, Lahan'ın ağabeyiydi. daha önce tanışmışlardı. Görünüşe göre Lahan bir hain olarak görülüyordu ve artık onun çocuğu değildi.

Ev bölünmüş gibiydi: Birkaç dakika öncesine kadar yaşlı adamın emirlerini yerine getiren bazıları şimdi

Lahan'ın babası, açıkça yırtılmış.

"Zaten bu saatten sonra reisliğin bana miras kalmasının ne faydası olacak ki?" Lahan'ın babası dedi ki. "Benim yerime geçecek kimse , değil mi?" Sonra ekledi: "Ayrıca, sevgili kardeşim Lakan geri dönmese belki kimsenin umurunda olmazdı ama Lahan'ın özleneceğini düşünüyorum." Sesi sakın ve nazikti.

O anda bir hizmetçi koşarak geldi. "Efendim! Burada Rikuson adında bir adam var..."

Dedem annem kaşlarını çattı. "Ne olmuş yani?! Onu kulağının üstüne atın!"

"Ama efendim, yanında asker gibi görünen birkaç adam daha var..."

"Biliyor musun, buralarda bir garnizon olduğunu hatırlıyor gibiyim," dedi Lahan sanki yeni gelmiş gibi. Ama bu Maomao'nun daha önce hiç duymadığı, senaryolaştırılmış cümleydi.

"Kahretsin! Buraya gelmeye karar verdiğinde bunu hesaba katmış mıydın?!"

"Oh, hayır, öyle bir şey değil. Ama görünüşe bakılırsa kesinlikle acıtmamış."

Bu kayıtsız ses tonu Büyükbaba'nın öfkesini körükledi; yaşlı adam buruşuk eliyle duvara vurdu. "Etrafım aptallarla çevrili! Beceriksizler! Bütün ailem bir utanç kaynağı!" Şimdi yere öyle sert basıyordu ki, bir ayağını yerden kesecekmiş gibi görünüyordu. "Bir oğlum var, hiçbir şeyden haberi yok. bir diğeri de kendini çiftçi sanıyor! İkisini de doğuran rahme lanet olsun! Bir oğlum daha olmalıydı, belki de bu doğru çıkabilirdi!"

Yaşlı adamın öfkesi azalma belirtisi göstermiyordu. Dinleyicileri ona bakmayı reddediyordu; söyledikleri karşısında Lahan'ın annesi bile dudağının kıvrıldığını fark etti.

"Bir de Luomen var, hiç kılıç kullanamadı, sonra da kendini sakatladı! Zamanımı harcamaya degecek bir kişi bile var mı? Buralarda mı?!"

Maomao birden hareketlendi. Direğin arkasından fırladı ve yerdeki kâseyi -stratejistin artık çorbasını- kaptı. Bir sonraki an, büyükbabanın önündeydi ve sonra

Çürümüş şeyleri yaşlı adamın üzerine dökü.

"Ne halt sen?!" Büyükbaba öfkeleni. Maomao'ya açık bir avuç içi ile tokat atarak yanağının yanmasına neden oldu.

Maomao geriye doğru tökezledi. "Maomao!" diye bağırdı stratejist. Onu yakalamaya çalıştı ama Maomao ondan ustalıkla kaçtı. Yaşlı adamın elinden kaçamadı ama stratejistten kolayca kurtuldu.

Maomao sakin bir sesle, "Sadece ses tonunuzdan hoşlanmadım," dedi. Yaptığı yanlış bir şeydi, bu yüzden dayak yerse bununla yaşamak zorunda kalacaktı. Ama yaşlı adamın babasıyla alay etmesini engellemek istemişti. "Benim babama karşı bir kelime daha ettiğini duymayacağım.

evlat edinen baba. Demek istediğim, lütfen kapa !"

"Seni geveze küçük ! Benim kim olduğumu sanıyorsun?"

Kimi? Maomao düşündü. Ona göre, kim olduğunu anlamayan yaşlı adamdı.

Maomao gülümseyerek, "O yadigâr olmadan, kendine nasıl güveneceğini bilmeyen çelimsiz yaşlı bir adamsın," dedi. Dudağı yarılmıştı ama bu küçük bir ayrıntıydı.

Yaşlı adamın yüzü gerildi ve Lahan'ın annesinin de yüzü kızardı.

"unutun. Reisliği unut. Kendi ellerinizle gurur duyacağınız ne yaptınız?" Maomao sordu.

"Şu cılız yavruyu dinleyin..."

Gerçek bir cevapla değil, anlaşılmaz bir zalimlikle karşılık vermesi yeterli bir cevaptı. Bir dizi küçük suç işleyerek aile reisliğine devam etmişti. Ciddi bir yolsuzluk alanına girmemesinin gerçek bir rasyonel çizgiden mi yoksa basit bir suçtan mı kaynaklandığını bilmiyordu. korkaklık.

Maomao'nun yaşlı adama söylemek istediği birkaç şey daha vardı ama o sırada ikisinin arasında biri duruyordu.

"Üzgünüm, genç bayan, ama lütfen. Bu kadar yeter." Bu nazik sesin sahibi Lahan'ın babasıydı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Amcanı çok sevdiğini biliyorum ama lütfen bu adamın benim babam olduğunu unutma." Yüzündeki kederli ifade ona Lahan'ın babasını hatırlatıyordu.

kendi yaşı adamı, Luomen.

Söylemek üzere olduğu şeyi büyük bir çabayla yuttu.

Bölüm 7: La Klanı (İkinci Kısım)

"Neler olduğunu *merak ediyordum...*" Rikuson derin bir iç çekti. Sonunda konağa girmeyi başarmıştı ve dedesi ile Lahan'ın annesi ayrı bir odaya kapatılmışlardı. Rikuson, strateji uzmanının telefonunu gördükten birkaç dakika sonra aramayı yapmıştı. kuşatılmış durumdaydı. Gerçekten , ucubenin kendisi için bulduğu iyi astlardan biriydi.

"Çok üzgünüm. Eğer kardeşim Lakan akıl sağlığına kavuşmuş olsaydı

Lahan'ın babası yorgun bir sesle, "Daha erken olsaydı, her şey çok daha çabuk bitebilirdi," dedi. Maomao ona karşı garip bir yakınlık hissetti, belki de Luomen'e çok benzediği için - görünüşüyle değil ama daha az somut bir şeyle.

"Hapishane" odasının pek de uygun olmadığını düşünerek evin başka bir bölümüne taşınmışlardı. Şu anda, Lahan, onun Baba, Maomao, Rikuson ve stratejist, Rikuson'un yanında getirdiği birkaç adamla birlikte hep birlikteydi. Maomao, nihayetinde onlara ihtiyaç duyulmadığı halde bunca yolu geldikleri için biraz kötü hissetti. Rikuson sadece resmi hikayesini, yani üstlerini eve geri götürmek için geldiklerini söylüyordu ama adamların gözdağı verme niyetinde olduklarına şüphe yoktu.

Maomao ise ucube stratejistle aynı odada bulunmak istemiyordu ama o anda bu konuda ısrarcı olamayacağını da biliyordu. Yine de göz açıp kapayıncaya kadar, onun yanındaydı ve bir şey hakkında gevezelik ediyordu. Onun kapatmasını diledi. Zayıflamış haliyle ona acıması gerektiğini biliyordu ama yapamayacağını keşfetti.

"Maomao, bir ara gidip sana bir elbise diktirmeliyiz. En iyi kumaşlardan bir sürü alacağız ve bir de saç çubuğu yaptırabiliriz!" dedi stratejist.

Maomao hiçbir şey söylemedi.

"Sonra da giyinip süslenelim ve bir film izlemeye gidelim.

Göster! Evet, bunu yapalım!"

Maomao hiçbir şey söylemedi.

"Kitapları seviyorsun, değil mi Maomao? Bir fikrim var - neden sadece onları okumakla ki? Kendin bir kitap *yapsan* nasıl olur?"

Onu görmezden gelse bile, peşini bırakmıyordu. Neredeyse Kendi kitabını yapma fikri karşısında irkildi ama tepkisini bastırmayı başardı.

"Ağabey, burada konuşmaya çalışıyoruz. Belki biraz sessizce oturabilirsiniz?" Lahan'ın babası, stratejistin genç Kardeşi onu ikna etmeye çalıştı ama pek inandırıcı olamadı. Ne Lahan -stratejistin evlatlık oğlu- ne de Rikuson -astı- ona karşı çok güçlü olamadı. Sonunda odadaki tüm bakışlar Maomao'nun üzerinde toplandı. Kaşları çatılmıştı ama Köşeye sıkışmış.

Burnunu çektii ve yüzünde abartılı bir iğrenme ifadesi belirdi. "Leş gibi kokuyorsun. Yağmurda kalmış vahşii bir köpek gibi kokuyorsun," dedi.

Stratejist kendi kolunu burnuna götürdü ve kokladı. Sonra Lahan'ın babasına baktı. "Banyo nerede?"

"Bu odadan sağa dönün, koridorun sonunda. Hizmetçilerden hemen sizin için hazırlamalarını isteyeceğim."

"Evet, lütfen. Hemen," dedi stratejist ve odadan çıktı. Maomao arkasından, "Dişlerini fırçalamayı da unutma," diye seslendi. (Biri yol için.) Şanslılarsa, onu en az bir saat görmeyeceklerdi.

Lahan'ın babası üzgün bir ifadeyle, "Sanırım bir kız çocuğu sahibi olmak zor," dedi. "Ona tek başıma ulaşabildiğimden değil."

Rikuson çayını yudumlarken, "Sadece izlemek insanın içini parçalıyor," diye onayladı.

"Her ne olsun, buraya çabuk geldiniz," dedi Lahan ona. "Acele etmeyeceğini düşünmüştüm."

Lahan geminin indiği yere yakın bir handa kalıyordu ve Lahan, Maomao'yla birlikte dönmediklerinde Rikuson'un şüphelenip konağa geleceğini biliyor olmalıydı. Ama ayrıldıklarından bu yana tam bir gün bile geçmemişti, yani oldukça kısa bir zaman dilimi.

Rikuson, Lahan'ın babasını işaret ederek, "Bir aldım," diye cevap . "Şahsen benden pek bir şey çıkmadı," dedi adam. "Başka birinden

gitti ve onlara söyledi. Gerçek duygularını her zaman itiraf etmeyen biri." Lahan'ın babası pencereden dışarı baktı, Lahan'ın ağabeyi yeşil bir asmayı kayıtsızca sürüklerken görülebiliyordu. "Çiftçi işi yapmak zorunda kalmaktan yakınıyor ama bu işe ne kadar sadık olduğunu görüyorsunuz. Hayır, her zaman açık sözlü değil. ama o iyi bir çocuk."

"O sadece iyi biri. Sanırım kötü bir insan değil," dedi Maomao.

Lahan, "Ağabeyim tam olarak bir erdem timsali değil, ama gerçek bir kötülük de yapamaz," diye ekledi.

Rikuson, tarladaki genç adamı biraz da acıyarak izlerken, "İkiniz de pek övgüye boğulmuş sayılmazsınız," dedi.

"Baba, oğlu ve torunu için vardır derler ama bana öyle gelmiyor. Bu çocuk siyasete bile daha az uygun," dedi Lahan'ın babası. Bronz teni ve iri cüssesiyle

Vücudu, çok yetenekli bir asker olabilecek gibi görünüyordu, ama sonuçta bir kişinin kişiliğini hesaba katmak gerekiyordu. Bazen bir insan çapaya kılıçtan ya da mızraktan daha çok yakışırdı. Bu adam tam bir çiftçiye benziyordu.

"Merak ediyorum," dedi Lahan başını eğerek. "Tüm bunları neden şimdi gündeme getiriyorlar? Büyükbabamın yolsuzluğuna dair kanıtların ortadan kaldırılmasını bekliyorlarsa daha çabuk hareket etmeleri için." Maomao, Rikuson orada otururken bunu söylemenin akıllıca bir şey olduğundan emin değildi ama görünüşe göre sorun yoktu.

"Adil bir soru. Lahan yeni gelini için büyükbabanı çağırdı. Ve bu, gittiği yere kadar iyiydi. Normalde, babamın onu görmezden geleceğini ve büyükbabama gitmeyeceğini düşünüyorum. sermaye. Ama..." Lahan'ın babası cübbesinin kıvrımlarından bir parça örgülü ip çıkardı. Her ne kadar toprak lekeli parmakları kararmış olsa da aslında beyaz olduğu belliydi. Lahan'ın annesinin bileğine taktığına çok benziyordu.

Maomao gözlerini ondan kaçırarak, "Bu şeylerden *bıktım*," dedi.

Lahan'ın babası şaşkın bir ifadeyle, "Ah... Henüz bu konuda bir şey söylemedim," dedi.

"değilsin. Dur tahmin edeyim, karın

Bir falcı ya da onun gibi bir şey." "Kesinlikle doğru."

"Ve o ucubenin nasıl sordu."

"Kesin olarak bilmiyorum. Ama etrafında kimsenin olmadığını öğrendik..."

Ucubenin evlatlık oğlu Lahan ve yakın hizmetkârı Rikuson batı başkentindeydi. Eğer stratejist kaybolduğunda, bunu fark etmesi en muhtemel iki kişi ortalıkta yoktu.

Hayal kırıklığına uğrayan Maomao masanın üzerindeki bir şeyi aldı. Bir şey.

Belli ki hizmetçi çaya eşlik etmesi için getirmişti. Üzerinde beyaz toz bulunan kuru, yassı bir daikona benziyordu. Tabakta olması, muhtemelen yiyecek olduğu anlamına geliyordu. Tatlıydı ama Çiğnenebilirdi; lifliydi ama değildi.

Bu tatlı patates mi?

Maomao daha önce de işlenmiş tatlı patates yemişti ama neredeyse her zaman buharda pişirilip macun haline getirilmiş olanlardan. Bu ise pişirilmiş ve suyu alınmış gibi görünüyordu.

"Bu oldukça . Bunun tatlı patates olduğu doğru mu?" diye sordu.

"Ah!" Lahan sanki aniden bir şey hatırlamış gibi öne doğru eğilerek haykırdı. "Doğru ya! Baba, ilginç bir patatesten bahsetmiştin?"

"Hm? Patates mi? Oh! Evet. Evet, sanırım öyle."

Lahan, Maomao'nun tabağındaki atıştırmalıklardan biraz aldı. "Bir fikrim var demiştin, bunu mu kastettin?"

"Mm. Buharda pişirilmiş ve kurutulmuş patates. Şeker yok, bal yok ama kestane ya da balkabağından daha tatlı, değil mi?" "*İşte orada*" der gibi pencereden dışarıyı işaret etti. Maomao tarlalarda ne olduğunu merak etmişti, işte bu patateslerdi.

Lahan gözlerini kısarak gözlüklerini düzeltti. "Ne kadar büyüyorsun?"

"Elimizden geldiğince genişletmeye çalışıyoruz. Hiçbir tarlanın boşa gitmesini istemeyiz."

"Yeterli yardımdan yoksun görünüyorsunuz."

"Bölgedeki bazı çiftçiler gelip bize yardım ediyor. Elimizde ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar patates var." Görünüşe göre

alabilecekleri kadar patates karşılığında yardım etmekten mutluluk duyarlar. "Ah! Ama merak etmeyin. Dediğin gibi, onları açık pazarda satmadık, Lahan. Sattığımız zaman da sadece ürün, çiğ patates değil." "İyi o zaman."

Maomao bu konuşmayı şaşkınlıkla karşıladı. Lahan ve babası tatlı patates pazarını ele geçirmeye mi çalışıyorlardı? Maomao'nun tatlı patatesi çiğ olarak değil de sadece malzeme olarak görmüş olması Lahan'ın suçu muydu? Eğer eline çiğ bir tane geçebilseydi, kendisi için seve seve tatlı patates yetiştirebilirdi.

Lahan'ın babası, "Bu çok büyük bir israf," dedi. "İhtiyacımız olandan daha fazla patatesimiz var. Depo ağzına kadar dolu. İtiraf etmeliyim ki domuzlar onları yemek için almaktan oldukça memnun. Bence bu etlerini de iyileştirdi."

Bu kadar çok tatlı patatesleri olsaydı, yetiştirmeyi bırakmazlar mıydı?

Lahan'ın babası, "Geçen yıl bir *ayran* iki yüz *şin* (750 kilogram) tatlı patates verdi," dedi.

"İki yüz *shin* mi?!" Maomao haykırdı.

"Sıradan bir pirinç veriminden dört kat daha fazla," dedi Lahan.

"Kısmen babamın marifetleri sayesinde, eminim, ama öyle bile olsa - inanılmaz, değil mi?"

"Bu ürün sadece bu bölgeye mi özgü?" Maomao, Lahan'ın babasına doğru eğilerek sordu.

"Hiç de değil. Uzun zaman önce, pahalı ama ilginç görünümlü bir sabah çiçeği olduğunu düşündüğüm bir filiz satın almıştım - ama güneyden geliyordu. Farklı bir bitki olduğu ortaya çıktı.

Benzer görünüyordu. Tohumla değil, anaçla yetiştirilen bir şey. Çiçek açtırmada hiç şansım olmadı ve ondan bir çiçek çıkarmaya karar verdim." Pencereden dışarı baktı. "Buraya geldikten sonra tarlalarda bolca yerimiz oldu. Çiçeklerin bazen sadece belirli koşullar altında açtığını biliyordum, ama bazen

sıra dışı yan ürünler de üretir. Bunun gibi." Kurutulmuş patatesten bir parça kopardı.

Merakına yenik düşerek, kendi bilgisayarını işlemeye başlamıştı.

çeşitli şekillerde anaç. "Araştırdığımda şunu keşfettim

tatlı patates denilen bir yumruydı; kestaneden daha tatlıydı ve fakir topraklarda bile yetişebiliyordu. Sanırım tüm ülkede yetiştiren tek kişi ben olabilirim. Lahan bana köyden dışarı tohumluk patates çıkarmamamı söyledi ve ben de öyle yapıyorum."

Maomao artık Lahan'ın babasından ne istediği konusunda oldukça iyi bir fikir edinmeye başlamıştı. Lahan'ın babasından ne Shaoh'dan gelen elçi şöyle demişti: Erzak ya da sığınma. Birini seç. Dahası, yakında onları vuracak olan böcek salgınına karşı bir önlem görevi görecek. Lahan'ın her iki sorunu da çözmek için babasının patateslerini kullanmayı umduğundan şüpheleniyordu ama o tarlalardan ne kadar muazzam verim alınırsa alınsın bütün bir ülkeyi beslemeye yetecek kadar ürettiyordu. Tohumluk patates kalsa bile, bu uygun bir çözüm gibi görünmüyordu.

Yine de Lahan'ın babası cevabı verdi. "Anaç kullanmak zorunda değilsiniz. Sap da kullanabilirsiniz. Yeni dikilmiş olduğu sürece muhtemelen işe yarayabilir."

"Saplar, efendim?" Maomao sordu.

Tohum ya da patatesin ötesinde bitki yetiştirmenin yolları vardı -Kök saldıği sürece bir gövde kırılması işe yarayabilir. Bunu yapabilselerdi, belki de on kat daha fazla verim almayı umabilirlerdi. *(Evet, evet, tavukları saymak gibi bir şey.)* Ama yine de yeterli olmazdı. Pirincin aksine, böcekler patateslerin peşine düşmeyecekti. Bu büyük bir avantajdı.

"Baba, senden bir iyilik isteyeceğim," dedi Lahan ve sonra Maomao'nun hayal ettiği şeyi aşağı yukarı anlatmaya başladı. Tatlı patatesleri satın almak istiyordu, tohumluk patates ve Filizleri de. Ve mümkünse babasının ona bunları en iyi nasıl yetiştirebileceğini söylemesini istiyordu. Oldukça fazla istediği ortaya çıktı.

Maomao, Lahan'ın oldukça küstah davrandığını düşünüyordu. Babasıyla konuşuyor olmalarına rağmen "Baba" gülümsemeye devam etti. Düşünmek için bir an bile beklemeden, "Elbette, memnuniyetle" dedi. Sandalyesine geri oturdu, biraz mürekkep öğüttü ve başladı talimatları yazmak.

Maomao kaşlarını çatarak, "Bundan emin misin? Şimdi bazı temel kurallar koymazsanız, burada temizleyicilere götürülebilirsiniz."

"Ağızından çıkanı kulağın duysun!" Lahan itiraz etti.

"Ha ha ha! Elimizde ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok olduğunu söylemiştim. Eğer bize diğer çiftçilere verecek kadar bırakırsan,

Bu iyi olacak. Ve eğer vergilerimiz bu kadar ağır olmasaydı, bundan da memnun olurdum."

Bu Maomao'nun kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. Lahan'a baktı ama o sırtıyordu, belli ki kafasındaki abaküsü çalıştırıyordu.

Maomao fırçayı Lahan'ın babasının elinden aldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bir sözleşme yazmaya başladı, fırça hızlı ve kararlı darbelerle ilerliyordu. "Öncelikle patateslerin ve filizlerin fiyatını belirlemeliyiz. Eğer ona yetiştirme yöntemlerini öğreteceksen, bu ekstra."

Lahan, en azından bu kadarının kendisi için bile aşikâr olduğunu söylemek istercesine, "Elbette bunun bedelini ödeyeceğim," dedi.

Maomao yine de

durumu kendi haline bıraktı. Lahan üvey babasına çok fazla benziyordu.

Lahan, Maomao'nun hazırladığı sözleşmeyi mutsuz bir şekilde okudu; miktarları nasıl ele alacağını yeniden gözden geçiriyor gibiydi.

Sonra bir gümbürtü duyuldu ve çamura bulanmış bir adam içeri girdi. "Buldum baba," dedi.

"Mükemmel. Oraya bırakın."

Gelen Lahan'ın ağabeyiydi ve içinde yeşil bir asma olan bir kova taşıyordu. En azından biri Lahan'ın bunun peşinde olabileceğini anlamış olmalıydı; hazırlıkları çok titizdi.

Lahan'ın babası asmayı eline aldı. "Asmaların fazla büyümesine izin vermezseniz tadı daha güzel olur. Periyodik olarak köklerini kesmeniz gerekir."

Maomao'ya gösterdi. "Fazla kaynatabilirsin. Bence gayet ama babam aynı fikirde değil."

Lezzetli ya da değil, fakir topraklarda bile yetişebilen, asma ile yetiştirilebilen ve asmaların bile yenebildiği bir ürün mü? Sanki kıtlığı önlemek için özel olarak yapılmış gibiydi. Tabii ki, şimdi başlasalar bile, gerçekte ne kadar üretebileceklerini söylemek mümkün değildi. ama söylenenlere bakılırsa, yeterli olmasa bile pirinçten elde edeceklerinden daha fazlasını elde edecekleri kesindi.

Demek Lahan'ın elçinin tekliflerine bu kadar açık olmasının nedeni buydu.

"Satışa daha önce başlamalıydık," dedi Maomao, Lahan ve babasının alaycı gülümsemelerine yol açarak. Lahan'ın onlara mahsulü pazara sürmemelerini emrettiğine şüphe yoktu çünkü bu işin patlayacağını biliyordu.

"Babam bu fikirden pek hoşlanmadı. Bir çiftçi gibi davranmak zorunda kalmaktan şikâyet etti," dedi Lahan'ın babası. Etrafta bunca tarla varken bu konuda endişelenmek için biraz geç kalmış gibiydi. "Ayrıca, yeni mahsulden bir demet satarsan, vergi konusunda başın gerçekten ağrır."

Satışın her zaman vergilendirmeyi davet ettiği doğrudu. Pirinç ve buğday gibi temel gıdalar, miktarı bölgeden bölgeye değişmek üzere, hasadın bir yüzdesi olarak vergilendirilirdi.

"Sebzeler , pazara getirilenin sadece belli bir alıyorlar."

"Çünkü çürüyen şeyler, eğer onları bir yerde saklamaya çalışırsanız, çürüyüp giderler."

Mallar nakit paraya dönüştürüldükten sonra tahsil etmek daha iyi. Bu patatesler hangi kategoriye ? Patatesler muhtemelen en azından bir süreliğine saklanırdı. Eğer piyasayı dikkatsizce çiğ patatesle doldururlarsa, önemli miktarda vergiye tabi olabilirler.

Lahan'ın babası, "Dürüst olmak gerekirse, ortalıkta bir ton varsa, onları vergi için almaları gerçekten önemli değil," diye gözlemledi.

"Baba, vergilerden tasarruf etmek çok önemli."

Maomao Lahan'a bir bakış fırlattı: toplayan taraftayken söylenecek şey miydi bu? Yine de Lahan'ın babası kırsal hayatının tadını çıkarıyordu. Maomao, yapısına bakılırsa bir asker olarak da gayet iyi idare edebileceğinden şüpheleniyordu ama işte buradaydı.

"Görünüşe göre buradaki hayatınızdan keyif alıyorsunuz," dedi .

Lahan'ın babası gülümsedi, gözleri parlıyordu. ". O kadar neredeyse kendimi kötü hissedeceğim." Patates asmasıyla oynarken

konuştu. "Annem ve babamdan özür dileyerek, ağabeyim Lahan'a . O olmasaydı, sakın bir saha çalışması hayatının zevkini asla yaşayamazdım."

"Peşine taktığı insanların başına açtığı belaları bir düşünün," dedi Lahan. Eksantrik stratejist, klan reisi olan babasını ve ondan sonra gelecek olan küçük üvey kardeşini, aile reisliğini ele geçirmek için başkentten sürmüştü. Sonra yeğeni Lahan'ı evlat edindi. Bu kadarıyla Maomao durumu biliyordu ama bunun doğru olduğuna inanıyordu.

Ancak, Lahan'ın babası için başkentten tahliye edilmenin kılık değiştirmiş bir lütuf olduğu ortaya çıktı.

"Burayı seviyorum," dedi. "Ne kadar çok ekip biçersen, o kadar çok şey yetiştirebilirsin. Başkentteyken en fazla saksı bitkisi yetiştirebilirdiniz." Gülümsemesi onu yaşından çok daha genç gösteriyordu. "Eğer burada yaptığımız şey insanları açlıktan ölüyorsanız, o zaman diyorum ki, ihtiyacınız kadar alın! Bırakın bütün ülke patates yetiştirtsin!" Bu işe gerçekten başlamıştı.

Lahan, "Büyükbabamın sizin pozitifliğinizi paylaşacağını sanmıyorum," dedi.

"Bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok. Sürgünde geçirdiği on yıl gururunu hiç yumuşatmadı. Hayatı olduğu gibi devam edecek - ona kalırsa son derece sıkıcı bir hayat." Orada bir Adamın gözlerindeki soğukluk ürkütücü bir parıltıydı.

Lahan, "Her zaman güzel olmayan sayıları biriktirmeyi severdi," dedi. Tarlanın büyüklüğünü ve kaç patates filizi ekebileceğini hesaplıyordu. Asma kesimi suda bekletilirse birkaç gün dayanırdı.

Gerçek şuydu ki, şu anda bir tarlaya başlasalar bile, bu yıl hasat yapabileceklerinin garantisi yoktu. Her derde deva bir ilaç olmadığı gibi, bu konuda da mükemmel cevaplar yoktu.

Politika. Sadece artıları eksilere karşı tartmanız ve neyin en avantajlı olacağına karar vermeniz gerekiyordu.

Tam ne yapacaklarını düşünürken kapı çarparak açıldı.

"Maomaaaao! Banyomu yaptım!"

Stratejist geldi, minimal bir iç çamaşırı dışında çıplaktı. Eksantrikliği bir kenara bırakın, bu düpedüz iğrençti. Kendini tamamen kurulamaya bile zaman ayırmamış gibiydi; teni ve saçları hâlâ damlıyordu.

Maomao sıkıntısını gizleme zahmetine girmeden, artık soğumuş olan çaydan bir fincana biraz döktü, ardından cübbesinden küçük bir şişe çıkardı ve içeriğinden birkaç damla içeceğe ekledi. Şişeyi stratejiste uzattı.

"M... M... Maomao! Bana çay mı ikram ediyorsun?!"

"Lütfen, biraz alın."

Fincanı alıp tek yudumda içerken stratejistin gözleri duygu dolu yaşlarla doldu.

Kısa bir sessizlik anı oldu. Çayı içer içmez vücudundan bir ürperti geçti ve sonra yere yığıldı.

"Onu *zehirledin!*" Lahan haykırdı.

Maomao, "Sadece alkol," diye cevap verdi. Stratejist de Her zaman olduğu gibi içkiye karşı savunmasızdı. Hatta onun içkiyi eskisinden daha az tutabildiğini düşünüyordu.

Adamın çıplak vücudunu daha fazla görmek istemeyen kadın, yatak odasından bir battaniye getirip adamın üzerine örttü. Lahan ve Rikuson bıkkın bakışlarla ucubeyi kanepeye taşıdılar.

"Belki de sadece oğullarım olduğu için şanslıyım," dedi Lahan'ın babası alaycı bir gülümsemeye.

Ucube çok rahatsız edici bir şekilde sırtıyordu. "...ake a..." mırıldandı, uykusunda geveleyerek.

"Ne dediniz efendim?" Rikuson yaklaşarak sordu. "Ben bir... bir Go-"

Rikuson şaşırmış görünüyordu. "Bir nedenden dolayı Go kitabı yapmak istiyor," dedi, gerçekten anlamamış gibi görünüyordu. Maomao ise masaya bir göz attı. Lahan önceki maçı bir oyun kaydı olarak saklamıştı.

İddiaya göre, ucube ile fahişesi arasında bir kitabı dolduracak kadar çok sayıda oyun kaydı daha vardı.

Hmmm...

Uyuyan stratejist çok huzurlu görünüyordu. Maomao onun daha depresif olmasını bekliyordu ama öyle görünmüyordu. Kederli olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu ama her zamanki acayip haliyle yoluna devam ediyordu.

"Normalde biri bir fahiŖe satın aldığında onu metresi yapar. O zaman insanın ailesinin onayına ihtiyacı kalmıyor - ki bu da beni evlat edinen babam ile dedem arasındaki iliŖkiyi göz önünde bulundurduğumuzda çok uygun olurdu," diyor Lahan. Maomao.

"Evet, yani?"

"O zaman bile, görünüşe göre resmi olarak Tanışma faslı, uzun süredir burada bıraktığı büyükbabamı çağırmaya kadar vardı."

Bu kadın benim karım, demek istemişti. Açıkça, kesin olarak.

Lahan'ın babası, "Lakan her zaman romantik biriydi," dedi.

"Evet, harika." Maomao, bunların hiçbirinin kendisiyle ilgisi olmadığını açıkça belirtmek istercesine bir sandalyeye oturdu. Patatesi aldı

asmayı kovadan çıkardı ve deneysel olarak ısırđı. "Çiğ hali berbat," dedi ve kaşlarını çatarak sarmaşığı kovaya geri attı.

Bölüm 8: Lishu'nun Yolculuğunun Sonu

Ah-Duo geminin güvertesinde durup esintinin tadını çıkarırken, "Uzun bir yolculuk oldu ama neredeyse bitti," dedi.

"Evet." Konsolos Lishu küpeşteyi sıkıca kavramıştı. Deniz tutması artık çok daha iyiydi ama teknenin ani bir savruluşuyla ayaklarının yerden kesileceğinden korktuğu için bırakmıyordu. Ah-Duo onun maskaralıklarına gülümsedi; Lishu ise aniden utanarak dudak bükerek karşılık verdi.

Şu anda güvertede yanlarında bir nedime, Ah-Duo'nun Rei diye hitap ettiği genç kadın ve iki koruma vardı.

Rei erkeksi kıyafetler giymişti ama bir kadın gibi görünüyordu. Lishu ilk başta Rei'nin yanında telaşlanmıştı ama bir süre sonra neler olup bittiğini anladı. Ah-Duo giydiğinden beri Erkek giysileri de vardı, ikisi birlikte hoş bir görüntü oluşturuyordu. İkisi de uzun boylu ve zayıftı, aynı anda hem güzel hem de havalıydılar. Lishu onlara baktığında iç geçirmekten kendini alamıyordu; birine hayranlık duyuyor, diğerinin kolay güzelliğinden yoksun olduğu için de hayal kırıklığına uğruyordu. Diğer.

Lishu on altı yaşındaydı ve hâlâ büyümekte olduğunu söylemek isterdi ama geçen yıl boyu uzamayarak bırakmıştı ve bundan sonra da vücudunun daha kadınsı bir hal alması pek mümkün görünmüyordu. İnek sütünün bu konuda yardımcı olabileceğini duymuştu ve bir süre içmeyi denedi ama her seferinde midesini bulandırdı ve sonunda vazgeçti.

Ne yazık ki, nedimleri onun tuvalete gidip geldiğini fark . Ona bir şeyler dediklerini biliyordu.

Arkasından "umutsuz eş" ve "kupa eşi" gibi sözler söyleniyordu. Bu onu üzmüş ve kızdırmıştı -tabii ki kızdırmıştı- ama ne diyebilirdi ki? Bunun doğru olduğunu biliyordu. En azından bu lakapların farkındaydı.

Şimdi. Bu bile kadınlarının ne söylediğini bilmemekten, onlar için bir soyтары gibi dans etmekten daha iyiydi, çok daha iyiydi.

Lishu'nun düşünceleri yüzünden okunuyor olmalıydı ki Ah-Duo, "Arka saraya dönmende bir sakınca var mı?" diye sordu.

Tüh! diye düşündü eş ve dudaklarını gülümseyerek yukarı doğru kıvrılmaya zorladı. "Ben iyi olacağım."

Artık az sayıda da olsa müttetikleri vardı. Baş yanı sıra, Lishu'nun diğer hanımlarından bazıları da son zamanlarda ona karşı daha saygılıydı. Çamaşırları almaya gelen hizmetçi de ara sıra onunla konuşuyordu. Lishu, eski baş nedimesinin bu kadar aşağı tabakadan biriyle konuşması hakkında neler düşünmüş olabileceğini hayal edebiliyordu ama Lishu'nun aynasını elinden almaya çalıştıktan sonra yediği azardan beri kadın çok daha sessizdi.

Çamaşırhane hizmetçisi Lishu'ya çok sevdiği ama okuyamadığı bir kitap olduğunu söylemiş, Lishu da diğer nedimelere söylemeden onun için bir kopya hazırlamıştı. Sırlar arasında bu küçük bir sırdı, ama arka sarayda bu kadar az heyecan varken, kalp atışlarını hızlandırmaya yetiyordu.

Bu arada Ah-Duo endişeyle Lishu'ya baktı. "Peki sen işini yapabilecek misin?"

Lishu tekrar, "Ben... iyi olacağım," dedi.

İşi: başka bir deyişle, bir eş olarak görevi. Bu bazen törenleri yönetmek anlamına geliyordu ama Lishu Ah-Duo'nun kastettiği şeyin bu olmadığını biliyordu.

İmparator'un ziyaretlerinden bahsediyordu.

Majesteleri şu ana kadar Lishu'nun yaşı nedeniyle yatak arkadaşı olmasını hiç istememişti. Ama şimdi on altı yaşındaydı. artık "çok genç". Bu yolculuk sona erdiğinde, o ziyaretlerden biri onu bekliyor olacaktı.

"Siz Sör Uryuu'nun kızısiniz. Bu yolculukta olanların seni etkilemesine gerek . Gece Prensi ile hâlâ konuşabileceğine eminim."

Gece Prensi - eskiden arka sarayda hadım Jinshi kimliğini kullanan adam. Bu kimliğin bir kılıf olduğu ortaya çıktı; gerçekte adı bile zor söylenen biriydi. İnsanlar ondan "İmparator'un küçük oğlu" olarak bahsediyordu.

"Kardeş" ya da "Gece Prensi" yerine.

Ama bu konuda Lishu sadece başını sallayabildi. Evet, arka saraydayken ona oldukça vurulmuştu. Bir resimden fırlamış gibi görünen bir genç

Kendisi için bile her zaman zarif bir gülümsemesi olan Scroll? Bunun dalkavukluk anlamına geldiğini çok iyi biliyordu, çünkü o üst düzey bir eştı, ama yine de birinin ona adıyla hitap etmesi ve onun hakkında nazik şeyler söylemesi onu mutlu ediyordu.

Uzun zaman önce, toy ve cahilken Lishu sevinçle karşılık verebilirdi. Bu kadar güzel, bu kadar etkilendiğı birinin kocası olabileceğı fikri bir rüya gibiydi.

Ama Lishu anlamıştı: Genç adamın büyüleyici gülümsemesi herkese gösterebileceği ve gösterdiği bir gülümsemeydi. Fark etmişti ki neredeyse bir yıl önce.

İmparatorluk gençliğini gördüğü andı. Ağabeyinin korunmasız gülümsemesi - göksel bir periye değil, sıradan bir genç adama ait bir gülümseme. Lishu bu gülümsemeyi daha önce hiç görmemişti ve bu gülümseme ona, kendisinin onun için özel.

". O benim için ziyan olurdu," dedi.

Ah-Duo buna sıırttı. "Ho ho. İmparator'un üst eşı olmaktan mutlu musun?"

"Ack! Bu benim yaptığım şey değil-!" Lishu bu fikri aklından uzaklaştırmak istercesine ellerini salladı. Majestelerinin eşı olmaya bile uygun olmadığını hissediyordu. İmparatoriçe Gyokuyou ve Konsolos Lihua, Lishu'ya bulutların üzerinde yaşıyormuş gibi geliyordu, kendisinden o kadar uzaktaydılar ki ziyafetlerde yanlarına oturduğunda, orada bulunmasının bile gerçekten kabul edilebilir olup olmadığını merak ediyordu.

Bazen kendine olan güvenini pekiştirmek için, nedimelerine karşı gereğinden fazla sert davrandığını fark ediyordu. Bu düşünceden utanç duyuyordu.

"Hayır mı? O zaman sorabilir miyim, ne demek istediniz?" Ah-Duo ona alaycı bir gülümseme verdi.

Lishu yanaklarını şişirdi ama çok fazla değil. Garip bir şekilde, Ah-Duo'nun kendisiyle dalga geçmesinden hiç hoşlanmazdı.

Lishu, Gece Prensi'ne daha uygun biri olduğunu düşünüyordu. -İmparator için olduğu gibi. Uzun bir süre sessiz kaldı.

"Sorun nedir? Dilini kedi mi yuttu?" Ah-Duo gözleri dans ederek konuştu ama Lishu sessizce ona bakmaya devam etti. Ah-Duo yakışıklı bir genç adam gibi görünüyordu ama o bir kadındı. Hatta bir zamanlar Majestelerinin tek eşıydı.

Hem kızıl saçları ve yeşil gözlerinin egzotik cazibesiyle İmparatoriçe Gyokuyou, hem de açan bir gül gibi olan Konsolos Lihua ve Zeki olanlar da Majestelerinin bahçesinin en önemli parçası olmaya uygundu. Ancak Lishu kendisine İmparator'un yanında durmaya en uygun kişinin kim olduğunu sorduğunda, akli Majestelerinin hâlâ veliaht zamanlara gitti. Arada sırada kafasını içeri sokup

Ah-Duo ve Lishu birlikte çay içerken atıştırmalık bir şeyler çalar ve Lishu'yu dizinde zıplatırdı. O zamanlar cahil bir ocuktı ve ona Sakallı Amca derdi. Bu onun yüzünde alaycı bir glmsemiye yaratırdı. Ah-Duo gülmekten iki tarafını tutarken, Majesteleri'nin yüzü.

şimdi, hayal bile edilemez görünüyordu.

Lishu tatlı bir şeyler atıştırır ve onları izlerken, "*Demek karı koca bir şeymiş*" diye düşünürdü. Onların dünyadaki tüm çiftlerden daha iyi uyum sağladıklarını düşünürdü.

Belki de bu yüzden bunu kabullenemiyordu, bunun kaçınılmaz olduğunu bilse bile. Eş olduğu andan itibaren bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

Lishu, Ah-Duo ile İmparator arasındaki engellerden biriydi ve öyle de kalacaktı. Gerçek hayatta aşkın hiçbir zaman Resim parşmenlerinde olduğu kadar güzeldi, doğuştan sahip olduğu şey buydu. Yine de çok sevdiği Ah-Duo'nun bu yüzden kendisini hor göreceğinden endişe ediyordu. Aslında, Lishu arka saraya gelmemiş olsaydı Ah-Duo'nun hâlâ bir eş olabileceğini düşünüyordu.

Ancak ona göre bu, Gece Prensi'nin karısı olması gerektiği anlamına da gelmiyordu. Nihayetinde, kendini gerçekten ne istediğini bilmeden hayatın içinde sürüklenirken buldu. Parşmenlerinden ve romanlarından aşkı ya da belki de "aşkı" biliyordu ama bunun gerçekte ne olduğunu anlamıyordu.

"Başkenti görebiliyorsunuz," dedi Ah-Duo. Uzakta hâlâ puslu olsa , geniş diş duvarı seçmek mümkündü sarayı çevreleyen. "Ben odama geri döneceğim. Eşyalarımı düzene sokmak istiyorum." Ah-Duo yanında çok az hizmetkâr kadın bulundururdu; çoğunlukla kendi başının çaresine bakardı. Bu da onu Lishu'nun gözünde son derece etkileyici kılıyordu.

"Ben de!" Lishu korkulukları bıraktı ve Ah-Duo'yu takip etmeye başladı. "Ow!" diye bağırdı.

Görünüşe göre parmaklığın ahşabı biraz sertti, çünkü avucuna bir kıymık batmıştı. Onu çıkarmak için parmağıyla avucuna bastırmaya çalıştı ama tek başarabildiği kanıyordu. Acının şokuyla hüsrana uğrayan kadın, aklına başka bir anının geldiğini fark etti.

Gece Prensi'nin bir hizmetkârı Lishu'yu iki ayrı kez kurtarmıştı -İlki haydutlardan, ikincisi ise yabancı bir ülkeden gelen vahşi bir hayvandan. İlkinde haydutları kolayca püskürtmüştü ama arkasına sinmiş olan Lishu onun yüzünü görememişti. Ancak aslan saldırdığında onu ilk kez yüz yüze görmüştü. Onun daha yaşlı olduğunu düşünmüştü ama aralarında beş yaştan fazla fark olamayacağını fark etti. Daha sonra onun Ma klanının bir üyesi olduğunu duymuştu.

Genç adam elini incitmişti -aslana attığı yumruk yüzünden miydi?
Genç adam

Ancak eczacı kız bunu fark etmiş ve itirazlarına rağmen ilk yardımda bulunmuştu. Eczacı çok soğuktu ve genç adam, sızlanmasına rağmen, kendisine davranılmasına izin vermişti. Lishu onların iyi arkadaş olmaları gerektiğini gördü ve bu düşünce onu üzdü.

Kaldıkları süre boyunca birden fazla kez, ona teşekkür edip etmemesi gerektiğini düşünmüştü, ama sonunda onu burnunu çeken bir enkaza dönüşmüş halde gördüğü için o kadar utanmıştı ki, bir şey yapamamıştı

onunla konuşmak için ayağa kalktı. Genç adam bir başkasının hizmetkârı olabilirdi ama kendisi de saygın bir evden geliyordu. Belki de Lishu'yu görgü kurallarını bilmeyen küçük bir kız sanmıştı. En azından ona bir mektup gönderebilmeyi diledi ama bulunduğu konum buna da izin vermezdi. Bir tane gönderebilecek olsa bile, bunu asla yapmayacağını biliyordu. İçinde böyle bir şey yoktu.

Lishu bir depresyon dalgası hissetti. Kulübesine döndü ve elindeki kıymığa baktı.

Ah-Duo başka bir arabaya binerken hafifçe, "Sanırım bir süreliğine vedalaşıyoruz," dedi. Aslında, onlar Geminin inişinde yollarını ayırmaları gerekiyordu ama Lishu yalvarmış ve Ah-Duo'yu başkente dönerken bir arabayı paylaşmasına izin vermeye ikna etmişti. Lishu saraya kadar birlikte gitmeyi gerçekten çok istemişti ama bu fikirden vazgeçti. Ah-Duo onu şımartmış olabilir ama Lishu kendi hizmetçisinin giderek daha da rahatsız olduğunu görebiliyordu. Ah-Duo'yu daha fazla rahatsız etmemeye karar verdi.

Lishu, Ah-Duo'yu arabasının penceresinden izledi.

yola çıktı ve ardından kendi aracı arka saraya doğru yola çıktı. Alışık olmadığı altı haftalık yolculuk onu çok zorlamıştı. Günlerini bir vagonda ya da bir gemide geçirmiş, sıcak güneşin altında teninin kavrulduğunu hissetmişti. Böcekler vardı ve tüm bunların üstüne önce haydutlar, sonra da bir aslan tarafından saldırıya uğramıştı. Birini düştüğünde tekmelemekten bahsediyoruz.

Yine de gerçek şu ki, eğlenceliydi. Arka saraydaki yaşam her türlü kolaylığa sahipti ama sıkıcıydı. Lishu uzun bir aradan sonra nihayet nedimelerini görebildiği için mutluydu ama aralarında kendisinden pek hoşlanmayanlar olduğunu da biliyordu. Yine de onlar olmasaydı, Lishu bir eş olarak saygınlığını asla koruyamazdı.

Yanındaki nedimeye baktı; aslan saldırısından beri Lishu'ya yüzünde korku dolu bir ifadeyle hizmet ediyordu. Lishu'nun babası tarafından eşine hizmet etmekle görevlendirilmişti ama yine de Lishu'yu görmezden gelmişti; belki Lishu'nun üvey kız kardeşi tarafından böyle yapması söylenmişti, belki de eşinin gayrimeşru bir çocuk olduğuna dair söylentilere inanmıştı. Belki ikisi de. Lishu gizliden gizliye rahatlamıştı.

kadının onunla birlikte arka saraya geri dönmeyeceğini söyledi.

Araba sarayın kapısından geçti, şoför giriş için yazılı izin yerine geçen bir mühür sundu.

Lishu doğrudan arka saraya gideceklerini düşünmüştü, bu yüzden araba arka sarayın kapısına daha birkaç yol varken şaşırdı. "Neler oluyor?" diye sordu.

yanında bekleyen leydiye sordu.

Kadın tedirgin bir şekilde şoföre bakmaya çalıştı, sonra da Lishu'ya aynı rahatsızlıkla baktı. "Görünüşe göre sizinle konuşmak istiyorlar, hanımefendi."

O anda arabaya birkaç orta yaşlı kadın bindi. Lishu onları arka sarayda görmemişti.

Kıyafetlerinden, sarayda görev yapan saray kadınları olduklarını düşündü.

"Leydi Lishu," dedi ortadaki, önünde diz çökerek. "Lütfen en içten özürlerimizi kabul edin, ancak önümüzdeki bir ay boyunca arka sarayın dışında yaşamamız istenecek." Başını kaldırdı ve Lishu'nun gözlerinin içine baktı.

Bölüm 9: Eve Dönüş

At, Verdigris Evi'nin önünde durduğunda kişnedi.

Bu uzun bir yolculuktu, diye düşündü Maomao, arabadan inip şoföre kibarca başını sallayarak. Bavulunu bir gümbürtüyle indirdi. Bavulun içinde düşünülen kıyafetler de vardı. Yolculuk için gerekli olan ve artık kendisine ait olan bazı eşsiz ürünler ve batıdan gelen sıra dışı ilaçlarla birlikte ve devasa bir patates yükü.

"Maomao, aman Tanrım... Yeni bir iş yeri açmayı mı planlıyorsunuz?" Yaşlı madam elinde bir pipoyla yukarı doğru yürüdü. solmuş bir el. "Bize pirinç göndermelerini sağladığın için yeterince mutluyum, ama keşke miktarını da düşünseydin. Depo daha fazlasını kaldırmaz!"

Sepetten kurutulmuş patateslerden birini aldı. Hâlâ hamdı ama gözleri büyüyordu, bu yüzden tohumluk patates olarak kullanılacaktı.

Şarlatan doktorun köyündeki hesaplaşmadan sonra Maomao en azından ona satacakları kadar pirinç almıştı. Madama mektupla haber vermişti, ilk parti gelmiş olmalıydı. Zaten.

"Peki bu ne?" diye sordu madam, beyaz toz haline getirilmiş patatese bakarak.

Maomao aldı, bir parça kopardı ve ağzına attı. Bir patatese göre son derece tatlıydı; neredeyse kurutulmuş kestane kadar.

Hanımefendi de bir parça aldı ve çiğnedi. Gözleri kısıldı. "Önce biraz ızgara yapsanız daha iyi olur. Benim için biraz zor." Erkek hizmetkârlardan birine bağırarak eti taşımalarını söyledi. sepet uzakta.

Maomao, "Kimse sahip olabileceğinizi söylemedi," dedi.

"Kimse zorunda . Sen ve Chou-u'nun her şeyi yiyemeyeceğinizi biliyorum.

kendi başınıza. Burada size yardım ediyorum ve sizi dinliyorum. Bir teşekkür kelimesi bile yok."

Geçen bir buçuk ayın hanımefendinin cimriliğini bir nebze olsun azaltmadığı açıktı.

Maomao yine de bu durumu sineye çekmeyecekti. "Eczacı dükkânının bir yıllık bedava kirası bile o kadar pirinç için ucuz, değil mi?" dedi. Neredeyse cep . Mektubunda pirincin parasını doğrudan ödemek yerine madamın kendisine bedava kira verebileceğini yazmıştı. Yaşlı kadının bu konuda hiçbir şey söylememiş olması Maomao'nun kabul ettiği anlamına geliyordu.

"Evet, evet. Bu ayrı. Bunları bedava aldınız, değil mi? Komşularınızla paylaşın," dedi madam. "Heeeeey, millet, Maomao geldi! Ve hediyelik eşya getirmiş!"

Yaşlı kadın asla vazgeçmedi! Bağırması bir fahişe kalabalığını beraberinde getirdi. İş bitmişti ve dinleniyor olmalıydılar ama paralı askerlik dürtüsü güçlüydü.

"Çilli!" Chou-u kalabalığın arasından fırladı, Zulin itaatkâr bir şekilde "patronunu" takip ediyordu. Ama yanlarında başka bir şey vardı... "Yeesh, çok acele ettin! Öylece kalkıp gidiyorsun ve neredeyse iki ay boyunca eve gelmiyorsun?! Bu anlaşmanın bir parçası değildi!"

Evet, Maomao da bunun için pazarlık yapmamıştı. Yine de onu daha çok rahatsız eden şey, arkalarındaki yaratıktı.

"Hey, arkadaki de ne?" diye sordu Chou-u'. "Sakın bana Zulin'i unuttuğunu söyleme! Ne pislik ama!"

"Bahsettiğim şey bu değil. *Onun* arkasında." Maomao oturmuş kendini tımar eden patiska bir kediye işaret etti.

"Ne yani, Maomao'yu hatırlamıyor musun? Dostum, bu çok soğuk," dedi Chou-u.

"İnan bana, onu hatırlıyorum," dedi Maomao. Ama tüy yumağının şarlatanın köyünde olması gerekiyordu. Burada, eğlence bölgesinde ne işi vardı? "Benim bilmek istediğim, neden burada olduğu?"

Cevap veren madamdı. "Pirinçle birlikteydi! Kediye tek başına geri gönderemezlerdi, değil mi? Her neyse," diye ekledi, "depoda birkaç fare görmüştüm, o yüzden sanırım bir süre daha kalabilir. Arkadaş canlısı olması da onu popüler yapıyor.

müşteriler. Yine de akşam yemeğinde garnitür çalma alışkanlığı konusunda bir şeyler yapmalıyız."

Madam pratik bir kadındı. Asla evcil hayvan beslemezdi.

-Ama kendini işe yarar hale getirebilen bir hayvan için sorun yoktu.

Maomao (kız) Maomao'ya (kedi) karanlık bir bakış attı. Tüy yumağı gözlerini kıstı, biraz esnedi ve "Meeeow!" dedi.

O anda eczacı dükkânından biri sendeleyerek çıktı. "Evde misin?"

diye sordu adam, Sazen. Maomao ona bir görev vermişti.

O dükkânı işletmek. O hiçbir zaman

en sağlam görünümlü kişiydi ama şimdi bitkin görünüyordu ve yüzünde dağınık bir sakal vardı. Maomao'ya doğru tökezledi ve hemen yere yığıldı. "Dükkân... Hepsi senin..." diyebildi ve sonra bayıldı.

Chou-u bir yerlerden bulduğu bir sopayla onu dürttü. "Kesin şunu," dedi madam, bir uşağına Sazen'i yoldan çekmesini emrederek.

"Sen yokken insanlar sağda solda soğuk algınlığına yakalanıyordu, Çilli. Sen gitmeden önce yaptığın ilaçları tükettik ama insanlar daha fazlası için bize yalvarmaya devam etti," dedi Chou-u Maomao'ya.

Başını salladı: Mantıklı gelmişti. Mevsimler değiştikçe insanlar sık sık hastalanıyordu, bu yüzden ihtiyaç duymayı beklediğinden daha fazlasını yapmış olmasına rağmen yeterli ilaç yoktu. Zevk bölgesinde çok az insan doğru düzgün ilaç almak için doktora gidebiliyordu.

Yapabilecekleri en fazla şey ilaç almaktı. Ve birçoğu bunu bile yapmıyordu.

"Bazıları gerçekten çok saldırgandı," diye ekledi Chou-u.

"Hatta bir tanesi ilaç bile *çaldı*, çünkü geçen yıl bedava aldığını söyledi!"

Maomao'nun babası muhtemelen adama vermişti, kötü bir alışkanlığıydı. Ağlaya gelen herkese bedava tedavi dağıtırdı ve bir ilaç dağıttınız mı herkes bedavaya isterdi. Madam fark edene kadar dükkândaki stokları cömertçe dağıttığına şüphe yoktu.

Maomao eczacının dükkânına girdi. İçinde yarım yamalak yapılmış bir ilacın bulunduğu bir havan ve havan tokmağı ile bir tıbbi ilaç gördü. Yerde bir kitap vardı. Kitabı eline aldı ve sayfalarını çevirdi,

Sanki Sazen onları eliyle tutmuş gibi üzerlerinde lekeler vardı. kirli parmaklar. Normalde kitaba gereken saygıyı göstermediği için onu azarlayabilirdi ama bir şey söyleyemediğini fark etti.

Onunla *şansım yaver gitmiş olabilir*, diye düşündü. Çok yetenekli değildi ama pes de etmedi. Asıl önemli olan da buydu.

Maomao ecza dolabının çekmecelerini karıştırarak hangi ilaçların yenilenmesi gerektiğini hesapladı. Sonra da dağınık zemini temizlemeye koyuldu.

Dükkânın içi nemliydi. Uzakta geçirdiği zamanın ardından temizlik yapmakla meşgulken zaman geçmişti ve şimdi yazın başlarıydı. Yağmur hiç dinmek bilmeden aralıksız yağıyordu. Genç bir adam - önemli bir tüccar evinin veliahtı- yanında bir fahişeyle yürüyordu Maomao, bu mevsimin kendine has cazibesi olduğunu göstermek istercesine bir şemsiyenin altında koşturduğunu biliyordu. Kadın muhtemelen kıyafetlerini ıslatıyordu ama dışarı çıkma fırsatını kaçırmayacaktı. Fahişelerin aktiviteleri oldukça sınırlı olabiliyordu. Genelev bir kafes gibiydi ve fahişeler de kafesin içindeki küçük kuşlardı.

Meimei dışarıdaki kadına kızgın bir bakış atarak, "Burada neredeyse cırcır böceklerinin sesi duyuluyor," dedi. Tatlı dudaklarıyla kurutulmuş bir patatesi çiğniyordu. Patatesleri yumuşatmak için birkaç dakika ateşin koyarsanız oldukça lezzetli olurlar. Onlar şeker ya da bal kullanılan atıştırıcılardan biri gibi değil, kendi tarzlarında tatlıydı.

"Zavallı Sazen için de çok zor oldu," diye ekledi. Salgın hastalıklar bir yana,

Maomao'nun yolculuğu daha kısa sürseydi Sazen yıkılmayabilirdi. yılın biraz farklı bir zamanıydı. En tuhaf anlarda kendini sorumlu hissetme eğiliminde olan Sazen, belli ki yeterince şifalı ot karıştırabilmek için uykuya bile zaman ayıramamıştı.

"Biraz uyumaya ihtiyacınız yok mu, Rahibe?" Maomao sordu. Meimei'nin bir gece önce işe gittiğinden emindi. Yaşlı kadın banyodan yeni çıkmıştı ve saçları hâlâ

Damlıyordu. Uyku vakti geldiğinde uyumak: bu da bir fahişenin işinin bir parçasıydı. Bu arada, Meimei gibi üst sınıf bir fahişe öğleden sonraları becerilerini keskin tutmak için pratik yapıyordu.

Meimei ise sadece patatesleri tembelce mideye indirdi ve Maomao'ya dikkatle baktı. "Dinle, dün patronum..."

"Evet?"

Meimei'nin Maomao gibi hamisi olan üç adam vardı. hatırladılar. Biri devlet memuru, diğer ikisi tüccardı; hepsi de masa oyunlarını severdi.

"Evine gelmemi söyledi," dedi Meimei. Evine *gelmek*: başka bir deyişle, Meimei'yi eve götürmek istiyordu. Eğer konuşuyorsa, Meimei'den sadece kendisiyle küçük bir yürüyüşe çıkmasını istemiyordu.

"Seni satın mı istiyor?"

"İşin özü bu."

Bir fahişe için satın alınmak evlenmeye benzerdi. Genelev kafesinden kurtulmak için bir fırsattı. Meimei yine de bu durumdan pek memnun görünmüyordu. Maomao bunu anlayabiliyordu: onun erkek zevki olağanüstü derecede zayıftı.

"Bu müşteri kötü haber mi?" Maomao sordu. "Hayır, ben öyle demezdim."

"Hanımefendi karşı mı çıkıyor?" "Oh, bu fikre bayılıyor."

Bu her şeyi basitleştiriyor gibi görünebilirdi ama bu karar Meimei'nin hayatının geri kalanını etkileyecekti. Maomao onun bu kararı çok da hafife almak istemeyeceğini tahmin edebiliyordu. Bu, bir kez verildikten sonra kolayca geri alınabilecek bir seçim değildi.

Meimei hâlâ popüler bir fahişeydi ama kim bilir daha ne kadar sürdürebilir miydi? Yaş, onun iş kolundaki bazıları için kaçınılmaz bir engeldi ve çoğu kadın uzun zaman önce meslekten emekli olurdu.

Meimei, "Bu adamın karısı ölmüş ama çocukları var," diye açıkladı.

"Hmm." Maomao'nun sesi pek de ilgili gelmiyordu. Bu kadar kayıtsızca cevap vermek istememişti ama birden kendini ucube stratejisti hayal ederken buldu. Sonunda, ona bir

Onu bayıltmak için alkollü içki içti ve adam uyanmadan kaçtı. Lahan da onunla birlikte gelmişti.

Böylece patateslerle ilgili koordinasyonu sağlayabilecekti. Rikuson kısa çöpü çekmiş ve geride kalmak zorunda kalmıştı. Rikuson'un Stratejist uykusunda yine kitap yazmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu ve şu anda muhtemelen bu işe odaklanmak için tüm işlerini görmezden geliyordu.

Maomao, Meimei'nin hâlâ onun gibilere karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Evinde artık satın alınmış bir fahişe olmadığını biliyor muydu? Maomao bir an için bunu ablasına söyleyip söylememeyi düşündü ama bu bilgi Meimei'nin hayatını daha da zorlaştıracak gibi görünüyordu.

Daha kolay olduğu kadar zordu, bu yüzden sessiz kaldı.

"Çocuklar beni sevmez," dedi Meimei. "Onları görmezden gelemiz misin?" Maomao cevap verdi.

"İlginç bir fikir..." Nedense Maomao'yu inceliyor gibi görünüyordu. Patatesi bitirmişti ve parmaklarındaki yağı bir mendille siliyordu. "Çocuklardan bahsetmişken, nerede bu

Senin yaramaz çocuk mu?" diye sordu, konuyu değiştirmeye çalışarak. "Chou-u? Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen Ukyou ya da Sazen'le birlikte."

"Hm. Benim için çizmesini istediğim bir şey var."

"Porno mu?"

Meimei sırttı ve Maomao'nun yanağına şefkatli bir çimdik attı. Maomao sorduğuna pişman oldu; bu tür şakaların daha çok Pairin'e göre olduğunu fark etti.

Maomao kızarmış yanağını ovuşturarak, "Şimdiye kadar herkesin ondan bıkmış olacağını düşünmüştüm ama popülaritesi şaşırtıcı derecede kalıcı görünüyor," dedi. Chou-u cariyelerin ve erkek hizmetkârların portrelerini çizerek büyük bir iş yapıyordu ama Maomao bu ilginin daha çok yenilikten kaynaklandığını düşünmüştü.

"Elbette. Şu çocuk, çok yetenekli." Meimei başını eğerek eczacı dükkânına girdi ve tezgâhtarın masasına giderek katlanabilir bir yelpaze aldı. Bambu çerçeve kaliteli bir kâğıtla kaplanmış ve topla oynayan bir kedi resmiyle süslenmişti. Hayvan bir patiska kedisiydi - belki de Chou-u, Maomao'yu model olarak almıştı- ve onu tasvir etmek için kullanılan çizgilerin azlığına rağmen, yaratık şaşırtıcı derecede canlı.

Tam o anda -neredeyse ne konuştuklarını gibi- kedi Maomao geldi; kuyruğu havaya kalktı ve bir "Miyav!" sesi çıkardı.

Meimei, "Portre işinin gücü tükenmeye başlayınca, çocuk böyle şeyler bulmaya başladı," dedi. "Kedi gibi bir sürü fahişe tanıyordu. Neden bütün zamanını böyle şeylerle geçirdiğini merak ediyordum. Maomao'yu takip ediyordu ve sonra bunu buldu!"

Maomao (bu sefer kız olan) hiçbir şey söylemedi. Chou-u kesinlikle çok titizdi. Yelpazenin çerçevesi eski olsa da kâğıdı yeniydi. Muhtemelen şarlatanın köyünden gönderilen malzemelerle yenilemişti. Yani kâğıt ona verilmiş, o da çerçeveyi yenilemişti; başka bir deyişle, malzemeler bedavaydı.

Maomao, Chou-u'nun çizim yeteneğinin önemli ölçüde geliştiğini kabul zorunda kaldı - belki de bu sadece Çocuklar hızla büyür ve olgunlaşırdı. Daha önce çizimlerinin daha yüzeysel olduğundan .

Meimei, "Doğru ya, çocuk bir ressamdan öğreniyor sanırım," dedi.

"Bu benim için yeni bir haber." Maomao kaşlarını çatı.

"Uzun zamandır batıdaydın. Büyük bir tüccar evinden bir müşteri bu adamı getirdi - son teknoloji bir ressam, ya da öyle söyledi."

"Ah," diye cevap verdi Maomao. Bu tanıdık bir hikâyeydi: zengin insanlar sürekli resim ya da seramik satın alırdı; bu onlar için bir tür spordu.

Bu da yeterli olmadığında, etraflarını özellikle beğendikleri eserleri yaratan sanatçılarla çevirirlerdi. Bu pahalı bir hobiydi, sadece zenginlerin yapabileceği bir şeydi.

"İster inanın ister inanmayın, adamı Joka'yla tanıştıracaklarını söyledi," diye ekledi Meimei.

"Yikes!"

Joka, Verdigris Evi'nin "üç prensesi "nden biriydi ama erkeklerden nefret ederdi. Sivil memurlar ya da öğrenciler onunla en azından şiir ya da sivil sınavlar hakkında konuşabilirdi ama resim yapmak onun ilgi alanına girmiyordu.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Meimei. "Bu ressam mı? Görünüşe göre güzel kadınların portrelerinde uzmanlaşmıştır." Onun kasvetli anları

Az önceki gülümseme gitmiş, yerine sırtış ve heyecanlı, dedikoducu el gelmişti.

"Sanırım sevgili kız kardeşimiz bunu pek iyi karşılamadı," dedi Maomao. "Oh, hayır almadı! Çok kızgındı. Ve ne yaptığını biliyorsun

sinirlendiğinde şiir yazar. Sonra cahil bir çaylak fahişe Joka'nın şiirlerinden birini aynen kopyalamış ve bir müşterisine göndermiş! Ortalık karıştı!"

Joka şiirler ve şarkı sözleri konusunda uzmandı ama öfkeyle yazdığı her şeye dikkat etmek gerekiyordu. Dizeler görünebilir ilk bakışta güzel görünüyordular ama zehirle ıslanmışlardı. Morali bozukken müşterilere yazmasına izin verilemezdi; madam böyle anlarda Joka'nın giden mektuplarını mutlaka kontrol ederdi.

Pairin'in erkeklere olan iştahı onu başa çıkılması zor biri haline getirebilir,

Joka skalanın diğer ucundaydı ve aynı derecede sorunluydu.

Kedi Maomao, Meimei'nin bacaklarının etrafında dolandı ve bir süre miyavladı.

Tedavi. Meimei onu kucağına alıp dizlerinin üzerine koydu ve çenesinin altını kaşımaya başladı.

"Demek Chou-u'nun ders aldığı ressam bu?" Maomao (kedi değil) sordu.

"Uh-huh. Joka iğrenç mektubu göndermeye kararlıydı ve Chou-u'yu haberci olarak kullandı."

Anlaşılan Bay Tüccar, Bay Ressam'dan Joka'nın bir resmini yapmasını istiyordu. Niyet, adamın fahişeyle tanıştığında kaba bir taslak çizmesi ve son taslağını daha sonra tamamlamasıydı. Güzel ve kolay. Ama Joka orada öylece oturup Bay Ressam'a izin verecek değildi.

onu incelemek. Bunun yerine tüm toplantıyı bir paravanın arkasından yönetti; kaba ama etkiliydi.

Bay Tüccar ve Bay Ressam yılmadan adreslerini bırakmış ve Joka'dan kendileriyle temasa geçmesini rica etmişlerdi. Normalde bir mektup, bir uşak eşliğinde bir cariye çırağı tarafından teslim edilirdi, ama genç bir kızıdan bir mektup teslim etmesi istenemezdi

Bu yüzden Joka onun yerine Chou-u'yu çağırdı. Hanımefendinin inceleme sürecini atlatmak için güzel bir yol.

Chou-u mektubu teslim etti - hepsi iyi ve güzel - ama aynı zamanda bir

Bay Painter'ın resimlerini beğenerek onunla vakit geçirmeye başladı.
Meimei, "Bugün orada bile olabilir," dedi.

"Hem de onu dışarı çıkmaması için uyardıktan sonra," diye homurdandı Maomao. Herkesin Chou-u'ya göz kulak olmanın ne anlama geldiğini düşünmesini diledi. Hâlâ tek bacağını sürüklüyordu; başına bir şey gelse tepki vermekte zorlanırdı.

"Heeey! Maomao!" diye seslendiğini duydu Ukyou.

Maomao, sırt üstü yuvarlanmış ve yemek için yalvaran kediği görmezden gelerek ayağa kalktı. "Sorun ne?" diye seslendi. Ukyou sıkıntılı görünüyordu.

"Bu Chou-u!"

"Bu sefer ne yaptı?" Maomao kaşlarını çattı, sanki bu gelişmeye hiç şaşırmamış gibi .

Ukyou onun elini tutarak, "Lütfen benimle gel," dedi. "Onun bir arkadaşı ölüyor!"

Bölüm 10: Kötü Köfte

Ukyou Maomao'yu şehrin ortasındaki bir konağa getirdi. Başkentte ne kadar kuzeye giderseniz kamu güvenliği o kadar iyi oluyordu ve orta sınıf evlerin çoğu burada bulunuyordu.

Evlerden biri diğerlerinden daha yıpranmış görünüyordu. Bir zamanlar kendi tarzında görkemli bir yapı olmalıydı ama şimdi çatı kiremitlerinden bazıları eksikti ve kil duvar yer yer çökerek altındaki bambu iskeleti ortaya çıkarmıştı. Daha az benziyordu Yaşlanmış ve daha çok sahibi bakımını yapmamış gibi. "İşte, burası."

Ukyou yıkık dökük binanın kapısını çaldı. ev. "Üzgünüm ama gidebileceğim en uzak yer burası. Geri dönmezsem hanımefendinin hışmına uğrayacağım," dedi.

"Evet, anlıyorum," dedi Maomao, ama harap eve girdiğinde biraz merakla bakıyordu. Ukyou kesinlikle meşgul bir adam gibi görünüyordu. İçeri girerken yüksek sesle "Bu da ne?" diye merak etti. Evin hırpalanmış durumuna rağmen Dışarıdan bakıldığında içerisi oldukça temiz ve .

Yine de onu şaşırtan şey bu değildi. Onun yerine duvarlardı. Duvarlar beyaza boyanmış ve üzerlerine resimler siva ile kaplanmıştı. Bir duvar boyunca bir şeftali bahçesi uzanıyordu - ama şeftalileri ısırın üç kahraman savaştı değil, bir güzel bir kadındı. Şekli şeftaliye benziyordu, saçları simsiyahtı ve yediği meyve kadar tatlı görünen dudaklarının arasından bembeyaz dişleri görünüyordu.

O, şeftali köyü ölümsüzünün özünün ta kendisiydi.

Maomao, *ancak bir patronun varsa böyle şeyler yapmaya vaktin olur*, diye düşündü. Meimei adamın güzel kadınların yaptığını söylemişti ama Maomao böyle bir şeyi hiç hayal etmemişti. muhteşemdi. Duvarı dikkatle inceledi; boyalı yüzeylerin kendine has bir parlaklığı vardı, alışık olduğu resimlere benzemiyordu. Tam da parmağını duvarda gezdirip ne olduğunu anlamaya çalışacaktı ki

ayak seslerini duyduğunda malzemenin ne olduğunu anlayamadı.

"Freckles! Hey, Freckles! Ne dikilip ?

Gel de bak ona, çabuk!" Arayan Chou-u'ydu, yüzü solgundu.

Kahretsin, bu doğru. Maomao'nun dikkatini çeken şeyle tamamen meşgul olmak gibi kötü bir huyu vardı. Oturma odası gibi görünen bir yere ulaşana kadar Chou-u'nun onu evin içinde sürüklemesine izin verdi. Çeşitli ve muhtelif eşyalarla doluydu. Yine de nesneler: renkli tozlar (muhtemelen pigmentler), yumurta kabukları (nedense), sıva olduğunu düşündüğü beyaz bir toz ve onu koyulaştırmak için başka bir madde.

Odanın tam ortasında bir adam kanepede yatıyordu. Endişeli bir ifadeye sahip başka bir adam da onun yanındaydı. Kanepedeki adam ve ; solgunluğu solgunluktan da öteydi; neredeyse bembeyazdı. Cildindeki tek renk, boyayla kaplı parmak uçlarında görünüyordu. Yanında duran adam titiz görünüyordu ama onun da elleri kirliydi.

"Ustaya bakmalısın!" Chou-u dedi ki.

"Usta" ünlü ilerici sanatçı olmalı. Kanepenin yanında kusmuk dolu bir kova vardı.

Maomao adamı incelemeye başladı. Kolları ve bacakları ara sıra seçiriyordu. Gözlerini açtı ve göz bebeklerine baktı; nabzını ölçtü. kadarıyla adamda gıda zehirlenmesi geçirdiğine dair her türlü işaret vardı.

"Belirtileri neler?" diye sordu.

Chou-u, "Sanırım uzun süredir kusuyor ve ishal oluyordu," dedi.

Yakınlarda duran adam, "Sonunda sakinleştiğinde, üşümekten acı çekiyor gibiydi, ben de onu yatırdım," diye ekledi.

"Peki bu kim?" Maomao sordu.

"O ustanın iş arkadaşı! , et!"

Chou-u onu istediği kadar azarlayabilirdi ama Maomao'nun yapabileceği çok şey vardı. Hangi toksinin etkili olduğunu bilmezseniz tedavi de edemezsiniz. Yine de adamın kustuğu ve ishal olduğu doğruysa, kesinlikle eksik olan bir şey vardı.

"Chou-u, bana biraz tuz ve şeker getir. Evde yoksa başka bir yerden getir," dedi Maomao. Cübbesinin kıvrımlarından bir para kesesi çıkardı ve ona doğru fırlattı.

"Anladım," dedi ve koşarak odadan çıktı. Yarı felçli vücudu yüzünden iyi koşamıyor olabilirdi ama en azından bu kadarcık bir iş için ona güvenilebilirdi.

Maomao, başını sallayan iş arkadaşına "Ben mutfağı kullanacağım," dedi.

Mutfağa gitti ve suyun hala iyi olduğundan emin olmak için su sürahisine baktı. Suyu kaynatmayı tercih ederdi ama zaman yoktu. "Bu tatlı su mu?" diye sordu.

Adam, "Daha dün içme suyu satıcısından satın alındı, bu yüzden sorun olmamalı," dedi. Evet, eğer satın almış olsalardı su, o zaman güvenli olmalı. Aynı şey şehrin daha zorlu bölgelerinde geçerli olmayabilirdi, ancak buralarda kimsenin tağşiş edilmiş bir şey satabileceğini düşündü. Maomao, sanatçının kirli su içmiş olma ihtimalini az çok güvenli bir şekilde eleyebileceklerini düşündü. Bir kaşık aldı, kokladı, sonra yudumladı ama anlayabildiği kadarıyla kokusu ve tadı normaldi. Ev fazla bir şey gibi görünmeyebilirdi ama en azından düzgün bir su alabilirlerdi. "Ne olmuş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Maomao
diye sordu titiz adam.

"Sanırım öyle," dedi. Sıkıntısına rağmen, yeterince Ona bir sandalye teklif edecek kadar akıl ve nezaket sahibiydi. Onun yerine bir fiçinin üzerine oturdu. "Bozuk yiyecekleri yemekten çok mutlu olur, bu onun kötü bir alışkanlığı. Buradaki sorunun da bu olduğundan şüpheleniyorum."

O zaman Maomao'nun düşündüğü gibi gıda zehirlenmesi.

"Yediği bazı doldurulmuş köfteler buldu. Tadı Bozulmuşlardı, *biz* de hemen tükürdük, ama pişirirsek iyi olacaklarına yemin etti ve onları yedi."

"Biz' kim?"

"Ah, çocuk bizimle birlikteydi."

Çocuk mu? Chou-u dedikleri o olmalı.

Kötü yiyecekler, sırf biraz daha pişirdiğiniz için sihirli bir şekilde yeniden iyi hale gelmiyordu. Bozulmanın zehirli unsuru genellikle Kaldı. Örneğin küflü bir hamur tatlısı, aşağıdaki durumlarda bile zehirli olabilir

Küf  kazıdınız. Yine de pek çok insan bu konuda endişelenmiyordu. Bazen kötü yemek yemekle hiç yememek arasında bir seçimle karşı karşıya kaldıklarında, bir parça zehir için endişelenme lüksleri yoktu.

"Argh! Ne yapacağım ben şimdi? Resim üzerinde çalışmaya geri dönse bile, zamanında bitmeyecek." Adam parmaklarını bir duvara yaslanmış büyük bir tahtanın üzerinde gezdirdi. Beyaza boyanmıştı ve üzerinde silik bir kadın taslağı vardı. şüphesiz bir sonraki adım onu renklendirmek olacaktı, renkler daha canlı hale geldikçe resim daha da gerçekçi olacaktı. "On gün sonra biteceğine söz vermişti!"

On gün m ? Yani bir çeşit son teslim tarihi .

"Geri döndüm!" Chou-u elinde şeker ve tuzla geldi ve Maomao'ya uzattı. Maomao bunları hazırladığı suyun içine koyup karıştırdıktan sonra yanındaki pamuğı alıp suya batırdı. Suyun bezden adamın ağızına damlamasına izin verdi ve birkaç kez sıvı verdi.

Onu sıcak mı tutacağı yoksa ateşini mi y kselteceğı konusunda kararsızdı.

Hiç değılse şu anda giydiğı kirli giysiler terini ememeyecekti. Sanatçının kıyafetlerini değıştirtti.

terini emebilecek pamuklu bir giysi giydirdi. Kanepede yatmak da ona pek iyi gelmiyordu; uygun bir yatak hazırladı ve ardından mide ilacı hazırlamaya koyuldu.

Tüm bunları yaparken adam iki kez daha kustu, ancak ortaya çıkarılacak pek bir şey yoktu; odayı sadece mide asidinin keskin kokusu sarmıştı.

Belki de engellemek ve sıvı vermek etkisini gösteriyordu çünkü gece olduğunda daha sakin görünüyordu ve kasılmaları durmuştu.

Maomao, Chou-u ve adamın ortağı

hepsi tükenmişti. Evde boya malzemeleri dışında hiçbir şey yoktu ve yatak odasını kullanılabilir bir duruma getirmek bile komşulardan yardım istemesi gerekti. Yatak eski bir pirinç krakeri kadar sert ve bir o kadar da k fl yd . Bu adam nasıl bir hayat yaşıyordu?

Maomao ve Chou-u birer sandalyeye yığılmışlardı. Evin efendisinin üzerinde yattığı sedir şimdi açıktı, ama

Dürüst olmak gerekirse, iyice temizlenene kadar kimse onu kullanmakla ilgilenmedi.

"Sence mi, Çilli?" Chou-u sesinde endişeyle sordu.

"Muhtemelen," dedi. Emin olmak imkânsızdı ama beklenmedik bir şey olmadığını varsayarak adamın bilincinin yerine geleceğini düşünüyordu. Onu bir süre hareketsiz tutmaya çalışmaları ve sindirimine yardımcı olacak yiyecekler vermeleri gerekecekti. Gerçi evde ince pirinç lapası yapmaya yetecek kadar bile pirinç yoktu; gidip biraz almaları gerekecekti. Bu arada yemek pişirmek için doğru dürüst tencere de yoktu.

Durumu ustalıkla okuyan diğer adam, "Ben gidip evimden biraz pirinç ve çömlek getireyim," dedi. Kolay olmamıştı; o da yorgundu. Buranın sahibi olan adama bu kadar yakın mıydı?

Ev mi?

"Hastamız genellikle ne ?" Maomao mırıldandı.

Kendi kendine konuşuyor gibiydi ama Chou-u cevap verdi: "Usta her zaman sokak tezgahlarından bir şeyler alır ya da bazen komşular ona yiyecek verir. Bugün o köfteler vardı."

"Bu, içinde bulunduğu durumu açıklıyor," dedi Maomao ve Chou-u'nun tiksintiyle bakmasına neden oldu. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece bugün yediğimiz şeyleri düşünüyordum. Diğer adam ve ben köfteleri ustayla ama o kadar iğrençlerdi ki tükürdük. Gerçi tadına bakmadan önce tuhaf olduklarını ."

Örneğin, ustanın masadaki köfteleri gördüğünde "Bunları buralarda gördüğümü hatırlamıyorum" demesi garipti. Bu bir tehlike işareti gibi görünebilir, ancak sanatçı yine de onları misafirlerine ikram etmişti.

"Sanırım misafirperver olmaya çalışmasını takdir ediyorum ama burada yememesi gereken pek çok şey varmış gibi geliyor." Chou-u'nun sesi etkilenmemiş gibiydi. Biri her zaman Sanatçılar arasında çok sayıda tuhaf insan olduğunu duymuştum ve bu doğru gibi görünüyordu.

Maomao dirseklerini kol dayanağına dayadı ve çenesini

Ellerini. "Böyle bir şeyi ağzına sokabilmene bile şaşırdım."

"Yani, diğer adam da bir tane yiyeceğini söyledi ve yediler. iyi *görünüyorsun*."

Diğer adam; başka bir deyişle, daha önceki iş arkadaşı. Chou-u her zaman aç olduğu için görünen her şeyi yemeye meyilliydi. uzaktan yenilebilir. İnsanın gerçekten de lüks bir evin oğlu olup olmadığını merak etmesi için yeterliydi.

"Ama çok *acıydı*! Sanırım fasulye dolgusu falan " dedi.

"Acı mı?" Maomao sordu.

"Evet, berbattı! *!"* dedim ve tükürdüm. Diğer adam öyle yaptı."

Yani güzel görünüyordu ama tadı acı mıydı? Maomao kollarını kavuşturdu ve başını eğdi. "Gerçekten acı mıydı? Daha çok ekşi gibi değil miydi?"

"Evet, acıydı. Ben olsam 'ekşi' kelimesini kullanmazdım."

"Peki dolgu hiç garip kokmuyor muydu?"

"Eğer olsaydı, muhtemelen onu yemezdim." Chou-u ayakkabılarını çıkarmış ve ayaklarını tekmeliyordu. Odanın havasını değiştirmek için pencereyi açmışlardı ve içerisi nemlenmişti. Gece çökmüştü; Maomao etrafta bir lamba buldu ve yaktı. Alışılmadık görünümlü bir lambaydı - boyalarından aydınlatma kaynaklarına kadar, bu sanatçı ithal şeyleri seviyor gibiydi- ama balık yağı yakıyordu, bu yüzden Maomao kokuya alışkındı (Aslında, kedi Maomao son zamanlarda yağı yalamaya başlamıştı; bu oldukça sorun yaratıyordu).

"Dolguda iplik benzeri bir şey var mıydı? Yapışmış bir şey?"

"Yapışmış mı? Şimdi sen ..." Chou-u öyle görünüyordu ki bir şeyler düşünmüş olabilir. "Sanırım biraz sümüksü görünmüş olabilir. O kadar hızlı ki emin değilim. Diğer adam dedi ki çürük olduğunu ve tükürmemiz gerektiğini söylediler. Ağzımızı suyla yıkadık ve hiçbirini yutmadık."

Maomao'nun kafası karışmıştı.

"Ama sırf siz pişirdiğiniz için o köftelerin tadının daha iyi olacağını sanmıyorum. Acaba ustanın dilinde bir sorun mu var?" Chou-u uyuyan adama gerçek bir öfkeyle baktı.

Dilinde bir sorun var, diye düşündü Maomao. Bu tünelin sonunda bir ışık görmeye başlamıştı. "Artan yemekleri ne yaptın o zaman?" diye sordu.

"Attım onları! Dışarıdaki çöp kutusundalar. Usta yemek israf ettiğimiz için çok kızdı ama en azından gidip onları çöpten çıkarmaya çalışmadı."

Maomao bunu duyar duymaz lambayı kaptığı gibi dışarı çıktı ve çöplerin atıldığı tahta kutuyu buldu. İçinden iğrenç bir koku yayılıyordu; çöpler hâlâ içindeydi.

En üstte yarısı yenmiş iki köfte vardı. Maomao, adamlar çöpleri domuzlara yedirmek üzere götürmeye gelmeden önce bunu yapabildiği için memnundu.

"Yikes! Ne yapıyorsun sen? Bu iğrenç!" Chou-u onu çöpleri karıştırırken gördüğünde "İğrenç!" dedi. Ancak Maomao, parçalanmış bir hamur tatlısını çıplak elleriyle almaktan hiç çekinmedi. İçine baktığında kıyılmış domuz eti ve birkaç çeşit sebze. Böreği çekerek ayırdı ve içinde tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Chou-u onu izledi. "Çilli... Lütfen çiğ çöpleri karıştırırken sıırtmayı kes. Bu çok korkutucu."

Farkında bile olmadan yüzüne bir gülümseme gelmiş olmalıydı. Eğer gülümsüyorsa, bu heyecandandı - telaşı görmezden gelemezdi.

"Bu senin efendinin ya da her kimse onun pişirip yediği şey mi?"

"Evet. Eminim tat alma duyusu falan yoktur. Tadı berbattı ama ne kadar lezzetli olduğunu söyleyip durdu."

Maomao'nun zihninde bir hipotez sağlamlaşmaya başlamıştı. "Peki ya diğer adam? Bugün buraya ne için geldi?"

"Muhtemelen ustayı durdurmak için sanırım. Usta, yaptığı işi bitirdiğinde hemen bir yolculuğa çıkacağına yemin etti." Chou-u kederli bir şekilde yere baktı.

"Ne tür bir yolculuk?"

"Bir zamanlar batıda resim eğitimi aldığını söyledi. Orada çok güzel bir kadın görmüş ve onu hiç unutmamış. Bu yüzden sadece kadın resimleri yaptığını söylüyor."

Batı mı? Ona lambayı, boyaları, her şeyi hatırlattı.

güçlü bir egzotik kokusu vardı.

"Diğer adam ona on yıllar önce gördüğü bir kadının hâlâ olmasının mümkün olmadığını söylemeye çalışıyor ama o kadını tekrar bulmak için yanıp tutuşuyor."

Zamanın akışı merhametli değildi; ne kadar güzel olursa olsun, hiçbir kadın yaştın etkilerinden kurtulamazdı. Bir zamanlar inci gözyaşları döken bir kadın bile sonunda solmuş, açgözlü bir kocakarıya dönüşebilir. Eğer Yaşlanmayan kadın diye bir şey olsaydı, ölümsüz ya da peri gibi bir şey olması gerekirdi.

"Ne yapıyorsun sen?"

Ah, şeytanın sözü: "diğer adam" pirinç ve bir ile geri dönmüştü. O kadar şaşırmişti ki tencereyi düşürdü ve koşarak yanına geldi.

Karanlıkta, üstü başı çöp içinde kalan Maomao çok ürkütücü görünüyor olmalıydı. Yüzündeki tedirgin edici sırtışı da hâlâ silememişti. Kendisi bile bu kadar sert gülümsemeyi tuhaf buluyordu ama duramadı. Bunun yerine, iki eliyle bir avuç çöpü tutarak adama sırtıttı. Sonra Chou-u'ya baktı.

"Chou-u, eve gidebilirsin. Erkek hizmetkârlardan biri yakında seni almaya gelir." Ukyou'nun, ne kadar düşünceli olsa da, güneş battığına göre neler olup bittiğini görmek için ortaya çıkacağını varsaydı. Birinden iş yerinde onun yerine bakmasını isteyebilirdi.

"Ne? Henüz gitmem mümkün değil!"

"Yorgun olmalısın. En azından biri seni almaya gelene kadar uyu."

"Evet, şey... Ellerini yıka, Freckles." Gerçek bir cevabı yoktu, yani yorgundu. Esnedi ve içeri girdi.

"Gerçekten... Ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu ressamın ortağı, Maomao'yu güvenli bir mesafeden izliyordu. Onun elindeki çöplere bakıyordu.

"Sizinle birkaç dakika konuşabilir miyim? Önce ellerimi yıkayacağım." Maomao çöpü yere bıraktı ve kuyuya yöneldi.

Maomao ve adam yine mutfakta oturuyorlardı, Chou-u ve usta yan odada uyuyorlardı. Onları uyandırmamak için sessizce konuşuyorlardı.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu adam.

"Zehirli mantarlar hakkında çok şey biliyor musun?" Maomao dedi ki.

"Bu tartışmanın nereye gittiğini düşündüğümü söyleyemem," dedi adam ama ona tam olarak bakmadı.

Bu vakayla ilgili birkaç şey Maomao'ya alışılmadık gelmişti. Birincisi, çürümüş bir şeyin tadının ekşi olmasını beklersiniz. Elbette, bazı şeyler bozulduğunda acılaşabilirdi ama acı bir tat, çürümüş bir yiyeceklerle karşı karşıya olduğunuzdan emin olmanız için yeterli değildi. Ve eğer tadı diğer ikisinin tükürmesine neden olacak kadar kötüyse, neden yaşlı efendiyi rahatsız etmemişti?

Bir de köftelerin nereden geldiği sorusu vardı.

"Bazı mantarların çiğken acı olduğunu, ancak pişirildiklerinde bu nahoş tadın kaybolduğunu biliyor muydunuz? Dahası, bu mantarlar zehirlidir - yılın bu zamanlarında gıda zehirlenmesi vakalarının arkasında genellikle bu mantarlar vardır."

Bu özel mantar sıklıkla yemeklerde kullanılan yenilebilir bir türle karıştırılırdı. Yüzeyi hafif sümüksüydü, bu da Chou-u'nun tarifine ve Maomao'nun çöpteki köftelerin dolgusunda gözlemlediği mantarlara uyuyordu.

Yiyecekleri bir sokak tezgahından ya da başka bir yerden almış olsalardı, bu konuda halkın tepkisi olabilirdi; ancak her halükarda, kimse tadı gerçekten berbat olan bir şeyi yemeye devam etmezdi.

Yemeği mahalleden birinden mi almışlardı? Ama insanların midesinin bozulduğuna dair herhangi bir konuşma olmamıştı - eğer olsaydı birileri onlara söylerdi.

Ne sokak tezgahı ne de mahalle açıklamaları pek olası görünmüyordu.

"Köfteleri kimin getirdiğini sorabilir miyim?" Maomao söyledi. O da her duvarı süslüyor gibi görünen güzel kadın resimlerine baktı. Her biri muhteşem bir ölümsüz kadın gibi görünüyordu ve her birinin kendine özgü, bireysel özellikleri vardı, bu da sanatçının her biri için farklı bir model kullandığını gösteriyordu.

Sanatçının şu anda yapmakta olduğu işin son teslim tarihi yaklaşıyordu ve bittiğinde usta buradan ayrılacağını söylemişti

Batıya doğru. Bu adam onu durdurmaya çalışıyordu. Meslektaşı olduğunu iddia ediyordu ama gerçekten *sanatçı* olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

"Ne demeye çalışıyorsun? Sadece gıda zehirlenmesiydi," dedi adam.

"Evet, kesinlikle . Bazı mantarların neden olduğu gıda zehirlenmesi."

Köfteler aslında çürük değildi ama zehirlenmişlerdi ve başından beri öyleydiler.

"Bunu neden yaptın?" Maomao sordu. "Neden köftelerin içine zehir koydun? Neden kaza süsü vermek için Chou-u'yu bile bu işe bulaştıracak kadar çaresizdin?"

"Neden bilmiyorum."

Maomao, "Onu öldürmeyi amaçladığınız izlenimini edinmedim," dedi ve adam yanıt vermedi. "Aksine, içtenlikle onun ölmesini istemediğinizi düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

Adam bir an sessiz kaldı, sonra gözlerini kapadı ve uzun bir iç çekti. "Zehir beklediğimden daha etkili çıktı." Bu adam açık sözlü bir tipti - bu bir itiraf kadar iyi görünüyordu. "Çocuğu bu işe bulaştırmakla hata ettim ama eğer onu kurtardıysam, iyi ki yapmışım."

Maomao, adam şiddet yanlısı biri çıksaydı ne yapacağını bilmiyordu. Ama sakinliğini korudu; her şeyden çok yaşlı ressam için endişeleniyor gibiydi. Yüzünde rahatlama ve pişmanlığın bir karışımı vardı.

"Onun iyi olmasına ne kadar sevindiğinizi görüyorum. O zaman neden onu zehirledin?" Maomao sordu.

"Çünkü gidiyordu! Batıya yaptığı *yolculuk* hakkında susmak bilmedi ama geri dönmek niyetinde değil!"

"Oraya kalıcı olarak mı taşınyordu?"

"Evet. Yine bu fikre kendini kaptırdı."

Adam oturduğu yerden kalktı ve yan odaya geçti. Bir araya getirilmiş resimlere sevgiyle baktı, sonra evin daha derinlerindeki başka bir odaya geçti. Bu odanın duvarları da güzel kadın resimleriyle kaplıydı.

Maomao gözlerini kısarak "Bu resimler çok çarpıcı," dedi.

Aklına, eğer orada zarif bir güzellik olsaydı, pratikte hemen uyum sağlayabileceği geldi. (Alakasız bir düşünce!) Muhtemelen bir çığ gibi büyüyen işlerin altında kalmıştı.

şimdiye kadar sarayda. "Onun eserlerini toplamak isteyen tüccarlar bile olduğunu duydum. Eğer komisyon alırsa, muhtemelen rahat bir yaşam sürebilir."

"Evet, ama bitene kadar tabloyu gönderemez." "Peki bu batı yolculuğu hakkında sizinle konuştu mu?"

"Evet, ama bunun sadece bir gezi olduğunda ısrar etti. Sanırım bana bile yalan söylemek zorunda hissetti. Yalan olmalı, aksi halde neden

hazırlanmak için son altı ayını harcadı mı?"

Bu adam sadece sanatçıya biraz yemek vermek istemişti. Zehirlenme - son teslim tarihini ertelemek için bir neden. Batı başkentine sürüklenen Maomao, daha da batıya yapılacak herhangi bir girişimin önemli hazırlıklar gerektireceğini anlamıştı. Kanıt Sizi sınırdan geçirecek bir kimlik, sizi götürecek bir karavan. Eğer fırsatı kaçırırsanız, pratikte her şeye en baştan başlamak zorunda kalırdınız. Bu adamın olmasını umduğu şey de buydu.

"Argh... Bu korkunç bir şey. Gerçekten ölebileceğini düşündüm." Adam başını ellerinin arasına aldı ve "Lütfen  lme..." diye mırıldandı. O gerçekten çok endişeliydi.

"Daha hafif bir zehir kullanamaz mıydınız?" Maomao sordu, Yine de herhangi bir zehirden hafif diye bahsetmenin kulağa tuhaf gelebileceğini fark etti.

"Hayır, onun demir gibi bir midesi ve buna uygun bir bünyesi var," dedi adam. Sanatçıyı, doğru pişirilirse her şeyin yenilebileceğine ikna eden ve bu adamı da sadece iyi ve güçlü bir zehrin işe yarayacağına ikna eden, o yorulmak bilmez mideydi.

Bu yüzden Chou-u'ya ihtiya ı vardı, gerçekten gıda zehirlenmesi gibi görünmesi için. Köftelerin bozulduğuna tanıklık edecek üçüncü bir şahısla, ressamın midesi bulandığında kimse başka bir şeyden ş phelenmeyecekti.

Maomao buna inanmakta güçlük çekiyordu. "O zaman neden onunla *konusmadın*?"

"Yaptım! Hem de birden fazla kez. İlk başta bana planından hiç bahsetmedi bile."

Ancak sonunda, sanatçı seyahati için ihtiyaç duyduğu her şeyi ayarlamakta zorlanmaya başlamış ve yardım için bu adama başvurmuştu. O zaman bile, taşınma niyeti konusunda sessiz kalmıştı.

Bu adam ressam olduğunu iddia ediyordu ama aslında sadece ustanın işlerinde asistanlık yapıyordu. Boyaları karıştırır, pigmentleri satın alır ve ustanın resimlerini satın almak isteyen tüccarları bulurdu.

"Ben birfazlası değilim. olmadan hiçbir şey yapamam!"

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Maomao sordu.

Usta kesinlikle yetenekli bir ressamdı, ama bir insan olarak bir şeyleri eksik gibi görünüyordu ve böyle insanlar çok geçmeden bir tarlada ölüp gitmeye meyilliydi. Bunun gibi yardımcılara ihtiyaçları vardı.

"Yine de pek çok tüccarla konuşarak bir şeyler öğrendim ve bunları ona anlatmaya çalıştım," dedi adam. Bunu duymuştu Batıda garip şeyler oluyordu - bunlar hala sadece ön şoklardı, ancak söylentiler doğruysa, en iyisi Şimdilik başlarını öne eğdiler. "Ama eğer durum buysa gitmesi gerektiği konusunda ısrar etti - ya şimdi ya da asla."

Batıya gitmekten vazgeçmek yerine, usta hazırlıklarını iki katına çıkarmıştı. Bir kervanın lideriyle çoktan buluşmuştu, bu yüzden bu adamın o yönden müdahale etmesine imkân yoktu.

Karanlık odada beyaz bir çarşafı örtülü büyük bir tuval vardı. "Daha önce gitme fikrinden vazgeçmişti ama sonra bunu gördü güzel bir kadındı ve bu onun tutkularına yeniden ilham verdi." Adam örtüyü kenara çekti.

Maomao'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama bu..."

"Batıda karşılaştığı ölümsüze çok benzeyen bir kadın," diyor. Bu o değil, ama diğer kadına çok benziyor. anılar sel gibi geri geldi. Sanırım onu suçlayamam. Böyle birini nasıl unutabilirsin ki?"

Mesele bu muydu? Maomao düşündü, soğuk terler akıyordu

boynundan aşağı.

"Efendi onun Shaoh'da gördüğü bir tapınak bakiresi olduğunu söyledi," diye açıkladı adam.

Tabloda beyaz saçlı ve kırmızı gözlü bir kadın tasvir edilmiştir.

Bölüm 11: Dans Eden Su Perisi

Bunu yapıyorum ki? Maomao bezle sarılmış paketi hazırlarken suratını asarak kendi kendine sordu. Şifalı bitkiler satın alırken kullandığı türden bir . Kendisi yetiştirmiyor ve Ne de olsa her şeyi kendisi hasat ediyordu. Bazen bir uzmana başvurusuyordu, tıpkı bir kişinin mochi'sini dövülmüş pirinç kekinden başka bir şey yapmayan bir yerden alması gibi.

Maomao Sazen'i aradı ve onu Verdigris Evi'nin fuayesini kayıtsızca süpürürken buldu. Birkaç gündür aralıksız uyuyordu.

Maomao eve döndükten sonra, daha sağlıklı görünmeye başlayınca, madam onu tekrar daha sıkı çalıştırmaya başladı ve bu arada

Maomao boş zamanlarında ona eczacılık eğitimi veriyormuş. "Benim için dükkana göz kulak olur musun? Ben sadece bir sonraki

Köy; bu akşam döneceğim," dedi pencereden dışarı eğilerek.

Sazen irkildi ve çenesini süpürge'nin ucuna dayadı. "Ciddi misin? Peki *tek* yapmam gereken dükkana göz kulak olmak mı?"

Maomao'nun amansız vesayeti altında Sazen oldukça yetkin bir işçi haline gelmişti, ama görünüşe göre hâlâ çok uzun.

"Tavandan sarkan otlardan kurumuş olanları indirin ve toz haline getirin. Her zaman yaptığımız gibi onları muhafaza edin."

"Evet, elbette." Sazen süpürgeyi duvara yasladı, sonra gömleğinin altına uzanıp karnını kaşdı ve Maomao

bir bakışla ödüllendirildi. Adamın tırnaklarının altındaki kiri görebiliyordu.

"Ve ellerinizi yıkadığınızdan emin olun," diye ekledi.

"Bana iki kez söylemene gerek yok."

"Tırnaklarının altında da!"

Evet, Sazen hızlı bir öğrenciydi, ama biraz daha fazla çalışabilirdi.

hijyenle ilgileniyor. Öyle olmasaydı pek çok müşteri şikâyet ederdi. Maomao ona sürekli hatırlatmak zorunda kalacaktı.

Acaba ortak vagon için hâlâ zamanım var mı, diye düşündü. Tek başına bir at arabası kiralamak pahalıydı. Gerçi arabalar erzak teslim etmek için günde birkaç kez başkente ve yüklerini burada boşalttıkları için dönüş yolculuğunda ortak sürüşler. Zaman alıyordu ve seyahat etmenin en rahatsız yoluydu ama tartışılmaz bir avantajı vardı: ucuzdu.

"Bir yere mi gidiyorsun, Çilli?" Chou-u yeniden çıkmaya başlayan ön dişlerini göstererek sordu. Sadık uşağı Zulin de yanındaydı. Maomao ikisine de ekşi bir bakış attıktan sonra çocukların yanından geçip eczacı dükkânından çıktı. "Hey, bir yere gidiyorsun, değil mi?" Chou-u arkasından seslendi. "Burası Market mi? Eğer alışverişe gidiyorsan, ben de gitmek istiyorum!"

Antrede uyumakta olan kedi Maomao'yu yakaladı ve patisini kullanarak insan Maomao'yu *al beni, al beni hareketiyle* dürttü. Kedi "Nrah!" diye itiraz etti.

"Ben ormana gidiyorum," dedi Maomao sonunda. "Hiçliğin ortasında sıkıcı bir yer."

"! Ormana gitmek istiyorum! Götürün beni! Götürün beni! Götürün beni!" Kedinin dürtmesi gerçek bir tokatlamaya dönüştü. Kedi Maomao bu duruma insandan daha fazla sevinmedi ve Chou-u'nun elinden kurtulana kadar bacaklarını tekmeledi.

Bunun yerine Chou-u kendini yere attı. Maomao bir çocuğun on yaşında böyle öfke nöbetleri geçirmeyi bırakacağını düşünürdü ama belki de şımartılarak yetiştirilmesi onu olgunluk konusunda geride bırakmıştı. Bazı açılardan yaşının ötesinde görünüyordu; Maomao sadece bunun onlardan biri olmadığına hayıflanabilirdi. Zulin, Zulin'i öldürmeye hazırlanıyordu.

Ancak Maomao onu yakasından yakaladı ve yere düşmesine fırsat vermeden ayağa kaldırdı.

Maomao, "Sizi madama şikayet edeceğim," diye onu uyardı. Zulin dondu ve başını sertçe salladı. Belli ki kalbi öfke nöbetinde değildi; sadece Chou-u'yu takip ediyordu.

"gürültü de ne böyle?" Madam ortaya çıktı, yorgun görünüyordu. Zulin irkildi.

"Gidip biraz bitki alacağım. O sadece yoluma çıkar, bunu sen de biliyorsun." Hâlâ yerde yuvarlanmakta olan Chou-u'yu işaret etti.

Hanımefendi gözlerini kısarak Chou-u'ya baktı, sonra bıkkın bir iç çekişle, "Ah, alın onu artık," dedi.

"Ne?" Maomao mutsuzluğu yüzünden okunan bir sesle sordu. Son derece pratik bir kadın olan hanımefendinin, iş gezisine baş belası bir velet getirmeye gerek olmadığını göreceğinden emindi.

"Ne? artık! Ciddi misin, büyükanne?" Chou-u muzaffer bir edayla ayağa fırladı.

Zulin taklit ederek aşağı yukarı zıplamaya başladı ama madam bir eliyle başını tutarak onu zapt etti. "Sen değil." Zulin'in kafası hayal kırıklığına uğradı. Chou-u'nun aksine.

Her fırsatta özel muamele görüyordu, o bir çırağı. Maomao ve Chou-u ile gitmesine izin verilirse, bu diğer stajyerler için kötü bir örnek teşkil edecekti. Zulin aslında ablasıyla gelen bir ikramiyeydi, ama sonunda bunu kanıtlayamazsa

Para kazanmak için bir şeyler yapabilseydi, kesinlikle doğrudan fahişelik işine yönlendirilirdi.

Chou-u umutsuz uşağının sırtını sıvazladı. "Merak etme, sana bir hatıra getireceğimden emin olabilirsiniz!"

"Peki bu hediyelik eşyanın parasını kim ödeyecek?" Maomao hemen araya girdi.

Chou-u onu görmezden geldi, onun yerine Zulin'e devam etti, "Bir gün dışarı çıkabileceksin. Biraz daha dayan, eninde sonunda seni dışarı çıkaracağım!"

Maomao neredeyse boğuluyordu. konuşmayı nereden öğrenmişti? Ve bu tür şeyler söyleyen müşterilerin çoğunun kaypak, işe yaramaz insanlar olduğunu biliyor muydu?

Madam, gevezelik eden çocuğu görmezden gelerek

Maomao'yu dürttü. "Peki onu tam olarak neden götürüyorum?"

Maomao ona hırladı.

Madam elini yakasına soktu ve onu tırmaladı.

köprücük kemiği. "Uzun zamandır yoktun. Sen yokken Chou-u'nun nasıl davrandığını biliyor musun?"

Tabii ki bilmiyordu. Muhtemelen her zaman yaptığı gibi bağılıyor ve oynuyordu. Hizmetçi Ukyou'ya oldukça yakındı.

Maomao olmadan da iyi geçinirsin.

"İster inanın ister inanmayın, depresyondaydı," dedi madam. "Bir düşünün. Çocuk buraya ailesiz geliyor ve sonra siz bile onu terk ediyorsunuz. Kim olsa üzüldü."

Maomao, "Küçük bir kızı bir tedarikçiden memnuniyetle satın alabilecek yaşlı bir kadının canavarından duymayı beklediğim şey bu değildi," diye cevap verdi, sesinde yoğun bir alaycılık vardı. Luomen onu evlat edinene kadar bir odada tek başına bırakılmış, ne kadar ağlarsa ağlasın görmezden gelinmişti.

Ve bebek Maomao ağlayarak bir yere varamayacağını anladığında, ağlamayı bırakmıştı. Duygusal ifadesinin bu kadar bastırılmış görünmesinin bir nedeni de bu olabilirdi.

Bunun için kimseye özel bir kızgınlık duymuyordu; bu nedenle, bunu kişisel olarak hatırlamıyordu. Onu doğuran kadın tıpkı ona süt veren Pairin gibi yapacak işleri vardı. O zamanlar Verdigris Evi çöküşün eşiğindeydi ve Maomao bir miktar öfkenin hedefi olmuştu. Kimse onu boğmadığı için kendini şanslı sayıyordu.

"Eğer bir tedarikçi tarafından satılıyorsa, o zaman kaderleri çoktan belirlenmiş demektir. Bu onların ailelerinin karması, benim sorunum değil. Ama ben yetiştiriyorum

Onları eğitmek ve faydalı işler yapabilmelerini sağlamak, sizce de çok nazik bir davranış değil mi? Unutmayın, eğer büyüdüklerinde hiçbir şey yapamayan aptallar olurlarsa burada kalmayacaklar."

"Peki ya Chou-u?"

"Onunla ne yapacağınıza karar vermek sizin işiniz. Ben sadece ölmediğinden emin olmak için ona göz kulak oluyorum. Ne de olsa zahmetim için para alıyorum."

Uh-huh. Maomao ciddiyle hanımefendinin bu işten tam olarak ne kadar kazançlı çıktığını merak etti.

"Ulaşımınıza gelince, ortak arabayı atlayabilirsiniz. Sizin için bir tane ayarlayacağım. Minnettar olmalısınız," dedi madam.

"Tanrım, çok cömertsiniz. Biliyorsun, ücret ödemiyorum."

"Patatesleri karşılamaya yardımcı olur," diye cevap verdi madam, sonra da

erkek uşakların odası için. Maomao şaşkınlıkla başını eğerek onun gidişini izledi.

Onu gerçekten götürmek istemiyorum, diye düşündü. Dün gece adamın ona tarif ettiği yere doğru gidiyordu. Maomao

ona resimdeki kadın hakkında bildiklerini anlatması için- Chou-u'nun "ustası" beyaz saçlı ve kırmızı gözlü bu kadını nerede görmüştü. O da ressamın hikayesini merak ediyordu. Yıllar önce Shaoh'da böyle bir kadınla karşılaşmıştı ama şimdilik aklında başka şeyler vardı.

Ressam kadını altı aydan daha uzun bir süre önce pigment almak için gittiği bir köyde görmüştü. Kadının gerçekten bir ölümsüze benzediğini iddia etmişti.

Adam Maomao'ya "Kızın suyun üzerinde dans ettiğini söyledi," demişti. Sahne o kadar tekinsizdi ki ressam bunu rüyasında görmüş düşündü.

iyice sarhoş olmuştu. Pigmentlerini topladı ama o zamana kadar geç olmuştu, bu yüzden geceyi köyde geçirdi. Ne olduğunu anlamadan sabah olmuş ve yakındaki bir kulübede uyumaya başlamış.

O anda usta bunun bir rüya olmadığından emin oldu. Ona uzun zaman önce gördüğü kadını hatırlatmıştı ve bunu bir tür işaret olarak kabul ediyor gibiydi. Batıya taşınmakla ilgili saçma sapan konuşmaları da o zaman başlamıştı.

Maomao ressamın köyü biliyordu; önce ilaç almak için birkaç kez oraya gitmiş. Oraya tekrar gitmek için mükemmel bir bahaneydi. Köpüren Chou-u'ya bir kez daha ters ters baktı ve içini çekti.

Arabanın içinde bir saat boyunca zıplayıp durduktan sonra ormana yakın bir köye vardı. Bir nehir boyunca uzanıyordu ve ona ruhen şarlatanın memleketini hatırlatıyordu. Ağırıklı olarak pirinç ve sebze üretiliyordu ve yeni ekilmiş tarlalar gökyüzünü dev aynalar.

"Vay canına!" Chou-u arabadan eğilip manzarayı seyrederek haykırdı. Bu, soyluların bindiği o süslü arabalardan biri değildi; daha çok bir at arabasıydı - ne perde ne de örtü vardı; hatta yağmurluklar bile yağmur yağma ihtimaline karşı.

"Dikkat et, Chou-u, fazla eğilme. Düşersen ağlayarak bana gelme," diye seslendi sürücü koltuğunda oturan Ukyou. Hanımefendi sözünde durmuştu; bir araba kiralamıştı,

Ama Ukyou'yu arabayı sürmeye zorlamıştı.

Buradaki hikaye nedir? Maomao Ukyou'ya baktı ve biraz sinirlendi. Düşünceli baş uşakla özel bir sorunu olduğundan değil ama tarlaların geçişini izlerken bir şey kafasını kurcalayıp duruyordu. Tarlalar yılın bu zamanında gerçekten de muhteşemdi. Gökyüzü maviydi ve yağmurdan eser yoktu. Toprak Gökyüzü kadar safir görünüyordu ve mavi kaplı dünyada gizemli ve ilgi çekici bir şeyler vardı.

Chou-u, Maomao'nun kolunu çekiştirdi. "Hey, Çilli. Ne ?"

Birkaç küçük kum tepesini işaret etti; her birinde birbirine bükülmüş bir ip örgüsüyle bağlı birer sopa duruyordu. Görünüşe göre Pirinç tarlalarının yanından geçen nehrin yolunun kenarında durmak için. Maomao, "Bunun kutsal alanı işaretlemek için yapıldığını düşünüyorum," dedi. O

kendisi de bu konuda pek bir şey bilmiyordu ama bir tür halk diniyle ilgili olduğunu biliyordu. Bir tür halk dini ile ilgili olduğunu biliyordu. Kötü şeyleri dışarıda tutmak için bir bariyer. İpin şekli biraz sıradışıydı, belki de batıl inançların yerel bir varyasyonuydu.

Sonra Maomao daha iyi görebilmek için kendisi de eğildi. *Ne?* Halat gerçekten de onları gördüğü diğer zamanlardaki gibi . Eskiden daha basit olduklarını düşünüyordu ama bu yıl ip her zamankinden daha bükülmüştü ve içine beyaz kağıt şeritleri dokunmuştu. Bu ona öncekinden biraz daha sofistike gelmişti ama aynı zamanda kült nesnelerinin şeklinin bir hevesle değiştirilmediğini de biliyordu.

"," dedi Ukyou. Maomao arabadan atladı ve ormana doğru baktı. "Ben köyde takılacağım," dedi Ukyou onlara ve kasabada içecek bir şeyler bulabilecekleri tek yer gibi görünen yeri işaret etti. Muhtemelen ellerinde en azından biraz kaçak içki vardı. "Ne yapmak istiyorsun, Chou-u?"

"Hmm..." Chou-u, Maomao ve Ukyou arasında bir ileri bir geri baktı, ardından koşar adım Maomao'nun yanına gitti.

Ukyou kıkırdadı. "Sanırım gidip bir içki içeceğim." İçki içilen mekâna doğru yöneldi.

Chou-u nedense Maomao'nun cübbesini tutuyordu. Maomao'nun kemerini çekip çıkarmasından korkuyordu, bu yüzden onun yerine elini tuttu ve onu köy şefinin evine doğru çekti.

Chou-u sessiz bir anın ardından, "Burası kesinlikle boş," dedi. Bu doğrudu - gerçekten de hiçbir şey yoktu - ama bunu yüksek sesle söylemeye de gerek yoktu ve Maomao onun kafasına bir şaplak attı.

Köydeki son eve doğru gittiler, saçaklarından sebzeler sarkan yıkık dökük bir yerdi. Muhtemelen onları muhafaza etmek için kurutuyorlardı - iyi bir fikirdi ama yılın bu zamanında dikkatli olmak gerekiyordu, yoksa siz farkına bile varmadan sebzelerin üzerinde küf oluşmaya başlıyordu. Sebzelerin yanında, daha önce gördüklerinin daha küçük bir versiyonu gibi örgülü bir ip vardı.

Maomao buraya son gelişinden bu yana üç yıl geçtiğini düşündü. Arka saraydaki hizmeti onu uzun süre uzak tutmuştu ve köy şefinin onu hâlâ hatırladığını umuyordu.

"Alo?" diye seslenerek kapıyı çaldı. Chou-u onu taklit etti Maomao öfkeyle başını eğdi ve tam o sırada içeriden genç bir kadın çıktı.

"Evet? Kim o?" dedi kadın. Taşradan bu kadar uzakta yaşayan birine göre oldukça güzeldi ve sade ama dayanıklı görünen bir kıyafet giymişti.

"İzin verirseniz şefi görmek istiyorum. Ona eczacı Luomen'in öğrencisinin burada olduğunu söyleyin," dedi Maomao, kendini kendi adıyla değil babasının adıyla tanıtarak. Eczacı olduğunu iddia etse çoğu insan ona inanmazdı. Birkaç yıl yaşlanmak bu konuda yardımcı olabilirdi ama Maomao eczacı olmakla övünmek için bir nedeni olmadığını düşünüyordu, bu yüzden şefin tanıma olasılığının daha yüksek olduğu bir isimle kaldı.

Genç kadın eve seslendi ve Maomao'nun hatırladığı gibi şefin oğlu olan orta yaşlı bir adam çıktı. Adam da onu hatırlamış olmalı ki, "Ah, evet," dedi ve başını salladı. "Korkarım babam geçen yıl ağır bir soğuk algınlığına yakalandı..."

Ve ne yazık ki bu yüzden öldü.

"Anlıyorum," dedi Maomao. Onunla alay etmek, bunun sadece bir soğuk algınlığı olduğunu söylemek ona yakışmazdı. Kontrol edilmeyen bir soğuk algınlığı hızla kötüleşebilir ve zatürreye dönüşebilirdi. Hatırladığı kadarıyla eski köy şefi asla ilaç kullanmazdı; iyi bir içki ve iyi bir uykuyla her şeyin iyileştirilebileceğini söylemeyi seven, sokulgan bir kişiliğe sahipti. Bu felsefesi onu kötü bir müşteri yapmıştı ama

Maomao yine de ondan hiç hoşlanmamıştı.

Oğlu, "Bir doktora görünmesi için ısrar ettim ama artık tartışmalı bir konu," dedi. Sonra da: "Özür dilerim. Bu kadar duygusallık yeter. Ormana gitmek için mi buradasınız?"

"Evet, efendim." Maomao ona her zaman ödediği miktarı verdi ama o başını salladı.

"Sende kalsın. Güneş batmadan oraya gitsen iyi olur." "Kesinlikle minnettarım efendim..." Maomao merak etmekten kendini alamadı, Yine de, bu değişikliğine neyin ilham verdiğini merak ediyordu.

Paraları cüppesinin kıvrımlarına geri koymak üzereydi ki Chou-u elini uzattı. "Çilli! Onun yerine bana şeker almak için kullanmalısın! Hadi, yap şunu!"

"Senin kendi gelirin var," dedi ve paraları güvenli bir şekilde ait oldukları yere koyup ormana doğru döndü.

"Yılın bu zamanı çok yılan olur. Dikkatli olun," dedi yeni şef. "Elbette, bunu biliyorum. Ve mükemmel malzemeler yapıyorlar."

"Bu yılanlar değil," diye yanıtladı şef, saçaktan sarkan ipi parmaklarının arasına sıkıştırarak. Maomao daha yakından baktığında, ipin her iki ucunun da küçük bir şekle sahip olduğunu gördü Farklı bir şekilde. Bir ucu daralırken, diğer ucu kalınlaşıyor ve yarılıyordu. Neredeyse ona bir yılanı hatırlatıyordu. Aslında çok tanıdık geliyordu. "Eğer bir yılanı öldürürsen, köylüler sana saldırabilir," dedi şef.

"Bana saldırmak mı? Ne için?" Bu fikir neredeyse Bir yılan gördüğünde ilk düşüncesi genellikle güzel bir soya sosuyla ızgarada ne kadar lezzetli olacağı olan Maomao için anlaşılmasızdır. Bu nedenle, daha önce birkaç kişiyi yakaladığında Burada yılanlar vardı, hatta zararlılarla ilgilendiği için ona teşekkür etmişlerdi. Yeni şef ona yorgun bir gülümseme verdi. "Bu babamın son vasiyetiydi, Gördüğünüz gibi. Ölmeden hemen önce, çok zayıfken, bir şaman çağırdı."

Bir doktor çağırmalıydı!

Bu şaman eski şefe acısını dindirecek bir tütsü vermişti ama karşılığında köyde bir öğretiyi yayması istenmişti. Maomao fark etti ki alışılmadık "kutsal" ipler olmalı.

"Bakın, uzun zaman önce buralarda bir yılan tanrısına tapılırdı. Gerekçe buydu," dedi şimdiki şef, hala gülümseyerek utangaç bir şekilde. İfadesi, eski bir inançla tartışamayacağınızı gösteriyordu, ancak gülümsemesi gergindi.

"O zaman zehirli yılanlarla ne yapıyorsunuz?" Maomao sordu. Engerekler çiftçilerin doğal düşmanıydı. Onlardan biri bir insanı ısırırsa, işi biterdi.

Hâlâ o gergin gülümsemesini sürdüren şef fısıldadı: "Onları gizlice öldürüyorum. Bazı sadıkların bunu onaylamayacağını biliyorum ama ne yapmam gerekiyor?" Şefin sürdürmesi gereken bir görünüşü vardı. Muhtemelen karısı olan genç kadın ziyaretçileri süzüyordu. Kocasının gözleri önünde özel bir konuşma yapmasını izlemek iyi bir olamazdı.

Maomao istediği izni almıştı, bu yüzden burada başka işi Kendini gösterme zamanının geldiğine karar verdi.

"", gidelim," dedi. "Evet!" dedi Chou-u.

"Ah, bilmeniz gereken bir şey daha var," dedi şef. "Sadece yılanlar değil, görünüşe göre kuşlar da yasak. Ok ve yay olmadan bir tane bile yakalayamazsın."

"Bu şaman oldukça talepkar görünüyor. Böyle bir kuralla bir tavuğu bile kesemezsin."

"Yasak sadece uçan kuşlar içindir."

Maomao ellerini iki yana açtı ve omuz silkti; bu ona hiçbir anlam ifade . Bunun yerine Chou-u'nun hemen arkasında olduğu halde ormana doğru ilerledi.

"Daha bitirmedin mi Çilli?" Chou-u bir kütüğün üzerine oturmuş bacaklarını sarkıtarak sordu.

İşte bu yüzden onu burada istemedim.

Onun gibi veletler çok çabuk sıkılırdı. Yolculuk iyi ve güzeldi, ama Chou-u'nun ölü bir ağırlık olacağı belliydi. er ya da geç. Maomao, yaşlı kadının küçük farenin erkek hizmetkârların işlerine engel olmaması için onu yanına almaya zorladığından emindi. Yalnız, kıcı!

Maomao, Chou-u'nun duymazdan gelerek bir ağacın kökünde büyüyen otları kopardı; bunlar alışılmadık şeylerdi ve onları koparmaktan kendini alamadı. Sadece taze tomurcuklara ihtiyacı vardı ama ayrıntılar için daha sonra endişelenecekti.

"Heeey! Freckles!"

" sesini. takılmak isteyen sendin," dedi Maomao çantasına birkaç bitki tıktırırken.

Chou-u ellerine dayanarak öne doğru eğildi ve Maomao'ya sıkıntıyla baktı. "Ama ben yorgunum!"

Çok fazla yürümemişlerdi ama aşırı büyümüş otlar ve dökülmüş yapraklar nedeniyle ayakları zorlanıyordu. Hâlâ kısmen felçli olan Chou-u için yorucu olacaktı. Yeterince adil ama Maomao onu bu konuda rahat bırakmayacaktı. Eğer şimdi ona kolaylık gösterirse, bunu her zaman yapmasını bekleyecekti.

"Orada bekle o zaman," dedi. "Ben daha gidiyorum."

"Ne? Yok artık!" Chou-u kızgınlığını göstermek için ağzını açık bıraktı. "Beni burada öylece bırakacak mısın?"

"Yorgun olduğunu söylemiştin."

"Ukyou beni sırtında gezdirirdi!"

"Üzgünüm ama benim için çok ağırsın. Görüşürüz." Maomao hemen yola koyuldu. Chou-u yüzünü buruşturdu ve kütüğünden aşağı atladı. Madamın tarif ettiği gibi insanlarla birlikte olmayı tercih ediyordu. Eğlence bölgesindeyken sık sık erkek uşaklarla ya da kız çocuklarla birlikte olurdu.

Orman sık bitki örtüsünden dolayı kasvetliydi ve kanat çırpmaya benzer bir ses duydu. Bu sese *bir hoo, hoo* sesi eşlik ediyordu -*belki* de bir güvercindi?

"Geliyorum! Geliyorum, beni burada bırakma!" Chou-u seslendi ve bacağını sürükleyerek Maomao'nun peşinden gitti. Maomao soğuk gözlerini ondan ayırmadan ormana doğru ilerlemeye devam etti.

Burası farklı ağaçlarla doluydu. Birçoğu geniş yapraklıydı; sonbaharda burası yemiş ve çilekle dolup taşıyor olmalıydı. Kozalaklı ormanlar kâğıt yapımı için daha iyiydi ama Li'de bu tür yerlerin çoğu kuzeyde bulunuyordu.

Yolda ilerlerken Maomao bir ahududu buldu ve ağzına attı. Chou-u bir tane daha buldu ve onu taklit etti, ki bu iyiydi,

Ancak ağzını yapış yapış ve kırmızı bırakmıştı. Maomao sıkıntısını yuttu ve dudaklarını sildi, eğer koluna silerse rengin asla çıkmayacağını biliyordu.

Chou-u yediği her ahududuyla birlikte hayıflanarak gülümsedi. "Bunlar ekşi," diye açıkladı.

Maomao, "Çünkü henüz olgunlaşmamışlar," dedi.

Belli ki onları yemesine engel olamayacaktı. "Hey, Freckles! Bu mantarları yiyebilir misin?" diye sordu, kurumuş bir ağaç gövdesinde büyüyen bazı küçük mantarları göstererek. "Bunlar yenebilir mi?"

"Korkarım pek iyi değiller. Zehirli bile değiller." Başka bir deyişle, Maomao'nun ilgisini çekmiyorlardı. Chou-u'nun omuzları hayal kırıklığıyla çöktü.

Sesleri neşeli geliyordu ama Maomao neden burada olduğunu unutmamıştı. Sonunda bir bataklık buldu (yol boyunca onu çok mutlu eden bazı ayraç mantarları keşfetmişti). Kıyı boyunca kedi kuyrukları yetişiyordu. *Puhuang* olarak bilinen bu bitkilerin polenleri tıbbi özelliklere sahipti ve pıhtılaşmaya yardımcı olmak ve idrar söktürücü olarak kullanılabiliyordu.

Bataklığın ortasında bir ada vardı ve bu arada ağaçlarla bataklık arasındaki sınıra bir dizi kutsal direk ve halat yerleştirilmişti, çünkü su olan yerlerin uzun zamandır diğer dünyaya açılan kapılar olduğu söyleniyordu. Bu, göldeki adada neden küçük bir tapınak olduğunu da açıklayabilir. Gölün efendisi orada yaşıyordu; Maomao onun bir tapınak şeklinde olduğunu duymuştu. Büyük yılan.

Tapınakla ilgilenmekle görevli kişi için bataklığın kenarında bir kulübe vardı ve Maomao ile Chou-u oraya gittiler. Kulübe, şiddetli yağmur yağdığında sudan uzak tutmak için kazıklar üzerine inşa edilmişti ama son yıllarda bataklık çekilmeye başlamıştı; suyun olduğu yerde kazıkların üzerinde izler görülebiliyordu. Maomao, bu küçük evin bulunduğu yerin bile bir zamanlar bataklığın bir parçası olduğunu duymuştu; bu da zeminin neden yumuşak ve çamurlu olduğunu açıklıyor olabilirdi.

traverse. Yolculuğu kolaylaştırmak için art arda dizilmiş basamak taşlarından yararlandılar.

Kulübenin yanında daha da küçük bir yapı vardı ve buradan ötüş sesleri duyuluyordu; Maomao güvercinlerden şüpheleniyordu. İlk başta yiyecek için tutulduklarını düşündü ama sonra Şefin ne dediğini hatırladı - eğer sözleri doğruysa onları yemenin yasak olduğuna inanıyordu. Bu durumda, belki de evcil hayvanlardı.

Chou-u yüksek su işaretlerini ilgiyle inceliyordu. Maomao kulübeye çıkan merdivenlerden yukarı çıktı ve içeriye göz attı. İçerideki kişi de onu fark etmişti, çünkü kısa bir süre önce yaşlı ve kıllı bir adamdı. evden çıktı. Maomao onunla daha önce de karşılaşmıştı ve onu da hatırlıyor gibiydi.

"Seni uzun zamandır görmedim. Belki bir yerlere ve evlenmişsindir diye düşündüm," dedi yaşlı adam.

"Üzgünüm, henüz değil."

"Ama yine de oldukça genç bir delikanlısınız !"

Maomao, o yokken yaşlı adamın daha nazik ya da kibar olmadığını gördü. Maomao'nun eski bir tanıdığıydı.

Üvey babası Luomen; uzun zaman önce başkentte birlikte doktorluk yapmışlardı. Bu adamın oldukça yetenekli olması gerekiyordu, ancak biraz alışılmışın dışındaki kişiliği, insan düşmanı bir tavırla birleşince streak, şimdi onu burada, taşrada bir münzevi hayatı yaşarken gördü. Zamanını ot toplayarak ve tapınakla ilgilenererek geçirdiğini iddia ediyordu, ancak görevleri çok uzaklara uzanıyor gibi görünmüyordu. Suda hiç tekne yoktu, bu da adaya pek gitmediğini gösteriyordu.

İçeri girdiler, yaşlı adam duvardan birkaç kuru ot ve onları kaba masasının üzerine koydu. "İşte. İhtiyacınız olanı alın ama gördüğünüz şey bende olan şey."

Maomao'nun mevsimi olmayan bir bitkiye ya da alışılmadık bir bitkiye ihtiyacı olduğunda, bu yaşlı adamdan satın almak en hızlı yoldu. Kedi kuyruğu yapraklarından yapılmış bir hasırın üzerine serilmiş *puhuang* bile vardı.

Adam bir "Hup!" sesiyle sandalyeye yerleşti ve öne doğru eğildi. Maomao onun Luomen'den on yaş daha yaşlı olduğunu duymuştu ve onu son gördüğünden bu yana geçen üç yıl içinde hiç gençleşmemişti. Yine de otları nasıl kurutacağını biliyordu, hem de iyi kalitede. Yaşlılığına rağmen iyi miktarlarda da.

Maomao, "Bu kadar çok şeyi bir araya getirebilmenizden etkilendim," dedi.

"Burada bunamadığını gördüğüme sevinmiştim."

"Ahh, evde kalmışların dilleri hep sivridir."

"Seninkinden daha kötü değil," diye cevap verdi Maomao, Chou-u'dan bir kahkaha kopardı. İhtiyacı olan bitkileri bir beze sararken ona ters ters baktı.

"O kadar da şaşırtıcı değil. Son zamanlarda yardım aldım," dedi yaşlı adam. "Ne, köyün veletlerinden biri mi? Bir çocuk için oldukça iyi bir iş."

Maomao bunu söylerken kasıtlı olarak Chou-u'ya baktı; Chou-u ona "Ne?" der gibi dudağını uzattı.

"Hayır, hayır. Bir süre başkentte bulduğum biri. Çok yetenekli. Bak, şeytandan bahsetmişken..."

Merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini duydular. "Hey, büyükbaba! İstediğin şeyleri aldım! Huh? Misafirler mi?"

Yeni gelen kişinin sesi neşeli ve tanıdıktı. Bir elinde sallanan bir çuval ve bir gözünün etrafına bandaj gibi sarılmış bir eşarpla genç bir adam içeri girdi.

Bu yüzden o sesi tanıyorum!

Bu Kokuyou'ydu, Maomao'nun son bildiğine göre başkentte iş arayan çopur adam.

"Ama bilemezsin, herkes bir çocuk istemediğini söyledi. Böyle ürkütücü bir suratı olan doktor!" Kokuyou, her zamanki gibi talihsizlikleri sırtından yuvarlanıp gitmiş bir sesle konuştu. Maomao'yu görür görmez hoppa adam söze başlamıştı
Sohbet ediyoruz.

"Birbirlerini tanıyorlar mı?" Büyükbaba sormuş, Chou-u da "Onun gibi tuhaf adamları topluyor sayılır," diye yanıtlamıştı.

Kısacası, Kokuyou başkente vardıktan sonra klinik klinik dolaşarak hekimlik mesleğine başlayabileceği bir yer aramıştı. Her seferinde ona gözündeki bandı soruyorlar, o da bir aptal gibi onlara doğru cevap verip yara izlerini gösteriyordu. Cahil doktorlar onu kovalamış ve hastalığını onlara bulaştırmaması için bir daha geri dönmemesini tembihlemişler. Daha az cahil olan doktorlar hastalığın artık bulaşıcı olmadığını anlamışlardı ama bir doktor bile nihayetinde bir iş yürütüyordu. Göz bandı olan, kaypak görünümlü bir adamı işe almak için zorlayıcı bir nedenleri yoktu.

Büyükbaba, bir doktorun sipariş ettiği bazı bitkileri teslim etmek için yaşlı kemiklerini kasabaya sürüklüyordu ve tam o sırada Kokuyou aynı klinikten kovuluyordu. Büyükbaba insanlardan nefret eden biri olabilirdi ama tıbbi yeteneklere karşı bir gözü vardı. Yaşı giderek onu yavaşlattığından, bir yardımcı bulmayı düşünüyordu. Kokuyou'ya tıp bilgisini sordu ve adamın büyükbabanın beklediğinden daha fazla şey bildiğini görünce şaşırdı ve işte buradaydı. Bir adam Göz bandı burada başkentte olduğundan daha az dikkat çekerdi ve zaten yaşlı doktor köyün muhtarına her şeyi açıklamıştı.

"Ha ha ha! Hayat gerçekten zor olabiliyor, değil mi? Ama her neyse, en azından yemek yiyebiliyorum!"

Büyükbabanın iyi bir yardımcısı vardı, Kokuyou da Kokuyou'ydu. İkisi de yeterince mutlu görünüyordu.

Fark etseydim, belki de bana katılmasını isterdim, Maomao bir pişmanlık duygusuyla düşündü ama zamanda geriye gidemezdi. Onu dükkâna getirmiş olsa bile, madam Luomen'e yaptığı gibi onu da bir köpek gibi çalıştıracaktı.

Belki de Kokuyou burada daha iyiydi. Ayrıca, Sazen nihayet ayaklarının üzerinde durmaya başlamıştı ve Maomao onun kendine olan güvenini sarsmak istemiyordu.

Kokuyou otlarını masanın üzerine koydu. "Ormandan taze taze!" Sırıttı.

Chou-u ona baktısonra aptal görünümlü bir sincap gibi yüzünü buruşturdu ve elini uzattı. "Göz bandının altında ne var, bayım?"

"Görmek ister misin?" Kokuyou dedi ve ardından bir uyarıyla ("*Oldukça iğrenç!*") göz bandını kaldırdı.

"Oh, iğrenç!" Chou-u haykırdı (kibarlık onun güçlü yanı değildi) ve Kokuyou'nun omzuna vurdu. "Sizin için çok kötü bayım. Eğer... bu olmasaydı, müşteriler arasında oldukça popüler olabilirdiniz."

"Sen ! Burada insanlarla aramın iyi olduğunu düşünmek gidiyor," diye yanıtladı Kokuyou.

"Bizim kızlar da senin yüzünü beğenebilirdi! Yazık oldu."

Bizim kızlar. Güzel, diye düşündü Maomao, ama bunun dışında onların

Gevezelik etmek yerine bitkilere değer biçen bir bakış attı. Gözlerini kısarak içlerinden birine, tanımadığı büyük bir yaprağa baktı. "Nedir bu?" diye sordu.

Kokuyou, Chou-u ile şakalaşmaya ara verip "Bu bir 'tütsü' yaprağı" dedi.

Bir tütsü yaprağı, başka bir deyişle tütün. Madam ve fahişeler sigara içmeyi severdi ama şaşırtıcı bir şekilde bu halk arasında pek yaygınlaşmamıştı.

Bir keresinde Maomao hasarlı bir pipoyu onarmış ve sahibine geri vermeye çalışmıştı, çünkü onun için önemli olduğunu düşünmüştü.

Tütün lüks bir üründü; normalde cimri olan madamı sigara içmeye iten şey bağımlılıktı. Luomen, Maomao'ya çok fazla sigara içmenin sağlığa zararlı olduğunu söylemişti. Her halükarda, Maomao'nun bildiği kadarıyla, yapraklar genellikle ithal ediliyordu ve o sadece Onları hiç toz haline getirilmiş halde görmemişti, yüzden bitkiyi gördüğünde tanıyamamıştı.

"Aslında yetiştirmesi o kadar da zor değil," diye araya girdi yaşlı adam. "Öyle mi?" Maomao yaprağı büyük bir ilgiyle inceleyerek sordu. O

bahçelerinde yetişmesini sağlayabilirse, bunun kârlı bir yan iş olabileceğini düşünüyordu. Yine de, bunun

Bu ikisi onun için sadece biraz tohum öksürecekti. En azından yaprakların bir kısmını paylaşmalarını sağlayabilirdi, ancak onlara ucuz bir kaynak sağlayarak fahişeler arasında sigara içme alışkanlığını daha da güçlendirmenin bilgeliğini sorguladı.

Tütün.

Bu fikri ortaya atmaktan zarar gelmez diye düşündü. "Bunları ne kadar satarsınız?" diye sordu.

"Bunlar satılık değil," dedi yaşlı adam, yaprakları toplayıp birkaçını bir araya getirdikten sonra saçağın altına astı.

Kendi kullanımı için mi? Maomao merak etti. Ama evde hiç sigara aleti görmemişti ve yaşlı adamı da hiç sigara içerken görmemişti.

Yaşlı adam sanki Maomao'nun dile getirilmemiş sorusuna yanıt verircesine yerden bir kavanoz aldı ve masanın üzerine koydu.

Kavanozu açtı

kapağını kapattı ve dışarıya belirgin bir koku yayıldı.

"Tanrım, Büyükbaba, bu iğrenç kokuyor!" Chou-u dramatik bir şekilde burnunu tutarak söyledi. Yine de bu onu içeri bakmaktan alıkoymadı.

kahverengi bir sıvı keşfetti. "Bizden bunu *içmemizi* istemeyeceksiniz, değil mi?"

"Hayır, yapmasan iyi edersin. Bu seni öldürür. İçinde tütün yaprakları var."

"Neden etrafta böyle bir şey bulunduruyorsun ki?" Chou-u tekrar yerdeki tahta kutunun üzerine oturarak sordu.

"Yılanları uzak tutmak için kullanıyoruz," dedi yaşlı adam.

Maomao ellerini çırpıtı: Tütün yaprakları yenirse zehirliydı ve toksinin böcekleri etkilediğini biliyordu. İlk kez, yılanlar üzerinde de işe yarayabileceği aklına geldi. Böcekler neyse de, yılanları her zaman yakalamaya çalışırdı; onları uzaklaştırmaya çalışmak aklının ucundan bile geçmezdi.

"Yılanları öldürmemekle ilgili tüm bu saçmalıklara rağmen yapabileceğimizin en iyisi bu. Dikkatli olmak zorundayız. *sorunlarımız* var. Ama dışarıda sebze toplarken ısırılmak da istemiyoruz ve için güvercin besliyorum."

Yaşlı adam neredeyse köpürüyordu; Kokuyou çay yaparken gülümsemesini korudu. Chou-u'nun gözleri buharda pişmiş çörekleri görünce parladı. dolaptan çıkar.

"On yıllardır bu tapınak kimsenin umurunda olmadı! Şimdi de yılan tanrısının bir habercisi ortaya çıktı diye çenelerini kapatmıyorlar. Onlar için biraz geç oldu - adaya giden köprü sağlam ve kırık," dedi yaşlı adam.

"Ha ha ha! en kötülerini, değil mi?" Kokuyou neşeyle kabul etti. Belki de neşesinde bir parça kişisel husumet mi vardı?

Bu arada Maomao kendini bir şeyi merak ederken buldu. Önceki köy şefinin vasiyeti olsun ya da olmasın, böyle küçük bir köyde yaşayan birinin bir yılanı öldürmekte bu kadar tereddüt edip etmeyeceğini sorguladı. Gerçekten de bir zamanlar burada bir yılan tanrısına tapıldığı için miydi?

"Bu şaman gerçekten o kadar ikna edici miydi?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Büyükbaba . "Hah! Bunu sormanız komik. Gerçekten sadık

form değiştirdiğini söyle."

"çekil mi değiştirmiş?" Maomao tilkilerin dnştğn duymuştu ama bir yılan?

Tilkilerin bunu yapabilmesi yeterli değil mi?

Onlara şaşkın şaşkın baktı. Kokuyou kulübenin penceresini açtı ve Maomao bataklığı ve tapınağı görebildiğini fark etti. Büyükbaba pencereden dışarı baktı ve dağınık sakalını ovuşturdu. "Ben kendim görmedim. Ama şaman olduğunu iddia ediyorlar..."

şamanın tapınağa ulaşmak için suyun yüzeyinde dans ettiğini iddia ettiler.

Bu .

"şamanın tanrının elçisi olduğunu kanıtladığı söylenirdi." Ve işte oldu.

...şimdiye kadar duyduğum en karanlık şey!

şaibeli olabilirdi ama eğer doğruysa, o zaman ressamın tanık olduğu "solgun kadın" gerçek olabilirdi.

"Bu şaman beyaz saçlı ve kızıl gözlü ge bir kadın değildi, değil mi?"

"Hayır, hayır. Ge bir kadındı, tamam, ama kimse onun böyle göründüğüne dair tek kelime etmedi."

Chou-u . "Bu inanılmaz! Suyun üzerinde nasıl yürüdü?"

"ok kolay," dedi Kokuyou. "Sadece ayağın batmaya başlamadan bir sonraki adımı atman gerekiyor. Sonra tekrar yaparsın ve tekrar. Her seferinde bir adım." Bu yalan ona çok kolay gelmiş gibiydi.

"Harika!"

Maomao, Chou-u'yu bu kadar saf olmaması konusunda uyarmak için kafasına vurdu ve aynı zamanda Kokuyou'ya ters ters baktı. Tam da onun dost canlısı ve zararsız biri olduğunu düşünmeye başlamıştı ki böyle bir şey yapabileceği ortaya ıktı.

"Bunu yapabileceğine gerçekten inandığını söyleme bana," dedi

Maomao. "Tabii ki hayır. Ama... ahem." Yaşlı doktor devam etti çenesini kaşıyıp dışarı bakıyordu. Kafası karışık görünüyordu. "Bir keresinde, ge bir adamken, tam da böyle bir şey görmüştüm."

"Suyun yüzeyinde dans eden birini mi gördün?" Maomao başını eğdi. Chou-u da Kokuyou gibi onu taklit etti.

Nedense.

"Evet. Köyden ayrılmadan önce. Biliyorsunuz, eskiden tapınak bakiresinin görevi yılan tanrısına hizmet etmektir." Yaşlı adamın ailesi aslında köy şefinin uzaktan akrabalarıydı ve

Tapınakta hizmet eden genç kadınlar aynı soydan geliyordu.

Büyükbaba az önce tapınağın onlarca yıldır terk edilmiş olduğunu söylemişti ama bunun bir açıklaması vardı. "Arka saray için kız avlamaya geldiler ve sonra buralarda hiç genç kalmadı."

Ne söylenebilirdi ki? Bu kadar basitti. Bununla birlikte, nesiller boyunca ağızdan ağıza aktarılan ritüeller kayboldu ve tapınak kullanılmaz hale geldi. Tam o sıralarda bir önceki köy şefi devralmıştı. Ondan önceki muhtar inançsız bir adam olduğu için tapınağın kullanılmadan öylece durmasına izin vermiş, ta ki tapınak harap olana ve hatta tapınağın adasına giden köprü çürüyüp yıkılana kadar. Daha sonra Büyükbaba köye geri döndü ve burada, bu kulübede yaşayarak, sözde de olsa tapınağın bekçisi oldu.

"Tapınak bakiresi arka saraydaki görev süresini tamamladıktan sonra köye geri dönmedi mi?" Maomao sordu.

"Heh. O her zaman iyi huylu bir kızdı. Neden böyle bir yere geri dönsün ki?"

Yeterince adil, diye düşündü Maomao, arka sarayda arkadaşı olan Xiaolan'ı hayal ederek. Xiaolan'ın ailesi, besleyecek bir boğaz daha az olsun diye onu hizmet için satmıştı. Gerçeği anlamıştı ve eve gitse bile onun için bir yer olmayacağını biliyordu. Bunun yerine, arka saraydan ayrıldıktan sonra kendini geçindirmek için bir iş bulmuştu. Kafası biraz çalışan genç bir kadın, muhtemelen böyle bir köyde sahip olduğundan daha iyi bir yaşam sürmenin pek çok yolunu bulabilirdi. Arka sarayın kadınlarına hayatta avantaj sağladığı söylenebilecek birden fazla yol vardı.

"Eski şef ölmeden önce ağıtlar yakıyordu ama bana kalırsa bu kadar şikayet edecekse bir *doktordan* yardım istemeliydi," dedi büyükbaba.

"Ha ha ha! Bu çok komik. Evet, bazı insanlar , ha?"

Kokuyou kıkırdadı ama yaşlı adam kafasına hafif bir yumruk indirdi. *O kadar* da komik değildi.

Maomao dışarıya baktı. "Bir tekne göremiyorum. Karşıya nasıl geçiyorsunuz? Sanırım tapınağın durumunu periyodik olarak kontrol etmeniz gerekiyor."

Büyükbaba masanın üzerine bir daire çizdi. "Tekneler tanrıyı kızdırır, Belli ki. Balık tutmak için ayrılmış özel bir alan bile var - ancak yakalayacağınız tek şey çopra balığı, bu yüzden tam olarak buna değmez

çaba. Bu yüzden tapınak sahipsiz kalıyor. Eğer ilgileniyorsanız gidip görebilirsiniz ama tekneyle değil."

"Nedir bu, bir tür bilmece mi?" Maomao sordu. Tekne kullanmadan adaya nasıl ulaşacaktı? Su üzerinde yürüyebileceğini mi sanıyordu?

"Ne yani, kutsal bir yere gitmenin kolay olacağını mı düşündün?" Saçma sapan konuşan yaşlı adam. "Kokuyou, sen onları al. Uzak kıyıda adanın manzarası buradan daha iyi olmalı. Hazır gitmişken tarlaları da otlat."

Kokuyou, "Ah, ne angarya," dedi ama yine de bir el tırpanı kaptı.

"Tütün orada yetişiyor. Yaprak alamazsın ama tohum varsa birkaç tane alabilirsin. Otları ayıkladığın için sana ödeme yaparım."

Maomao, her fırsatta vidayı çevirmeye niyetli görünen yaşlı adama kaşlarını çatı ama o da eline bir tırpan aldı.

Maomao'nun küçük grubu bataklığın uzak tarafına doğru ilerledi. Suyun yüzeyinde lotus yapraklarına benzeyen bir şey yüzüyordu. Chou-u ilk başta Kokuyou'nun yara izlerinden korkmuştu ama Hiçbir şey olmasa bile hatırı sayılır bir uyum yeteneğine sahip olduğunu gösteren Kokuyou ile çoktan hızlı arkadaş olmuşlardı. Chou-u bile

Kokuyou, erkek uşakların aksine Chou-u'nun ağırlığı altında biraz sallansa genç doktorun sırtına binmek tehlikeli görünüyordu. Belki de sadece tek gözüyle görebiliyordu. denge hissini bozdu.

" , " dedi Kokuyou, kıyıyı küçük adanın arka tarafına bağlayan bir köprü görüldüğünde. Köprü

çürümüştü ve geriye pek bir şey kalmamıştı. Maomao ona inanamayarak baktı: temeli bile parçalanıyordu; neredeyse bir tahtayı destekleyebilecek gibi görünüyordu.

Kokuyou, Maomao ile aynı fikirde olduğu çok açık, bir yerden ahşap bir tahta çıkardı. "İşte " dedi ve onu çürük temelin üzerine yerleştirdi.

"Bu güvenli mi?" Maomao onu izlerken giderek artan bir tedirginlik hissederek sordu.

"Ha ha ha, tabii ki öyle. Bu şeyin ne kadar sağlam olduğuna şaşıracaksınız." Göstermek için tahtanın üzerine atladı; tahta hemen yerinden oynadı ve onu bir "Oops!" sesiyle bataklığa düşürdü.

"Ne yapıyorsun dostum?" Chou-u yardım etmek için uzandı. Kokuyou'yu ayağa kaldırdı. Yine de Kokuyou bir *glorp* ile daha derine battı. Grubun içinden korku dolu bir heyecan geçti.

"Buranın o dipsiz bataklıklardan biri olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Kokuyou hâlâ gülümseyerek sordu.

Bir an için ne Maomao ne de Chou-u bir şey söyledi, ancak bir anlık sessizliğin ardından herkes harekete geçti. Daha fazla Kokuyou debelendikçe daha da derine battı. Tam boğazına kadar bataklığa batmışken, Maomao ormanda sağlam görünümlü bir sarmaşık bulmayı başardı ve onu dışarı sürükledi, böylece adam kendini kurtarmak için onu kullanabildi.

"Bana kalp krizi geçireceksiniz bayım," dedi Chou-u. "Ha ha ha! Bunun için üzgünüm," diye cevap verdi Kokuyou. çamurlu bir el ile başının arkasına vurdu. (Böylece temiz kalan tek yeri de diğerleri gibi kirlenmiş oldu).

Maomao yakındaki tarladan bir kova sulama suyu alıp getirdi ve en az direnç göstereceği yolu seçerek suyu Kokuyou'nun başından aşağı boşalttı. Kokuyou ıslak bir köpek gibi kendini silkeledi.

"Ah evet... Yaşlı adam bana bu bataklığın etrafında çocukların hortlayıp gittiğini söyledi," dedi Kokuyou.

"Eyvah," dedi Chou-u, pek memnun görünmüyordu. Çamurun içinde kaç kişinin gömülü olduğu belli değildi.

Maomao çürüyen köprüye baktı. "Gerçekten de hiç özen göstermemişler."

"Bakım maliyetli. Sanırım buradaki çamurun yapısında normal sudan daha fazla zarar veren bir şey var."

Bataklık tam anlamıyla dipsiz olmayabilirdi ama Kokuyou'nun boyundan daha derin olduğu kesindi. Temelin düzenli olarak değiştirilmesi büyük bir sorun olurdu. Temel unsurlarının bataklığın çok ötesine uzandığı görülebiliyordu, bu da bataklığın bir zamanlar tüm alanı kapladığını gösteriyordu.

Küçük adadaki tapınağın etrafında bir sürü yabani bitki yetişiyordu. Parlak ve renkliydiler, çiçek olabileceklerini düşündürüyorlardı ama bu mesafeden söylemek zordu; kesin olan tek şey, bu bölgede nadiren görülen bir renk olduğuydu. Kuşlar yeterince sık uçuyordu; belki de tohumlar aşağı inmişti

Burada biraz kaka var.

"Pekâlâ, işe koyulalım," dedi Kokuyou, yer yer çamura bulanmış olmasına rağmen sesi enerjik çıkıyordu. Birdenbire kamıştan bir şapka takmaya başladı. (Bunu nereden bulmuştu?)

Tarla yabani otlarla doluydu; Maomao şöyle demek üzereydi tam olarak ne düşündüğünü sordu ama Chou-u ondan önce davrandı: "Ah!" diye haykırdı, omuzları çökmüştü. Bundan sonra hiçbir şey söyleyemeyeceğini hissetti. Bunun yerine, tütün tohumu var mı diye gözlerini dört açarak otları ayıklamaya devam etti. Ama hiç yoktu.

Kurnaz ihtiyar piç, diye düşündü, eve gitmeden önce ondan biraz tohum koparmaya kararlıydı.

Kokuyou işine devam ederken neşeyle mırıldandı ve Maomao kendini yardım etmek zorunda hissetti. Başlangıçta yardım etmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünen Chou-u, etrafta dolaştı çakıl taşları toplamak ve toprağa resim çizmek.

Bir süre için işlerine odaklandılar. Bataklıkta nem oranı yüksekti. Çamurlu toprak besin açısından zengin görünüyordu ama aynı zamanda köklerin çabucak çürümesine neden olacaktı. Bu, tarlanın toprağına karıştırılmış bir tutam kumu açıklıyor olabilirdi. Neyse ki, yabani otların sökülmesini kolaylaştırdı.

"Hey, biliyor muydun?" Kokuyou söyledi. Mırıldanmayı bırakmıştı ama sesi neredeyse kendi kendine konuşuyormuş gibi geliyordu.

"Ne?" Maomao dedi ki.

"Eskiden bu köyde bulunan tapınak kızları hakkında."

Maomao ona şaşkın bir bakış attı. Bu konuda nasıl bir şey bilebilirdi ki?

"Büyükbabam bana onların görevinin büyük yılan ruhunu yatıştırmak olduğunu söyledi. Ama bakireler aslında köle kızlarmış."

Maomao hiçbir şey söylemedi. Chou-u hâlâ resim yapıyordu, konuştuklarından habersizdi. Kokuyou fısıldayarak devam etti, böylece sadece

Maomao duyabiliyordu, "Sanırım nehir eskiden burada çok taşkın yapardı. Taşkın kontrolü geliştirilinceye kadar tarlalar her yıl sular altında kalırdı. Evler bile bazen su altında kalırdı."

O eski zamanlarda insanlar felaketler karşısında güçsüz kaldıklarında ne yapıyorlardı? Anlamsız davranışlarda bulunurlardı.

"Kurban olarak kullanmak için köle satın aldıkları söylenir. Tabii ki bu boşa harcayacak paraları olduğunda olurdu, olmadığında ise muhtemelen fakir bir köylü kızını seçmiştir."

Yani "tapınak bakiresi" bir insan kurbanı için sadece hoş bir sıfattı.

"Ama sonra..."

Bir gün, ruhani güçlere sahip bir tapınak bakiresi ortaya çıktı. Hatta söylendiğine göre, tüm köylülerin gözleri suyun üzerinde dans bile etmiş.

Maomao, "*Büyükbaba*" bu adama gerçekten açılmış, diye düşündü. Tüm bu hikâyeler onun için yeniydi. Yaşlı adam, ailesinin tapınak bakireleriyle olan bağlantısı nedeniyle bu söylenceleri biliyor olmalıydı. Aynı zamanda köy şefiyle de uzaktan akraba olması garip görünüyordu.

Kokuyou, "Sanırım bu güçlere sahip değilseniz, er ya da geç kurban edilmeyi bekleyebileceğiniz anlamına geliyordu," dedi. Bunun tanrısına mı yoksa şunun lorduna mı kurban edildiğiniz muhtemelen ritüele maruz kalan kişi için pek önemli değildi. "Ama tam kaçtığını düşünürken, onun yerine arka saraya gönderiliyor!"

Böylece, gölün efendisine değil, toprağın efendisine verilmiştir.

Geri dönmek istememesine şaşmamalı. Maomao şimdi nedenini anladı.

Genç kadın, yaşlı adamın ona söylediği gibi bir daha geri dönmemişti. Gerçekten de memleketine biraz öfke duyduysa onu kim suçlayabilirdi ki?

Maomao uzaktan suya baktı. Yüzey dalgalanıyordu ama Kokuyou'nun suya düştükten sonraki haline bakılırsa çoğunlukla çamurdu.

Orada. Yakınlarda duran bir sopayı aldı ve suya sapladı. Çamura battığında geri çıkarmak zor oldu.

"Daha az bataklık ve daha çok bataklık. Sel önlemleri buraya akan suyu dağıtmış olabilir ama belki de küçülen bataklık burayı daha çamurlu hale getirmiştir," dedi Maomao. Çömeldiği yerden ayağa kalktı. "Bataklığın ne zaman küçülmeye başladığını biliyor musunuz?"

"Sanırım bilmiyorum. Büyükbabana sormayı deneyebilirsin," dedi Kokuyou.

Maomao çenesini kaşdı ve çamuru elinden geldiğince karıştırdı. Birden Chou-u'nun yanında durduğunu ve onun da karıştırdığını fark etti. "Bir şey mi düşürdün?" diye sordu.

"Hayır," dedi Maomao.

Yılın bu zamanında çok yağmur yağardı; su seviyesi muhtemelen henüz zirveye ulaşmamıştı. Bu da bataklığın kurak mevsimde daha da çamurlu olacağı anlamına geliyordu.

Maomao aniden ayağa fırladı.

"Sorun nedir, Çilli?" Chou-u ona bakarak sordu, ancak onu görmezden geldi ve koşarak uzaklaştı. "Hey, Çilli!"

"Ha? oluyor?" Kokuyou sordu. Maomao ona cevap vermedi; yaşlı adamın yaşadığı kulübeye doğru ilerledi. Ayakta durup ikisiyle sohbet etmek istemiyordu - o

Aklına gelen fikri an önce test etmek için yanıp tutuşuyordu.

Koşarken bile Maomao'nun yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Oğlum, bu da nereden çıktı? Ne yaptığını sanıyor?" Chou-u homurdandı ama o ve Kokuyou aynı şekilde peşlerinden gittiler. Chou-u yolun yarısında koşmaktan yorulmuş olmalı, çünkü kulübeye vardıklarında Kokuyou onu sırtında taşıyordu.

Maomao merdivenleri atlayarak çıktı ve kapıyı çaldı. Yaşlı adam kapıyı açar açmaz patladı: "Bana

biraz tütün tohumu!"

Büyükbaba erişte , sanki kendi sakalını yiyormuş gibi görünüyordu. "Bunun için mi buradasınız? Eğer orada tarlada hiç tohum yoktu, çok kötü." Ağzındaki erişteyi gürültüyle çiğnemeye başladı.

Maomao böyle bir şey bekliyordu ama aklına bir fikir geldi. "Peki ya sana kötü şöhretli şamanı teşhis edebileceğimi söylesem?" diye fısıldadı.

Adamın nahoş çiğnemesi durdu ve yemek çubuklarını bıraktı. "Kokuyou, gel buraya. Bunu al ve git çocuğu eğlendir." Raftan bir top aldı ve Kokuyou'ya fırlattı, Kokuyou topu yakalayamadı ve peşinden dışarı koşmak zorunda kaldı, Chou-u da arkasından koştu.

Araya girenler temizlendikten sonra yaşlı adam Maomao'ya oturmasını işaret etti. Maomao bir oturdu ve pencereden bataklığa baktı. "Bir tahminde bulunayım: Bu şaman ortaya çıktığında, yılın su seviyesinin düştüğü zamanıydı."

Ressam, beyaz saçlı, kırmızı gözlü kadını aşağı yukarı altı ay önce görmüştü; bu, yağmurun az yağdığı bir mevsimdi. Bataklıkta daha az su, daha çok bataklık demektir.

"Doğru," dedi büyükbaba.

"Ve tapınak bakiresi de dansını aşağı yukarı yılın aynı zamanında yaptı, yanılıyor muyum?"

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Maomao parmağını su testisinde ıslattı, sonra başladı Masanın üzerine bir harita çizdi: gölü temsil eden bir daire, ardından küçük adayı ve köprüyü ekledi. Büyükbabası su haritasını görmekte zorlanmış olmalı ki ona bir fırça ve kağıt verdi. Kaba malzemelerdi ama yine de görmesi daha kolaydı. Maomao yazmaya başladı.

Adaya en yakın kıyıyı, bataklığı besleyen nehirden en uzak noktayı işaret etti. "Yağmur dansının yapıldığı yer orası mıydı?"

"Evet, doğru," dedi doktor. Şu anda içinde bulundukları kulübenin penceresinden burası görülebiliyordu.

"Bu tapınak bakiresi ya da şaman ya da her neyse, büyük yılan tanrısının kutsamasını istedi ve suyun üzerinde yürüdü. Peki ya

Sana aynı şeyi yapabileceğimi söylemiş miydim?" diye sordu Maomao.

Yaşlı adam gözlerini kısarak ona baktı, açıkça şüpheliydi. "Bu kadar saçmalık yeter. Söylemem gerekirse, yılan tanrısını cezbedecek bir fiziğe sahip olduğunu sanmıyorum."

", ihtiyar, bu kadar inançlı biri olduğunu bilmiyordum." Göz geldiler. Maomao gülümseyerek onu kışkırtmaya çalıştı. Eğer haklıysa, bu yaşlı adam bir şeyler biliyordu, ona söylemediği bir şeyler.

Sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibiydi. "Luomen asla bu şekilde bir varsayımla hareket etmez," dedi.

"İşte tam da bu yüzden bataklığı araştırmak istiyorum: bu varsayımı doğrulamak için."

Büyükbaba ona ters ters baktı ama onu kendisini takip etmeye davet edercesine ayağa kalktı. "Hayatta biraz gizemden hoşlanan biri değilsin, değil mi? Konuşan biri olduğumdan değil. Böyle bir anda yapılması gereken şey, ölümsüzlerin ve tapınak hizmetçilerinin gerçekten var olduğuna inanmaktır." Yaşlı adam neredeyse kelimeleri tükürecekti ama sonra oynayan çifte seslendi

"Git, akşam yemeği yerine geçecek şeyler al!"

Kokuyou'ya biraz bozukluk verdi. Belli ki topun dikkatlerini yeterince uzun süre dağıtmayacağını düşünmüştü. "Şimdi, dinle evlat; bu herif sürekli kazıklanıyor. Kusura bakma ama gidip ona göz kulak olabilir misin?"

"Elbette! Bana bırakın," dedi Chou-u ve tekrar Kokuyou'nun peşinden gitti. Maomao ve yaşlı doktor, diğer ikisi gözden kaybolana kadar oldukları yerde kaldılar. Sonra doktor, "Gidelim," dedi.

Onu bataklığın çitlerle bir bölgesine getirdi. Suyun yüzeyinde yüzen bitkiler büyüyordu. Maomao bataklık zemine kaşlarını çatarak baktı, ayakkabıllarını çıkardı ve onlar ilerlerken eteğini yukarı kaldırdı. Büyükbaba ise pantolonunun paçalarını yukarı kaldırdı.

Su karanlık ve bulanıktı.

"Tapınak bakiresi buradan adaya kadar yürüdü. Eğer sen de aynı şeyi yapabilirsen, sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım." Sonra sesini tehditkâr bir fısıltıya düşürdü ve şöyle dedi: "Tapınak kızından önce buraya getirilen genç kadınlara kurban denirdi ve bu bataklıkta boğulurlardı. Ağırlıklara bağlandı ve canlı canlı dipsiz derinliklere gömüldü. Benim büyük-büyükannem bana, kızlarla konuşurken kulaklarını nasıl kapatmaya çalıştığını anlatmıştı.

Son ırpınışlarını ağlayarak ve hıçkırarak hıçkırarak yaptılar, her mücadele girişimi onları sonlarına daha da yaklaştırdı. Sizin de sonunuzun aynı olmayacağının garantisi yok."

Bu saygı duyulan bir gelenek olabilirdi, ancak buna tanık olan köylüler için de dehşet verici bir manzara olmalıydı. Ve sonra yaptıklarından pişmanlık duydular ve af dilediler, ancak o noktaya kadar hiçbir anlamı yoktu.

Bataklığın etrafında benzer şekilde inşa edilmiş taş stnlar duruyordu.

En büyüğü en üstte olmak üzere, st üste yığılmış büyük kayalar. Belki de bir tür Cairn'dir.

"Peki, genç kız bataklığı tam olarak nasıl geçti?" diye sordu yaşlı adam.

Maomao evden getirdiği ipi ve birkaç ince tahta levhayı çıkardı. "Bunları dn alabilir miyim?"

" bilir." "Teşekkür ederim."

Her bir tahtaya  delik açtı ve ipi içlerinden geçirerek kaba sandaletlere benzeyen bir şey yarattı. Pek iyi değillerdi.

Etkileyiciydi ama onları giydi ve şu anda eltik sandaletlerinin mükemmel düşündü. Çeltik sandaletleri pirinç tarlalarını eken insanlar tarafından kullanılan ayakkabılardı ama dilemekle bir yere varamazdı.

Yaşlı adam şimdi merakla onu izliyordu ama o şimdilik sessizliğini korudu. Yerden uzak tutmak için cübbesini sardı, sonra vücuduna bir ip sardı ve diğer ucunu taş stnlardan birine bağladı. Sonra başladı.

"Hey, ne yapıyorsun?" Büyükbaba sordu.

"Doğrulama."

Maomao ayağını bataklığa soktu, daha doğrusu neredeyse bataklığa tekme atacaktı ki çarpmanın etkisiyle ayağı geri sekti. O anda Yaşlı adam irkildi ama Maomao çoktan bir sonraki adımını atmış, güçlü bir şekilde tekmelemeye başlamıştı. Bunu tekrar tekrar yaptı, yoluna devam etti.

bataklık boyunca.

Gerçekten de suyun üzerinde yürüyordu. Kokuyou'nun önerdiği gibi değildi ama her adımını ayağının önünde atıyordu. batabilirdi, sonra işlemi tekrarladı. Bu onu yüzeyde tutmak için yeterliydi.

"Bu nasıl? Suyun üzerinde yürüyebiliyorum." Maomao kendine güvenerek sıırttı.

Yaşıı adam şaşkınlıkla sakalına dokundu. "Bu özel bir şey, hakkını vermeliyim." Yakınlarda duran uzun bir sopayı aldı, bataklığa doğru bir adım attı ve suya daldırdı. Sert, keskin bir ses çıktı. "Ama o kadar uğraşmana gerek yok. Bataklıkta bu kayalıklardan daha çok var." Büyük taş sütuna tekrar vurdu.

"Ne?" Maomao şaşkınlıkla "Ne?" dedi. Şaşkınlıktan ayaklarını oynatmayı bıraktı ve ayakları hemen bataklığa battı. Büyükbabası sonunda onu çıkarmak zorunda kaldı.

"Bunu nasıl ?" Büyükbaba çamura bulanmış Maomao'yu çıkardıktan sonra sordu.

Maomao "ayakkabılarını" çıkardı ve yorgun bir şekilde bataklığa baktı. "Ne tam olarak sıvı ne de tam olarak katı olmayan şeye sahip , bazı özel özelliklere sahip olur" dedi. Belki de Elinde biraz patates nişastası olsaydı göstermesi daha kolay olurdu. Bunu belirli bir oranda suya karıştırın ve elinizle toplayabilirsiniz - ancak kısa süre sonra parmaklarınızın arasından akacaktır.

Bu bataklık da çok benzerdi. Bu yüzden Maomao, büyükbabasına kızın dans ettiğı zamanın yılın hangi zamanı olduğunu sormuştu. suyun karşısında. Maomao da doğaçlama ayakkabılarını giymişti çünkü karışımın içinde başka türlüğü için biraz fazla su olduğuna karar vermişti.

Bazı "kurbanların" bataklık küçüldüğünde ve çamurun suya oranı değiştiğinde üzerinde yürünebileceğini fark ettiklerini düşünmüştü. Ama pek de haklı sayılmazdı.

" bir hile mi? Bu hiç adil değil," dedi.

"Bataklığa gömülü taş sütunlar, ölen kurbanlar için mezar işaretleridir," diye yanıtladı yaşlı adam kararlı bir şekilde. Öyle gömülmüşlerdi ki kurak mevsimde bile görünmüyorlardı. On taneydiler ya da belki biraz daha fazlaydılar; boğulan kadınların sayısını tahmin etmek zor değildi.

"Uzun zaman önce, bir sonraki kurbanın zamanı kararlaştırıldığında, köy şefinin oğlu talihsiz kıza mezardan bahsetmiş

işaretleyiciler." O zaman "gölün efendisi" genç kadının yanındaydı ve o da tapınak bakiresi oldu. "Bu elli yıldan daha uzun bir süre önceydi."

Belli ki önceki köy şefi taşlardan haberdar değildi. Maomao'ya sanki onlardan haberdar olan tek kişi bu adammış gibi geldi. Ona ters ters baktı: Adam başından beri biliyordu, ve bu konuda sessiz kalmıştı. Bunu neden yapsındı ki, belki de kendini suçlu hissettiği bir şey dışında?

"Şaman beyaz saçlı bir kadın mıydı?" Maomao tekrar sordu.

Ama doktor yine başını salladı. "Buralarda öyle biri yok." Ancak, eklemek istediği başka bir şey daha vardı. O da konuşmaya başladı ve Maomao'ya başkentte şans eseri arka saraya gönderilen eski tapınak bakiresine nasıl rastladığını anlattı. O zamana kadar bir torunu olmuştu.

Eski tapınak bakiresi ona, büyük yılan tanrısının bugünkü durumunun ne olduğunu sormuştu. Doktor açıkladı ki Tapınak bakiresi olmadan, sel kontrol teknolojisindeki gelişmeler nehrin ve bataklığın artık kıyılarından taşmaması anlamına geliyordu. Yılan tanrısı basit bir batıl inanç haline geldi, tapınağı harabeye döndü ve artık kimse onu ziyaret etmiyordu.

"Ona tapınağın iyi durumda olduğunu, büyük yılan sayesinde sellerden kurtulduğumuzu söyleseydim belki de daha iyi olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Bu doğru olmasa bile," dedi.

Eski tapınak bakiresi yaşlı adamın anlattıklarına inanamamıştı. Sanki derinlere inen tüm tapınak bakireleri boşuna ölmüş gibiydi. Bu düşünce kadını öfkelenmişti.

"Kısa bir süre sonra torunuyla birlikte köye geldi. Eski tapınak bakiresi yeni bir yılan tanrısına hizmet ettiğini ve torununun bataklığı geçmesini o zaman sağladığını söyledi."

Yeni bir yılan tanrı mı? Maomao beyaz kutsal ipleri, yılan tanrısını ve ressamın gördüğü beyaz saçlı kadını düşündü. Sırığı aldı ve bataklığa daldırdı, küçük adaya doğru ilerlerken işaretleri aradı. Yaşlı adam haklıydı; bu, diğerinden daha güvenilir bir yöntemdi. Maomao denemişti. Ayaklarınız sabit olduğu sürece

yap.

Adaya doğru atladı. Burada harap bir tapınak, yaygın yabani otlar ve rüzgârda uçuşan küçük, kırmızı yapraklı çiçekler vardı. Bu çiçekler uzun yaşamıyordu; bazı taç yaprakları çoktan dökülmüş, geride kel bitkiler bırakmıştı. Buraya ekilmişler miydi yoksa tohumları tesadüfen mi düşmüştü? Maomao'nun tek bildiği bu bitkilerin burada olmaması gerektiği idi.

"Gelincikler mi?" dediğini duydu yaşlı adamın ve ses tonundan onları ilk kez keşfettiğini anladı. Belki de oraya nasıl gidileceğini bilmesine rağmen daha önce adaya gitmemişti.

"Size başka bir soru sorabilir miyim?" Maomao dedi ki. ". Şimdi sana her şeyi anlatacağım."

"Mezar işaretlerini nereden biliyorsun?"

Büyükbaba gülümsedi. "Tapınak hizmetçileriyle akrabalığım olduğunu biliyorsun, bu da bir kölenin oğlu olduğum anlamına geliyor. Bir köydeki güçlülerin kölelerle *ilişkiye* girmesi alışılmadık bir şey değildir."

Eski tapınak bakiresine mezar sütunlarının varlığından söz edenin köy şefinin oğlu olduğunu söylemişti. Bu da şefin köle bir kadından çocuk sahibi olduğu anlamına geliyordu ve o çocuk da Büyükbaba'ydı.

"Reis bu köleden bıktığında, köle bir sonraki köylüye geçerdi ve sonunda açlık tehlikesi baş gösterdiğinde kurban olarak kullanılırdı."

Mezar taşlarının olması için, onları koyacak birinin olması gerekirdi. Yıllar boyunca kayaları kesip taş üstüne taş yığdılar. Daha sonra taşları, halihazırda yerlerinde bulunan diğer işaretlerin karşısındaki yerlerine taşımaktan bahsetmiyorum bile.

"Adanın hemen önündeki bu işaret . Küçük kız kardeşimi boğulmaktan kurtardı..." dedi doktor.

Sonra da onun yerine arka saraya gönderilmişti. Giden köy şefinin kızı değil, köle kadının ve "kime " onun çocuğuydu. Çocuk yıllar sonra geri döndüğünde, annesini öldüren ve kendi hayatını kendi amaçları için kullanan köylülerin

Yerel tanrı ve ona tapınak hizmetçisi olarak kurban edilen kadınlar hakkında her şeyi unutmuşlardı.

Maomao uzak kıyıdaki tütün yapraklarına baktı. "Acaba bunları eski tapınak bakiresinden mi aldın?"

"Yaptım. Ama haşhaş tohumlarını değil. Tütünü bana bir tür hatıra olarak verdi ve karşılığında iki iyilik istedi."

"Peki bana bunlardan da bahsedecek misin?"

"Evet, birine söylememin zamanı geldi. Şu anda su seviyesi hala yüksek, bu yüzden saklı kaldılar, ancak sonbahar geldiğinde mezar işaretlerinin üst kısımları ortaya çıkacak. Geçen yıla kadar herkesi patikadan uzak tutmayı başarmıştım ama artık bunu başarabileceğimi sanmıyorum. artık."

Şamanın bir sahtekâr olduğu ortaya çıkacaktı.

"İlk iyilik şuydu: Bildiklerimi bilsem bile sessiz kalmam."

Köylülerin yılan ya da kuş öldürmesini yasaklayan emirler muhtemelen şamanın küçük bir intikam biçimiydi. Bu yaşlı adam onun yöntemlerine karşı çıkabilirdi ama o görmezden gelmeyi tercih etti.

"Diğeri..." Yaşlı doktor kulübesine baktı. "Diğeri de ona güvercin kümesini ücretsiz olarak kullandırmamdı."

"Güvercin kümesi mi? Ondan ne istiyordu ki?"

Maomao şaşkınlıkla başını eğerek sordu. Aklına gelmişken, köyde de güvercinlerin öttüğünü duymuştu. Normalde serbest dolaşan kuşlar mı besliyorlardı?

"Uçan kuşları öldürmeyin"...

Yılanlarla ilgili kuralla karşılaştırıldığında, bu uyarı neredeyse sonradan düşünülmüş gibi görünüyordu.

Maomao mezar taşlarının arasından kulübeye doğru ilerledi. Birkaç kez kaygan taşta neredeyse kayıyordu ama güvercin kümesine ulaşmak için acelesi vardı.

Yaklaştığında, kendine özgü kokusuyla burnunun direği sızladı. İçeride koyu yeşilimsi tüyleri olan birkaç düzine kuş vardı.

Maomao'nun ani gelişine şaşırarak heyecanla kanat çırpıtlar ama Maomao onların tepkisini görmezden geldi. Bunun yerine, her birini yakaladı ve sırayla bir kenara fırlattı.

"Hey! Zavallı kuşları bırakın!" Büyükbaba tükürdü. O da

Onları yiyecekten daha fazlası olarak görüyordu ama o anda Maomao için bu da önemsizdi. Sonunda aradığını buldu.

. Kuşlardan birini sırtından yakaladı ve ters çevirerek bacağına bağlı olan şeyi kopardı: bükülmüş bir parça beyaz ip. Yer yer kirlenmişti; hayvan dışarıdayken kirlendiğini tahmin etti.

Maomao güvercin kümesinden çıktı ve ipi çözdü. Gerçekten de karalanmış bir yılan benzeyen karakterlerle işlenmiş tek parça bir kumaş olduğu ortaya çıktı.

Bunları daha önce gördüğümü biliyorum, diye düşündü Maomao. Kullanılmış giysi mağazasında gördüğü ateş sıçanı pelerininin üzerindeki işlemlere çok benziyorlardı. Neye bilerseniz, bunun rastgele bir desen olmadığını, batıdaki karakterlere dayanan bir kod olduğunu anlayabilirdiniz.

Maomao batı başkentinden gelen falcıyı düşündü - fırça yerine nasıl güvercin tüyü kullanmıştı?

ile yaz. Maomao bir süredir Beyaz Leydi'nin bir şekilde bu ülkenin her yerinde aynı anda bulunuyor gibi görüldüğü gerçeğiyle boğuşuyordu. Şüphesiz genç kadın bu kadar çok seyahat edemezdi.

yaygın olarak mı? Albino görünümü onu tekinsiz gösterebilirdi ama ölümsüzlerin yaptığı söylenen sihri yapamazdı.

Aslında tam tersi, güneş ışığına karşı çok hassas bir cilde sahip olduğundan, aydınlık bölgelerde dışarıda fazla zaman geçiremezdi.

Yani hareket eden Beyaz Leydi'nin kendisi ;

Maomao onun yerine müttefiklerini yönlendirdiğini varsaydı. Bu varsayımla ilgili sorun bilgiydi: aslanı kafesinden kurtarmak ya da Eş Lishu'nun üvey kız kardeşiyle temas kurmak için Beyaz Leydi'nin batıdaki başkent ile orta bölgedeki İmparatorluk başkenti arasında hızlı bir şekilde bilgi alışverişi yapmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. En hızlı atın bile başkentten batıya ulaşması on günden fazla sürerdi ve tekneyle gidilse bile geri dönmek neredeyse bir o kadar zaman alırdı.

Bu bilmeceyi nasıl çözmüştü? Bu güvercinler.

"Hey, büyükbaba, eski tapınak bakiresi güvercin kümesini ziyarete geliyor mu?"

"Torununun var. birkaç tane götürdü.

Onları bir lanet ya da başka bir şey için kullanacaktı."

"Eninde sonunda güvercinlerin tükenmeyecek mi?"

"Hayır, onları serbest bıraktığımda hemen bu kümese geri geliyorlar. Tabii önce bir hayvan -ya da bir insan- onları ele geçirmezse."

Başka bir deyişle, bu güvercinlerin yeteneklerinden yararlanarak iletişim kurabilirdi. Maomao gözlerini kapadı, bir an ne yapması gerektiğini düşündü ve sonra yaşlı adama baktı. Eski tapınak bakiresine ve torununa zarar gelmesi mümkündü. Beyaz Hanım'la bağlantıları varmış gibi görünüyordu.

Maomao dilini şaklattı. "Bu sefer benimle çalışmak ister misin, büyükbaba?"

"Ne? Sen neden ?"

Maomao tamamen terbiyeden yoksun değildi. O sadece gidebilirdi. Yaşlı adama tek kelime etmeden doğruca Jinshi'ye gitti ama o bunu yapmamayı tercih etti. Bunun yerine pazarlık yapmaya başladı, adamın ne kadar uzağa gideceğini, onunla nerede buluşacağını hissetti.

Bölüm 12: Eş Lishu'nun Sınavları

Jinshi, batıdan gelen haberciyle yaptığı gayri resmi görüşmeden bir gün sonra Maomao'dan bir mektup aldı: *Altın Göl adlı bir köyde Beyaz Kadın hakkında bir ipucu buldum.* Bu onun için çok uygun ya da belki de çok uygunsuzdu.

"Batıdan gelen elçi", bir yıl önce Li'yi ziyaret eden Şaoh elçilerinden biriydi, Aylin adında bir kadındı.

O ve arkadaşı birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, ikiz bile olabilirlerdi ama diğer kadın, Ayla, işler biraz karmaşık bir hal almıştı.

Son ziyaretinde Ayla kırmızı, Aylin ise mavi saç bandı takmıştı; bu kez Aylin'in tüm giysisi maviydi. Görevinin gizli doğası gereği göze çarpan bir şey giymiyordu ama

Daha ziyade bir *quju shen yi*, Li'de oldukça yaygın olan kıvrımlı etekli bir cübbe.

Gerçekte, Jinshi'nin çok kişisel olarak görüşmesi gereken biri değildi. Onu son gördüğünde bir kadın gibi giyinmişti ve Jinshi utanç verici bir şekilde onu ay ruhu sanmıştı.

Üstelik meşguldü. Şu anda ne hakkında konuşacağını, kimin rehberliği altında olduğunu merak ediyordu; ama bunun Lahan'ın olduğu ortaya çıktı. Jinshi onun batı başkentinde bir şeyler çeviriyor gibi görüldüğünü düşünmüştü ama Lahan'ın böyle bir şey yapmayacağından emin olduğu için meselenin peşini bırakmıştı. Bu değildi

Lahan'a çok güvendiğinden değil, diğer adamın psikolojisine dair belli bir anlayışa sahip olduğundan. Lahan'ın "güzel sayılar" ve "güzel olmayan sayılar" üzerine bir tür saplantısı vardı ve Jinshi bunu tam olarak anladığını iddia edemese de

Lahan'ın kendi standartlarını ihlal edecek bir şey yapmayacağını

"Güzellik."

Jinshi, Aylin'in kendisine söylediklerinin yaklaşık yarısını bekliyordu; diğer yarısı beklenmedikti, ama hiçbirisi tamamen mantıksızdı. Lahan, Aylin'in dile getirdiği iki noktayı zaten biliyordu ve özel bir tepki göstermemiştir.

Söylediği bir şey Jinshi'nin başını ağrıttı: gıda ihracatı ya da siyasi sığınma.

Lahan, Jinshi ile tatlı patates adı verilen bir kök sebze ihracatı hakkında konuşmuştu. Bu, fakir topraklarda bile yetiştirilebilen ve pirinçten çok daha fazla hasat veren, gelecek vaat eden bir üründü. Lahan'ın başkente döner dönmez böyle bir fikirle ona gelmesi, La klanının küçümsenecek bir şey olmadığını ona bir kez daha hatırlatmıştı.

Sonuç olarak Jinshi dönüşünden bu yana geçen iki haftayı neredeyse hiç uyumadan çalışarak geçirmişti. Arayı kapatmak bile yeterince kötüydü ama şimdi yapılması gereken daha da fazla şey vardı. Arka saraydaki endişeleri de sona ermemişti; baş ağrısına neden olan başka bir durum ortaya çıkmıştı.

Shaoh'a yapılan ihracatı bürokrasiye haklı göstermenin bir yolunu bulması gerekecekti ve bunların böcek vebasına karşı bir koruma olduğunu iddia etmek pek mümkün kılmayacaktı. Jinshi'nin aldığı tüm çeşitli önlemler vebaya karşı aldıkları önlemler yeterli gibi görünüyordu. Bürokrasi mensuplarının yapacağı her türlü önleyici hamle, kendi başlarına geleceğini öngördükleri bir felaketi engellemek için olacaktı. Asılsız bir endişe yüzünden kendilerine daha fazla iş çıkarmak istemiyorlardı.

Gerçek buydu, bu yüzden Jinshi bir bahane bulmuştu: Shi klanı isyanı sırasında yakalanan suçluların zorla çalıştırılacağı iş tarımsal işler olacaktı. Hiç kimse bu amaçla yeni topraklar açılmasına karşı çıktı. Söz konusu toprak olduğunda, Shihoku-shu'daki eski Shi klanı bölgesinde bol miktarda toprak vardı. Shi'lerin bölge üzerindeki hakimiyetinin kırılmasıyla, müzakereler eskisinden daha kolay olacaktı. Suçlular arasında çok sayıda eski çiftçi de vardı. Geçim kaynakları klan tarafından kiralanmadan önceki haline dönmüş olacaktı. Hatta daha önce olduğundan biraz daha zor olabilir.

Jinshi'nin planı kendi başına harekete geçirmesine bile gerek kalmayacaktı; onun adına işleri halledecek biri vardı. Özellikle de yüksek rütbeli bir

Shi klanının yok edilmesinden sonra Shihoku-shu'nun başına getirilen yetkili. Aslında bölgede doğup büyümüş ve bölgesel bir memur olarak yükselmiş biriydi. Geçmişte kıtlık yaşamışlardı ve Jinshi tatlı patates yetiştirmenin gelecekte daha fazla açlığı nasıl önleyeceğini açıkladığında, davası hevesle dinlenmişti.

Gerekli her türlü personel Shihoku-shu'da işe alınabilirdi. Çiftçilerin üçüncü dereceden oğulları için hazır bir kaynak vardı. herhangi bir araziye hakkı vardı. Eğer arka saray imparatoriçenin yönetiminde kamu hizmeti sayılabiliriyorsa, bu da sayılabilirdi.

Jinshi'nin planlaması ancak bu kadar ilerleyebilmişti; oldukça yetenekliydi ama dahi değildi. Fikir üzerinde hâlâ düzeltilmesi gereken pürüzler vardı ama ayrıntıları bunu gerçekleştirecek olanlara bırakacaktı.

Evet, baskı olacaktı ama bu durumun üstesinden gelmeleri gerekiyordu. Jinshi işleri basitçe devretmeyi sevmezdi ama yapacak başka işleri de vardı. Her zaman biraz fazla çalışırdı ama görevlerinin kapsamı hakkında bir fikri olduğunu düşünmek hoşuna giderdi.

Jinshi'nin gerçekten güvenilir pek çok astı yoktu ama birkaç tane vardı. Her birinin güçlü yanları, en uygun oldukları roller vardı. Ne yapacağını düşünürken fincanını eline aldı Bu mektup hakkında. Her zaman dikkatli olan Suiren, bardağın boş olduğunu gördü ve "Peki, şimdi" diyerek ona biraz daha meyve suyu doldurdu.

Jinshi izledi ve sonra kendiliğinden Maomao'nun mektubunu göstermeye karar verdi. "Şu anda müsait olan kimse var mı?" diye sordu.

"Evet, yeni gelen birkaç kişi." "Uygun birini seç o zaman."

"Pekâlâ." Suiren elini yanağına götürdü, düşünüyordu. "Neden yeni birini denemiyoruz? İlginç olur."

"Bunun güvenli olduğuna emin misin?" Jinshi tedirginlikle sordu.

Suiren ise genişçe gülümsemeye devam etti. "Hiç yanıldım mı?"

Jinshi bu özgüven karşılık olarak sadece alaycı bir gülümseme sunabildi. Suiren bir keresinde İmparatoriçe Dowager'a katılmıştı.

Maomao bile onu alt edememişti. Suiren, İmparatoriçe Dowager'ın o kötülük yuvası olan arka sarayda güvenliğini sağlamaya yardımcı olanlardan biriydi - İmparatoriçe Dowager, şimdiki İmparator'a henüz on yaşındayken hamile kalmıştı. Jinshi, Suiren'in kendisine eşlik etmesi için görevlendirilmiş olmasının İmparatoriçe Dowager'ın annelik şefkatinin bir göstergesi olduğuna inanıyordu.

"Bana hâlâ inanmıyorsan, sana küçük bir sır vereyim," dedi Suiren ve sonra Jinshi'nin kulağına fısıldadı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu doğru mu?"

"Evet. Bir şey keşfettiğimde biraz ceza veriyordum..."

Suiren'in "sırrının" Jinshi'nin işiyle hiçbir ilgisi yoktu ama kişisel olarak onun için çok faydalı bir bilgiydi. Merak etti, Yine de: bahsettiği bu ceza neydi? Şu an için bazı soruların sorulmamasının daha iyi olacağına karar verdi.

"Eminim zaman zaman galip gelmek istersiniz Genç Usta," dedi Suiren, kız gibi ve çekici bir hareketle yaşına rağmen. Jinshi bunu fark eder fark , asil ve becerikli bir nedimeye dönüşmüştü. "Bunu göreceğim Hemen," dedi. Selam verdi ve tek bir ayak sesi bile duymadan odadan çıktı.

Jinshi, Suiren'in işleri halledeceğini biliyordu. Diğer işlere .

Özel Elçi Aylin'in kendisine getirdiği diğer sorun mesela. Lahan için bile yeni bir haber gibi görünen bir şey. Jinshi bunu duymak istememişti; kulaklarını tıkamayı tercih ederdi.

Bu, onun aşılmaz gülümsemesini paramparça etmek için yeterliydi.

Ne tür bir sorunmuş bu? Beyaz Leydi ile ilgiliydi.

Ve bu yüzden, eğlence bölgesindeki eczacı dükkânını ziyaret etme şansını bir kez daha .

"Beyaz Leydi yakalandı."

Köydeki ve bataklıktaiki olaylardan iki gün sonra haberdar edildi. Mektubun kendisine ulaşmasının bir gün alacağı düşünülürse vardığında, her şey bir insanın kadar hızlı gelişmişti.

Mesajı getiren Basen'di ve genç adamı Verdigris Evi'nin fuayesinde rahatsız bir şekilde dururken gördüğünde Basen'i dükkâna getiren de Ukyou'ydu. Maomao ona kız kardeşi Pairin'in o gün biriyle birlikte olduğunu ve evde olmadığını söylediğinde Basen gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

Dükkân oldukça sıkıştı, bu yüzden Maomao madamdan onlar için bir oda hazırlamasını istedi. Genelevde özel sohbetler için mükemmel olan pek çok oda vardı ama Chou-u'nun onları bulmadığını varsayarsak. Aşırı meraklı velet her konuşmaya doğrudan dahil olurdu. Neyse ki Ukyou onun dikkatini dağıtmak için gönüllü oldu.

Maomao kendilerine ikram edilen çaydan bir yudum aldı. "Bu doğru mu?"

"Daha fazla coşku bekliyordum," dedi Basen.

"Sizi temin , oldukça şaşırdım."

Görünüşe göre Basen, Maomao'nun ifadelerini okumaya hâlâ alışmamıştı. Jinshi ya da Gaoshun onun kaşlarındaki hafif çatıklığı kesinlikle ederdi.

Beyaz Leydi'nin güvercinleri kullandığının keşfedilmesinden sonra Bilgi ağının kolaylaştırmak için, kurulumu hızla ona karşı çevirmişlerdi. Maomao, onların bir tanesini okuyabildiklerini varsaymıştı.

Mektuplar, onu almaya gelen kişiyi kaçırmak ve muhtemelen bir şeyler öğrenmek.. Ama bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemişti.

Gerçekten fark yaratan şey, yardım getirebilmiş olmasıydı.

Bu yardımla Maomao, büyük yılanı tapan yaşlı adama gitmişti. Onun biraz ikiyüzlü kız kardeşinin ve torununun çıkarlarını düşündüğünü sanıyordu ve ya da böyle, az ya da çok, bunu biliyordu, Beyaz Leydi ile bağlantıları vardı. Adam sessiz kalabilirdi ama bu kadınları cezadan kurtarmazdı. Böylece, Maomao iltica etmesi gerektiğini söyledi. (Gerekirse buna şantaj deyin.)

"Güvercin kümesini gözetledik ve ziyaret eden kişi, bizi belirli bir kişinin villasına götürdüler

bürokrat," dedi Basen.

Yaşlı adamın küçük kız kardeşine ve onun torunu söz konusu yetkiliyi teşhis edip edemeyeceklerini sormuş, kadınlar da onu tanıdıklarını söylemişlerdir. bu adamla arkadaş olan diğer bürokratlar. Bunlardan birinin Beyaz Leydi'yi sakladığı ortaya çıktı.

"Biraz hayal kırıklığı yarattı. Yine de merak etmeden duramıyorum - neden biri onu korumak için bu kadar ileri gitsin ki?" Maomao dedi ki.

"Bürokratlar tutkulu esrar içicileriydi ve evde afyon olduğu düşünülen madde izleri de bulundu."

"Ah." Ama tabii ki, bir kişi uyuşturucuya bir kez bağlandığında, onu elde etmek için her şeyi yapabilir. Böyle bir uyuşturucuyu hayatınızdan çıkarmak

önemli bir kararlılık da gösterdi. "Sanırım tehlikeli uyuşturucularla oyalanmamak gerektiğini gösteriyor."

"Çok konuşuyorsun!" dedi Basen. Onun son derece şüpheci bakışlarını görmezden geldi, onun yerine bugün hangi ilacı karıştıracağını düşündü. Basen muhtemelen ona olanları anlatmak için gelmişti, yani işi bitmişti. Eli daha iyiydi. Artık bandaj çıkarılmıştı. Yine de Maomao ona neden bir mektup ya da en azından başka bir şey göndermediklerinden emin değildi. Haberci. Basen'in buraya gelip fahişelerden korkması bir sebep yok.

Ancak Basen, mesajını iletmiş olmasına rağmen gitmek için ayağa kalkma belirtisi göstermedi. Bunun yerine göz ucuyla Maomao, ağzı neredeyse açılıyor ve sonra tekrar kapanıyordu.

Sonunda, "Bir sorun mu var, efendim?" diye sordu.

"Öhöm. Hayır, ben..."

Maomao merak ediyordu ama aslında bu işe karışmak istemiyordu. Bu her neyse, muhtemelen bela demektir ve daha da kötüsü, muhtemelen Jinshi demektir. Evet, kesinlikle uzak durmak daha iyi.

Batı başkentinde yollarını ayırdıklarından beri Jinshi'yi görmemişti. Temaslarının kapsamı, Beyaz Leydi hakkındaki mektubuydu ve Jinshi'nin cevabı işle ilgiliydi.

Umarım hiçbir şey gibi davranır. Ona göre en uyumlu şey bu olurdu. Ne yazık ki, dünya sana uyum sağlayacak kadar iyi bir yer değildi çünkü sen

istedim.

Basen sonunda ağzını oynatmayı bıraktı ve kızın gözlerinin içine baktı, açıkça söylemesi gerekeni söylemeye kararlıydı. "Size bir sorum var. Bir kadının adet dönemi gelmiyorsa, hamile olduğunu varsaymak doğru olur mu?"

Maomao bunu sessizlikle karşıladı - bu adamın bir sonraki adımında ne söyleyeceğini asla bilemezdi! Basen onun küçümseyen bakışları karşısında kaşlarını çattı ama yüzü giderek daha da kızardı. Açıkçası Maomao böylesine umutsuzca bakir bir tepkiden ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Bir kadının hamile olup olmadığını nasıl anlayacağını mı öğrenmek istiyordu? Kendisinden faydalanan kötü bir kızla düşüp kalkmış olabilir miydi?

Sanırım bunu görebiliyorum, diye düşündü. Basen erkek olarak her zaman biraz eksik kalırdı. Dünyada biraz fazla içkinin etkisiyle bir gece hata yapan insanların haddi hesabı yoktu. Ve Basen'in statüsü düşünüldüğünde, onunla bir içkiyi paylaşmaya hevesli çok sayıda kadın olmalıydı.

Bunun onunla dalga geçemeyeceği bir konu olduğunu biliyordu; ciddi olmalıydı. "Efendi Basen," diye başladı. "Kandırıldığınızı düşündüğünüzü biliyorum ama gerçek bir erkek yaptıklarının sorumluluğunu alır."

Basen ona kuşkuyla baktı.

"Eğer gerçekten senin çocuğunsa, o zaman doğru olanı yapmalısın. Bu onun senden faydalanmasını doğru kılmaz ama-"

"Dur . Sen neden ?"

"Hamile bıraktığınız zavallı kız, Efendi Basen."

"Ben kimseyi hamile bırakmadım!" Basen bir yumruğunu yere vurdu, darbe o kadar güçlüydü ki Maomao havaya fırlayacakmış gibi hissetti. Bu onun sağ yumruğuydu. tekrar yaralamak mı?

"O zaman neden soruyorsun?"

"Şey, bu..." Ağzı tekrar açılıp kapanmaya başladı ama eğilip Maomao'nun kulağına fısıldamayı başardı: "Eş Lishu hakkında."

Maomao ona baktı, şimşek çakmıştı. *İmkânı yok. İmkânı yok.*

Evet, aralarında bir şeyler varmış gibi görünüyordu; Basen ve Lishu, bulundukları mevkileri göz ardı ederseniz, oldukça iyi bir çift olabilirlerdi.

Dur . Ne zaman vakitleri oldu ki?

Kesinlikle boş bir anları olmamıştı. Yine de Maomao onları yirmi dört saat izlemiyordu, bu yüzden emin olamazdı. Sonra *yine*, hiç öyle görünüyorlar mıydı-? Hatırlamaya çalıştı.

kafası karışmış görünüyordu. Düşünürken ecza dolabını karıştırdı ve Basen'in önüne koyduğu bir paket bir şey çıkardı. "Bu nispeten zararsız bir düşük ilacı," dedi - fahişeler için hazır bulundurduğu bir şey.

"Gücümü kontrol edebileceğimden emin değilim ama size vurabilir miyim?" Basen alışılmadık bir nezaketle sordu. Aslında bu nezaket dokunuşu onun ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu. Maomao onun saçma gücüne sahip birinden gelecek bir darbeye asla dayanamayacağını biliyordu ve nazikçe ilacı kaldır.

Basen boğazını temizledi, hayal kırıklığı ve utancın bir bileşimi olarak yüzüne yayılan kızarıklığı azaltmak için soğuk çaydan biraz içti. "Öhöm. Demek istediğim şu ki, belli bir saygıdeğer şahsiyet zor bir durumda."

Görünüşe göre bir şahıs zamiri bile kullanmaktan kaçınmak için çaresiz bir şekilde son derece dolambaçlı ifadelere başvurmuştur. "Bir kişi belirli bir yerden uzun bir süre uzak kaldıktan sonra bu belirli yere geri döndüğünde, sanki bir kişi ilk kez giriyorlardı."

Belli bir yer hiç şüphesiz arka saraydı.

"Ah, demek biten buymuş," dedi Maomao dizlerini tokatlayarak.

Arka saraya girerken bazı şartlar vardı: erkeklerin hadım olması beklendiği gibi, bir kadının da yapması gereken bazı şeyler vardı. Erkeklerden talep edilenler kadar zor bir şey değildi ama bir kadının karnında bir çocukla arka saraya girmesi en son isteyecekleri şeydi. Bu nedenle, bir kadının içeri girmesine ancak adet gördüğü doğrulandıktan sonra izin verilirdi.

Ara sıra geçici izin için istisnalar vardı, ancak bunlar genellikle bir kadının evlenmesi vesilesiyle damadın ailesine saygılarını sunmak içindi - eşinin adı

böylece hamile kalırsa kimi suçlayacaklarını biliyorlardı. Çoğu kadın daha çocuk doğmadan evi terk ediyordu.

Neredeyse iki aydır arka saraydan uzakta olan bir kadın, üstelik de yüksek bir eş, öyle kolayca geri dönmek. Lishu'nun sorunu, batı başkentinden dönmesinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmiş olmasıydı.

"Yani adet dönemi gecikti mi?" Maomao sordu. Basen sefilce başını salladı. "Eh, Konsolos Lishu genç, bu yüzden düzensiz olabilirler ve seyahatin ona verdiği zararı düşündüğünüzde, biraz geç kalması o kadar da şaşırtıcı olamaz."

Yine de bu tamamen sağlık perspektifinden konuşuyordu. Basen'in onunla konuşuyor olması ve bu tür kişisel bilgileri biliyor olması, başka bir şeyler olduğu anlamına geliyordu.

Arka sarayın sınırları dışında hamile kaldığından şüphelenilen bir kadına ne olabilirdi?

Hem Majesteleri'nin en yüksek eşleri? Özellikle de bu vesileyle arka saraydan ayrılmasının nedeni İmparator'un küçük kardeşi Jinshi'yle evlendirilme ihtimaliyken? Basen bu durumun farkındaysa, muhtemelen Jinshi de farkındaydı.

O kötü olmasaydı, hiç şansı olmazdı,
Maomao düşündü. Lishu'nun maruz kaldığı tüm sıkıntılara sempati duyması gerekiyordu, zira bunların kendi hatası olmadığını düşünüyordu. Zaten zorbalığa uğruyor ve alay ediliyordu; insanlar onun Jinshi ile nişanlı olduğunu düşünürse, kıskanç bakışlar ona doğru gelmeye başlayacaktı.

Hamile mi? Eş Lishu'nun hamile *kalması* pek mümkün görünmüyordu.

Hamile. İmparator tarafından hiç "ziyaret" bile edilmemişti. Tüm bunların ışığında Maomao, Basen'in ne demek istediğini anladığını düşünmeye başlamıştı.

"Eş Lishu ile aramızda uygunsuz bir şey olmadığını kanıtlamamı istiyorsunuz."

Bu, Basen'in yüzüne gizlenmemiş bir rahatlama ifadesi getirdi. "Yapacak mısın?"

"Geleceğim. Yine de saraya gerekecek ve beni içeri alacaklarından emin değilim. Bir doktor belki, ama rastgele bir eczacı?"

"Bu konuda endişelenmeyin. Ben zaten konuştum

tıbbi ofis. Sör Luomen de nazikçe gelmeyi kabul etti."

Bu işleri kolaylaştırdı. Yani Basen geldiğinde her şey çoktan hazırды. Luomen'in neden bu işe karıştığına gelince, muhtemelen Basen bu konuda şarlatana güvenmiyordu ama herhangi bir (erkek) doktorun eşle ilgilenemeyeceğini de biliyordu. Maomao'nun üvey babası mükemmel bir uzlaşmaydı.

Maomao babasını tekrar göreceği için heyecanlıydı.

-Uzun zaman olmuştu. Lishu için ama kişisel olarak düpedüz mutluydu.

Buna karşın Basen suratsız görünmeye devam ediyordu. Belki de bu konuyu onunla konuşmalıydı ama o sırada bunu o kadar da derinlemesine düşünmüyordu.

Ertesi gün saraydan bir haberci geldi. Maomao her zamanki gibi dükkânın sorumluluğunu Sazen'e bıraktı.

"Lütfen uzun sürmesin!" dedi. Neydi o, evcil köpeği mi? Her zaman . Maomao giderken Chou-u'nun Ukyou'yla alışverişe çıkacağından emin olmuştu ve bunu yaptığına da memnundu.

Hanımefendiyle konuşmuştu ve yaşlı kadın bile çocuğun onunla birlikte saraya gidemeyeceğini anlamıştı.

Chou-u gitmiş olabilirdi, ama kedi Maomao Onu ensesinden tutup Sazen'in kafasına koyana kadar ısrarla bırakmadı.

"Hey, ben ateşliyim..." dedi ama kedinin karnının beyaz tüylerinin yüzüne değmesinin tadını çıkarırken özellikle mutsuz görünmüyordu.

Bu gezintilerin bir getirisi olarak, onun şık olması gerektiğini düşünüyorlardı ve bu yüzden bu işlere her çağrıldığında ona yeni kıyafetler veriyorlardı. Onları asla geri istemediler, bu yüzden Maomao her zaman kıyafetleri ya ikinci el kıyafet mağazasına satar ya da fahişeler arasında açık artırmaya çıkarırdı. Her zamanki bornoza ek olarak, bu sefer beyaz bir bornoz vardı. Şöyle bir şey bu sıcak mevsimde doktor önlüğü görevi görür.

Maomao'yu çağırıyorlarsa, bu eşin âdetinin hâlâ gelmediği anlamına geliyordu. Her ihtimale karşı kan akışına yardımcı olan bir karışım olan *wenjing tang* hazırlamaya karar verdi. Yardımcı olabilecek birkaç ilaç daha vardı ama Maomao bunlardan birini seçti.

minimum yan etki. Luomen'in de bir şeyler hazırlayacağını düşündü - kendisinden çok daha tecrübeli nasıl hazırlamasındı ki?

Araba sarayın bahçesinden geçerken durdu.

Arka saraya yakın bir yerde. Aslında bir zamanlar İmparatoriçe Dowager Anshi'nin onları davet ettiği köşke oldukça yakındılar.

Maomao sıcağa aldırmadan beyaz bornozunu giydi ve arabadan indi. Kendisini nispeten küçük bir İmparatoriçe Dowager'ın konutu ile şimdiki İmparatoriçe'nin konutu arasında tam ortada bir köşk. Uzun zaman önce, arka saray kurulmadan önce kraliyet eşinin yaşayabileceği bir yer olarak inşa edilmiş olmalıydı. Maomao'nun bir yıl önce ziyaret ettiği, eski imparatorun zamanının çoğunu geçirdiği bina ise çoktan yok olmuştu. Buranın onsuz biraz daha çorak görüldüğünü kabul etmek zorundaydı.

Köşkün önünde, yüzünde iyi niyetli bir ifade ve elinde bastonuyla bir doktor bekliyordu. Luomen'di. "Ah, sen Burada," dedi Maomao'ya doğru gelirken bir bacağını sürükleyerek. Mektuplaşıyorlardı ama birbirlerini en son görmelerinin üzerinden neredeyse altı ay geçmişti.

Luomen'e sağlık görevlisi oldukları anlaşılan iki adam daha eşlik ediyordu. İkisi de ufak tefek ve yaşlıydı, hiç de tehditkâr değillerdi. -Belki de doktorlar böyle davranma eğilimindeydi ya da belki de Eş Lishu'yu düşünmenin bir jestiydi.

"Bu taraftan lütfen," dedi bir kadın. Lishu'nun arka saraydaki hizmetçilerinden biriydi. Maomao onu tanıdı ama adını bilmiyordu. Yine de kadın Maomao'yu açıkça tanıyordu; ondan duyulabilir bir *cık cık* sesi geliyordu. Görünüşe göre Lishu'nun kadınları arasındaki tavırlar iyileşmemişti, hatta belki daha da kötüleşmişti.

Kadın, "Bu taraftan," diye tekrarladı ve Maomao'ya çok uzun, çok dolambaçlı bir yol gibi görünen bir güzergâhta onları yönlendirdi. Önce ikinci kata, sonra üçüncü kata, daha sonra da en içteki odaya çıktılar ve kadın, "Çok özür dilerim. I

"Hanımın oda değiştirdiğini unuttum."

Hayatımızı zorlaştırmaya bu kadar hevesli mi? Maomao merak etti. Yanındaki üç doktor da yaşlı adamlardı; belki de yumuşak bakışları kadının onları hafife almasına neden olmuştu.

Sonunda, Maomao ve yol arkadaşları
Köşkün birinci katındaki en içteki oda
bir eş için son derece tipik bir oda gibiydi. *Bir eş için* vurgusu:
Mobilyalar, sıradan bir halkın hayatı boyunca asla göremeyeceği bir kaliteye sahipti.

Konsolos Lishu üstü örtülü bir yatakta yatıyordu ve yanında duran baş nedimesi (o da tanıdıktı) oldukça sıkıntılı görünüyordu. Lishu erkek doktorları görünce kısa süreliğine korktu (yaşlı rağmen), ama Maomao'yu onlarla birlikte görmek onu rahatlattı -Kısa bir an için, tamamen farklı nedenlerden dolayı tekrar titremeye başladı.

Luomen basitçe, "Bizimle endişeler olabileceğini düşündük, bu yüzden bir vekil getirdik," dedi ve Maomao'ya baktı.

Lishu'nun hamile olduğundan şüpheleniliyordu ve hamile olmasa bile, yüksek bir eş Lishu ile İmparator olmayan bir adam arasında bir şey olmuş olsaydı, Lishu'nun hayatı tehlikeye girerdi.

Bunun uzaktan yakından mümkün olduğunu sanmıyorum. İlk , o yapmadı

Lishu kadar şeffaf birinin böyle bir sırrı uzun süre saklayabileceğini sanmıyorum. Muhtemelen Maomao'dan ve neredeyse tüm yolculuk boyunca onunla birlikte olan Ah-Duo'dan saklayamazdı. Elbette bundan kesinlikle emin olmak mümkün değildi ama pek olası görünmüyordu.

Böylece Maomao kendini dehşete düşmüş eşinin önünde durmuş, parmaklarını esnetirken buldu. En hızlı ve en basit
Çözüm, Eş Lishu'nun sağlam olup olmadığını kontrol etmek olacaktı; bu görev için Maomao, zevk mahallesinde büyüdü ve benzersiz bir şekilde uygun. Bilmek için her türlü yolu vardı.

"Acele edelim ve bu işi bitirelim. Bu herkes için en kolay olacak," dedi Maomao.

"Ne var? Bekle... H-Hayır! Noooo!" Lishu feryat etti.

"Bir şeyin yok. Sen yatağındaki tahta tanelerini sayamadan ben işimi bitirmiş olacağım."

"Wh-ahh ile işim bitti! Eek!" Eşi umutsuzca baş nedimesine uzandı ama Maomao yatağın etrafındaki perdeyi kapattı. Yaşlı hekimlere gelince, onlar da ihtiyatlı bir şekilde odanın köşesinde arkaları dönük bir şekilde oturuyorlardı.

Bir süre boyunca tek ses Lishu'nun iniltileriydi.

"O saf. Elbette," diye açıkladı Maomao, ellerini bir bezle silerek. Lishu tamamen bitkin bir halde yatağa uzandı, baş nedimesinin şaşkınlığına neden oldu. Maomao hemcinsi bir kadındı; hatta İmparatoriçe Gyokuyou'nun çocuğunun makatta olup olmadığını değerlendirirken de benzer bir şey yapmıştı; ama belli ki Maomao, tam bir bakirenin sınava bir kadınla aynı şekilde gireceğini düşünerek yanılmıştı çoktan doğum yapmış olan. Lishu banyoda saçlarını kopardıkları zamankinden bile daha bitkin görünüyordu.

Luomen, "Maomao, biraz daha nazik olabilirsin," dedi, Gerçi bunun için biraz geç kalınmıştı. Diğer iki doktor da gergin ifadeler takındı.

Maomao tam işin bittiğini ve rahatlayıp evrakları yazabileceğini düşünürken, bir kadın sesi "Affedersiniz" dedi. Kapı açıldı ve Lishu'nun üç nedimesi, Jinshi tarafından azarlanan eski baş nedimenin yanında içeri girdi. Her zamanki gibi bela gibi görünüyordu ama bugün işi başka bir boyuta taşımış gibiydi.

"Evet? Yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu şu anki baş nedime. Bu durumda teknik olarak üstün olan oydu, ancak hayata bir yemek tadımcısı olarak başlamıştı ve daha önce kendi pozisyonunda olan kadınla karşılaştığında anlaşılabilir bir korku şoku hissetti.

Eski baş nedime onu görmezden gelerek Maomao ve yaşlı hekimlere döndü. "Maomao ve yaşlı doktorlara

Eşin iffetini tespit etmek için mi?" diye sordu.

"Evet, incelemeyi yeni bitirdik," dedi Luomen, bunun üzerine kadın Maomao'ya doğru baktı.

"Ama muayeneyi *siz* yapmadınız, değil mi? Oradaki kadındı. Eşin bilinen bir tanıdığı. Burada bir sorun görmüyor musun?" Maomao'nun Lishu'yu korumak için yalan söyleyebileceğini ima ediyor gibiydi - Maomao'nun haklı olarak rahatsız edici bulduğu bir tavır.

"Belki de yeniden bir muayene yapmak için bana katılmak istersiniz, o zaman?" dedi. "Belki de daha güvenli olması için bir ebe çağırmalıyız."

Bu fikri, Lishu ve baş nedimesinin üzüntü dolu bakışlarına neden oldu. Eşi ölecek gibi görünüyordu.

daha fazla aşığılanmaya maruz kalırsa utanç duyacağını söyledi.

Eski baş nedime ise sadece başını salladı. Sanki burada yetkili olanın kendisi olduğunu düşünüyor gibiydi.

-Maomao onu son gördüğünden beri kesinlikle kendini daha çok önemsiyordu. Önceden, en azından öyleymiş gibi *davranmaya* istekliydi.

Eşine karşı saygılı.

Küstahlığının nedeni çok geçmeden anlaşıldı; elinde bunu tutuyordu. "etmeliyim ki, işin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum ama bunu buldum ve size getirmekten onur duydum.

kolektif dikkat." Masanın üzerine bir kağıt parçası koydu. (Maomao ne kadar buruşuk olduğunu fark etmeden edemedi.) "İtiraf etmeliyim ki Eşin böyle bir şey yazacağına inanamıyorum!" Kadın dramatik bir şekilde -neredeyse teatral bir şekilde- masaya doğru eğildi.

Maomao sayfada yazılanları gördüğünde sadece kaşlarını çatılabildi.

"Bir aşk mektubu!" diye duyurdu eski baş nedime. "Majesteleri *olmayan* birine!"

Sayfa güzel, kız gibi karakterlerle kaplıydı ve bir sürü tatlı sözler ve aşk ilanlarıyla doluydu.

Demek bu yüzden bizi manzaralı yoldan götürdü, diye düşündü Maomao, sonunda görevlinin onları neden yanlışı odaya *götürdüğünü* ve sonunda Konsolos Lishu'ya getirdiğini anlayarak. Kötü bir şaka yapmıyordu, zaman kazanmaya çalışıyordu.

Eski baş nedime odanın dışında bulunan bir yetkiliyi çağırdı. Maomao bunu yapmaya neden bu kadar hevesli olduğundan emin değildi sadakatsizliğinin nedimleri için de sonuçları olacaktı. Hepsinden önemlisi, eşinin sadakatsizliğinin Mektup gerçekten de Lishu'nun canını sıkan Maomao'ya aitti ama el yazısı çoktan incelenmiş ve ona ait olduğu belirlenmişti.

Maomao ve doktorlar, eşi sorgulamaya fırsat bulamadan binadan kovuldular. Görünüşe göre eski baş leydi, Maomao muayenesini yapmadan önce harekete geçmek istemiş, ancak geciktirme taktiği bunun için yeterli zaman kazandırmamıştı. Bunun yerine, zora başvurduğu söylenebilir.

Maomao ve arkadaşları sarayın tıbbi ofisine geri dönmeye karar verdiler. Maomao dışarıdan biriydi, Luomen ve iki doktor arkadaşı ise zorlayıcı kişilikler değildi. Gitmeleri emredilirse, gitmekten başka yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Maomao en azından bulguları hakkında bir rapor yazmaya kararlıydı. Eski baş nedime Maomao'nun sözlerinin güvenilir olmadığı konusunda ısrar etmişti ama bu onun yargılayacağı bir şey değildi. Hiç değilse yanındaki doktorlar Lishu'nun yüzünü görmüşlerdi ve Maomao'nun haklı olduğuna inanıyor gibiydiler.

"Bu oldukça yüz­süzceydi," dedi 1 Numaralı Yaşlı Doktor. İnsana çorak bir ağacı düşündüren sırık gibi bir gövdesi vardı.

Parmakları sosis gibi olan iri yarı bir adam olan 2 Numaralı Yaşlı Doktor, "Evet! İzlemesi neredeyse çok zordu," diye cevap verdi.

Luomen diğer iki doktordan daha genç sayılmazdı ama ofisin en yeni üyesi olarak çay servisini o yapıyordu.

Maomao ona yardım etmek için ayağa kalktı ama Maomao onu tekrar yerine oturttu ve yazmaya odaklanması için ısrar etti.

Birinci doktor, "Arka sarayda her zaman onun gibi insanlar olmuştur, ancak bu türün hala hayatta ve iyi durumda olduğunu fark etmek her zaman hayal kırıklığı yaratıyor," dedi.

"Sen !" dedi ikincisi. "Kadınların kötü olduğunu söylemiyorum, Sadece bazıları bir odayı daha karanlık bir yer haline getiriyor. Sarayda da durum aynı..."

Maomao şaşırarak başını eğdi: sanki arka saraya gitmişler gibi konuşuyorlardı. "Siz hadım değilsiniz, değil mi beyler?"

"Hayır, değiliz. Arka saraydaydık ama hadım edilmedik - onlar bizi yakalamadan oradan çıktık."

"Eskiden bir doktorun arka saraya gitmesi için hadım olması gerekmezdi. Yine de her ziyaretinizde size garip bir ilaç içirirlerdi."

Ah... Maomao hatırladı: Arka saraydaki en kötü şöhretli skandal on yıllar önce bir doktorun orada hizmet eden bir kadınla ilişkiye girip onu hamile bırakmasıyla yaşanmıştı. Ya da

En azından hikâye böyleydi; aslında bunu eski imparator yapmıştı ama suç talihsiz hekimin üzerine yıkılmıştı,

çocukla birlikte sürgün edildi. Bürokrasi açısından sorun çözülmüştü.

Bugünlerde, yaşlı şarlatan arka saraydaki tek doktordu, ama o olay sırasında orada hizmet veren çok doktor vardı - doğal olarak, bunu yapmak için kişinin erkekliğinden vazgeçmesi gerekmiyordu.

"Onlar için iyi ve güzel. Çıkış yapmakta biraz geciktim ve işte ," dedi Luomen çay fincanlarını tepsiye yerleştirirken kayıtsızca.

"Bu senin hatan Xiaomen. Hiçbir şeyin aceleye getirilecek kadar acil olduğunu düşünmüyorsun!" Yaşlı Doktor No. 1 kıkırdadı.

"Doğru, ama bize kesinlikle yardım ettiniz!" 2 numara kıkırdadı. İkisi de iyi vakit geçiriyor gibi görünürken, Luomen sadece biraz şaşkın görünüyordu. Başka ne yapabilirdi ki? Tavırlarından sevgi dolu lakaplarına kadar eski dost oldukları belliydi.

Yaşlı Doktor No. 2 Maomao'ya döndü. "Demek Xiaomen'in evlatlık kızısınız, hanımefendi? Şu eksantrik L-"

Maomao'nun yüzü utanmaz bir bakışa bürünene kadar buruşmaya başladı. İri yarı doktor hemen çenesini kapattı.

"Genç hanımların her zaman kaçınmayı tercih ettikleri birkaç konu vardır. Buna saygı duyalım," dedi sırık gibi doktor zekice. Belli ki yaş ona bilgelik getirmişti. En yararlısı.

"Konumuza dönecek olursak, yani arka sarayda her zaman onun gibi pek çok insan var mıydı?" Maomao sordu.

"Evet. Kaotik unsurlar." İmparatoriçe naibi iktidardayken, arka saraydaki kadınlar birbirlerini tekmelemekle meşguldü. Memurlar seçiliyordu ve sık sık seçiliyordu.

ve böylece arka saray, tüm saraya yayılan gerilimin bir mikrokozmosu haline geldi. "Ve insanlar çok sayıda casus olduğunu da söylüyor."

"Casuslar mı?"

Görünüşe göre, konsüller arasındaki bitmek bilmeyen savaşlar, içeriden bilgi toplama umuduyla hizmetçileri kullanmaya başlamalarına neden oldu.

Doktor, "Arada bir, nedimeler bile ihanet edebilir," dedi. Durumundan memnun olmayan bir hanım kolaylıkla ikna edilebilir, bir başkasının oyununda piyon haline . Ya da yine biri, hedefin ebeveynlerinin bir zayıflığından yararlanmak için kendi ebeveynlerinin gücüne yaslanabilirdi ve böylece arka saraydaki sıralama baş döndürücü bir hızla değişebilirdi.

"Şu anki İmparatoriçe Dowager hamile kaldığında durum son derece kötüleşti. Kıskançlıktan deliye dönen kadınlar onu öldürmeye bile kalkıştı."

"Bu doğru! İmparatoriçe onu koruması altına alana kadar nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum," dedi diğer doktor.

"Her şey sahip olduğu muhteşem nedime sayesinde oldu. Kendini nasıl idare edeceğini gerçekten biliyordu - suikastçıların bile metreslerine sırt çevirmelerini sağladığını söylüyorlar!"

Nedir bu, bir roman mı? Maomao çayını yudumlarken hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Her neyse, uzun bu kadar tatsız bir şey görmemiştim," dedi ilk doktor.

Bu durum Maomao'nun aklına bir soru getirdi; "Konuşma tarzına bakılırsa, arka saraydaki başka birinin Konsolos Lishu'yu devirmek için komplo kurduğunu düşünüyorsun gibi görünüyor" dedi.

"Sizce değil mi? Yoksa bir insan hizmet ettiği büyük hanımefendiye neden bu kadar muhteşem bir şekilde sırtını dönsün?"

Haklı bir noktaydı; eski baş nedime şimdiye kadar sıradan bir tacizin ötesine geçmemişti. Ancak bu kez, açıkça eşini yok etmeye kararlıydı. Eğer o başarılı olursa, Lishu arka saraydan sürgün edilecek ve nedimleri işsiz kalacaktı. Aslında, hanımlarıyla aynı cezayı çekmedikleri için şanslı sayılırlardı.

Maomao, "Bu neredeyse çok yüzeysel görünüyor," dedi.

Bir ve iki numaralı yaşlı hekimler birbirlerine baktı. "Eğer Xiaomen'in , çok akıllı bir genç kadın olduğunuza eminim. Ama herkes senin kadar dikkatli ve düşünceli değildir," dedi sırık gibi doktor sabırla.

Maomao, "Bunu anlıyorum," dedi ama bu kadarı da fazlaydı.

"Böyle insanlar geleceği düşünmezler, sadece gururlarını düşünürler. Hoşlanmadıkları birini kızdırmakla işe başlayabilirler, ancak geri dönüş olduğunda bu onları daha da kızdırır."

"Biraz bile tereddüt edeceğini düşünmüyor musun? Karşısında yüksek bir eş var ve o sadece bir leydi."

"Aynen öyle. Eğer bir insan ezildiğini hissederse, birinin onu en ufak bir şekilde itmesi yeterlidir ve yuvarlanmaya başlar - insanlar bu şekilde komiktir." Casusluk yapmanın basit bir yoluydu.

"Ha ha ha, bu tür hikayeleri , değil mi?"

tombul doktor yüzüne bir çörek tıktırarak şöyle dedi. "Tıpkı herkesin bahsettiği o 'Beyaz Ölümsüz'ün bir başka bir ülkeden istihbarat ajanı."

Luomen yüzünde çekingen bir gülümsemeyle çayını yudumluyordu ama gözlerinde Eş Lishu'ya duyduğu sempati açıkça .

"Hey, bu konuda endişelenmeyin. Kızınız evrakları teslim ettiğinde, eşiniz özgür ve temiz olacak," dedi iri yarı doktor, Luomen'in tam olarak nasıl hissettiğini açıkça söyleyebiliyordu.

"Ama o aşk mektubu," dedi Luomen, endişesi yatışmamıştı.

"Ah, şu. Onun yaşındaki kızlar böyle mektuplar yazar. Küçük bir fantezinin seni ele geçirmesine izin vermenin nesi sorun? Biliyorum, biliyorum - utanç verici olduğu kesin ve bu yüksek bir eşten gelen bir sorun. Ama sadece Majestelerine yazmaya çalıştığını söylersen sorun ortadan kalkar. Belki de mektubu yazdı ama göndermedi, değil mi? Tüm eşlerin mektuplarının sansür tarafından kontrol ."

"Evet, öyle olmaları gerekiyor..." Maomao söyledi. Ancak eski baş nedimenin kendinden bu kadar emin davranması onu endişelendirmişti.

Luomen dışarıya bakarak, "Baksana Maomao," diye söze başladı. "Evet?"

"Her zaman bu saatlerde ortaya çıkan biri var,

atıştırma zamanı olduğunu iddia ediyor. Burada olman gerektiğine emin misin?"

Bunun üzerine Maomao hemen çayını bitirdi. Aynı anda dışarıda tuhaf bir ihtiyarın ısıklık çaldığını duydu. Eşyalarını toplamak ve girişin karşısındaki pencereyi açmak için bir saniye bile kaybetmedi. "Ben kendim çıkarım o zaman," dedi.

İki Yaşlı Doktordan biri, "Sen tuhaf birisin," dedi ama ikisi de onu durdurmaya çalışmadı; vurmak üzere olan fırtınaya hazırlanmakla meşguldüler.

Maomao tam dışarıda yere indiği anda, kapı büyük bir *gürültüyle* açıldı. "Amca! Biraz *ji dan gao* getirdim! Bana katılacaksın, değil mi?"

Atıştırmalıklarının anons eden adam tek gözlü ucubeden başkası değildi ve onun girişi Maomao'ya etrafta daha fazla kalmak için hiçbir neden bırakmadı.

Yine de emin değilim.

Lishu'nun sorunları artık gerçekten bitmiş miydi? Bu soru onu huzursuz etti. Daha büyük bir şey olmamasını umuyordu ama Maomao'nun kötü hislerinde haklı çıkma eğilimi vardı.

Bölüm 13: Skandal (Birinci Kısım)

Birkaç gün sonra Sazen ona tedirgin edici bir hikâyeyle geldi. Dükkânda belirmiş, yüzü asılmış ve konuşmak istediğini söylemiş. Maomao onun ne hakkında konuşmak isteyebileceğini merak etti, ancak onun Eş Lishu'dan başkası olmadığı ortaya çıktı.

"Arka saray eşlerinden biri bir erkekle gizlice buluşmuş olsaydı, idam edilir miydi?"

Soru tamamen damdan düşer gibi geldi ve Maomao sadece şaşkın bir "Ha?" diyebildi.

Sazen onun cevabını belli belirsiz bir hakaret olarak algılamış gibiydi; yerde tepindi ve "Yapar mıydı, yapmaz mıydı? Ben cahil bir hödüğüm; söyle bana!" Bakışları deliciydi. Maomao tepkisinin ideal olmadığını fark etti. Sazen'in bir zamanlar Shi klanına hizmet ettiğini biliyordu ve eski efendilerine karşı hiçbir sadakati olmasa da Loulan'a karşı bir bağlılığı olduğundan şüpheleniyordu.

"Sanırım sadakatsizlik durumunda bu kaçınılmaz olurdu, değil mi? Sıradan bir saray hanımı başka bir şey olabilir ama bahsettiğiniz kişi bir eş. *Neden* bu konu hakkında konuşuyorsun? Buna ne sebep oldu?"

Sazen dudaklarını ve ona tam olarak bakmadı. "Duydum ki İmparator'un başka bir klana boyun eğdirmeye hazırlandığını söylüyorlar."

"Bu U klanı olabilir mi acaba?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama sadece on altı yaşında olan yüksek bir eş yüzünden olduğunu duydum."

Maomao buna bir şey demedi ama başını ellerinin arasına alabilmeyi diledi. Eğer Sazen bile bu durumu duyduysa, muhtemelen başkentteki herkes duymuştu. Raporunda Konsolos Lishu'nun masum olduğunu açıkça belirttiğinden emindi. Her ne olursa olsun Maomao, eşinin eski baş nedimesinin çekiştiriyor olabileceğini, bunun pek bir şey ifade etmeyeceğini kendine söylemeye çalışmıştı. Ama kulağa

yanılmış gibi.

Normalde Jinshi'ye bir mektup gönderip onun bu konuda bir şeyler yapmasını bekleyebilirdi ama şu anda bunun için zamanı yoktu.

"H-Hey!" Sazen ayağa fırladığında ağladı.

"Bir süre dükkana göz kulak olmanı istiyorum." "Ne, yine mi?!"

Maomao aceleyle dışarı çıktı ve başkentin kuzey tarafına doğru ilerledi. Orası sarayın bulunduğu yerdin ve yüksek sınıf evlerin bulunduğu bir bölgeydi. Bunlardan biri Majestelerinin villalarından biriydi ve kendisi de eski bir yüksek eş olan Ah-Duo'nun eviydi.

"Leydi Ah-Duo içeride mi?" Maomao, içeri girmesine izin vermeyeceğini bildiği halde gardiyana sordu.

"Resmi bir randevunuz var mı hanımefendi?" diye sordu muhafız. Sıradan biriyle bu kadar kibarca konuşmaya istekli olması Muhtemelen Maomao'yu buraya yaptığı diğer ziyaretlerden hatırladığı için eczacıyı -üstelik pek de iyi giyimli olmayan bir eczacıyı- kabul etmişti. Ama bu onun kabul edilmesi için yeterli olmazdı.

"Korkarım bilmiyorum efendim, ama Leydi Ah-Duo'yu görmem gerekiyor."

"Üzgünüm, kural kuraldır. Sizi öylece içeri alamam," dedi gardiyan, gerçekten özür dileyen bir ifadeyle. Maomao'nun aklına bir an için, o kendisi için üzülmekle meşgulken onu zorla geçmeye çalışmak geldi ama bunun sadece kendisini tutuklamakla sonuçlanacağını çok iyi biliyordu.

"En azından benim için ona bir mesaj götürmenizi rica edebilir miyim?" "Korkarım şu anda burada değil..."

Maomao bir şey ısırmış gibi bir yüz ifadesi takındı. özellikle de acı. Kendisinin eve gönderilmesine izin verecekse, hiç gelmese de olurdu.

Acaba Suirei burada mı, diye düşündü ama sonra bu fikri reddetti. Suirei'nin resmi olarak var olmaması gerekiyordu. Maomao'yla tek başına buluşmazdı ve buluşsa bile muhtemelen herhangi bir Ah-Duo'yu çağırma yetkisi.

"Beklememe izin verir misiniz?" Maomao, Ah-Duo dönene kadar orada kalmaya kararlı bir şekilde sordu.

Bir saat kadar sonra villanın önüne bir araba geldi. Muhafız oturmakta olan Maomao'yu uyaracak kadar nazikti.

bir ağacın gölgesinde bekledi. Ayağa fırladı ve araca doğru koştu; Ah-Duo'nun yüzü camda belirdi.

"Şey, bu bir sürpriz oldu. Seni her zaman bundan biraz daha soğukkanlı biri olarak düşünmüştüm," dedi Ah-Duo ve birkaç yıl önce Maomao'nun muhtemelen Ah-Duo'ya şahsen gelmeyeceği doğrudur

böyle. Sarayın dengesini korumak için kendine has yöntemleri olduğunu ve İmparator'un Lishu'ya karşı özellikle düşünceli görüldüğünü, bu yüzden başına çok korkunç bir şey gelemeyeceğini aklından çıkarmazdı.

Yine de o anda, zihninin gözünde Lishu, yok edilen Shi klanının hanımefendisiyle örtüşüyor gibiydi. Belki de onu bu konuda alışılmadık derecede duygusal yapan şey buydu.

"İçeride konuşalım," dedi Ah-Duo. "Eminim bu sıcakta bu kadar uzun süre bekledikten sonra susamışsınızdır."

Maomao derin bir selam vererek, "Teşekkür ederim ," dedi ve ardından villaya girdiler.

"Yani piyasada şimdiden söylentiler var. Haberler beklediğimden daha hızlı yayıldı." Ah-Duo bacaklarını ve kollarını iki yana açarak oturdu.

Çapraz. Başka birinin üzerinde bu duruş buyurgan görünebilirdi, ama onun için tuhaf bir şekilde uygun görünüyordu ve hiç de rahatsız edici değildi. Bekleyen bir hanımefendi onlara çay servisi yapmıştı ama neredeyse ortadan kaybolmuştu.

Maomao fark etmeden. Maomao en azından Suirei'nin orada olabileceğini düşünmüştü ama ondan hiçbir iz yoktu.

Tereddütle, "Ses tonunuzdan söylentilerin doğru olduğunu anlayabilir miyim leydim?" dedi.

Ah-Duo, "Doğru olan şu ki, şu anda ayrı bir pavyona kapatılmış durumda," dedi. Eşe tam anlamıyla bir suçlu muamelesi ama yine de fiilen tutukluydu.

"Eş Lishu ile konuşma fırsatınız oldu mu?"

," diye Ah-Duo. Maomao'ya Lishu'nun aşk mektubu yazmadığı konusunda ısrar ettiğini söyledi ama Ah-Duo söz konusu mektubun Lishu tarafından yazıldığının açık olduğunu da ekledi.

Bu Maomao'nun duraksamasına neden oldu. "Bunlar birbiriyle çelişmiyor mu?"

"Öyle değil. Görünüşe göre söz konusu metin

roman."

İşte bu . Saray kadınlarının çok sevdiği romanlar aşk hikâyeleriyle doluydu; bu hikâyelerin bazı bölümleri tek başlarına bulunduklarında bir aşk mektubuna benzeyebilirdi.

"Cariye oldukça şaşırdı. Hikayeyi yakın zamanda arkadaş olduğu bir saray kadını için kopyaladığını söyledi."

Maomao gözlerini yere dikti. Lishu yavaş ama emin adımlarla bazı müttefikler kazanmakta olduğuna inanıyordu.

Yazamayan bir kadın muhtemelen düşük rütbeli bir kadındı. Lishu hikâyeyi yazarak, biraz garip bir şekilde, arkadaş edinmeye çalışıyordu. Bir metni kopyalamak yeterince sıradan bir şey gibi görünebilirdi ama bu oldukça fazla zaman ve çaba gerektirecekti ve Lishu bunu yapıp karşılığında hiçbir şey istemediği için, bunun diğer kadınla arasındaki dostluğu derinleştireceğini düşünmüş olabilirdi. Bu fikir onu çok mutlu etmiş olmalıydı.

Maomao, *kendini ihanete uğramış bulduğunu* düşündü. Yoksa diğer kadın başından beri bunu düşünerek mi eşine yaklaşmıştı?

Hangisi olursa olsun, her şey çok el altından yapıldı.

"Üzerinde çalıştığı kitabın bir kopyasını sağlayamaz mıydınız?"

"Mesele şu ki... arka saraya giren her kitap sansürcülerden geçer, onlar da referans için bir kopyasını ellerinde tutarlar. Ancak ellerindeki hiçbir şey bu metne uymuyor."

"Yani onların ofisinden geçmedi mi?" "Mmhm. Birisi içeri sokmuş."

Evet, şimdi. Bu bir . Yine de bir şey

Maomao. "Eşinden kitabı kopyalamasını isteyen kadına ne oldu?

Nerede o kadın? Bu konuda, bir kadın nasıl

Okumayı bilmeyen biri sansürden geçmiş bir kitabı eline geçirebilir mi zaten?"

"Ya kadın çoktan gitmişse?" Ah-Duo söyledi. Konsolos Lishu seyahatleyken, yaklaşık yüz kadın hizmet sürelerinin sonuna gelmiş ve arka saraydan ayrılmıştı. Bu gizemli kadın da onlardan biriydi.

"Peki o gittikten sonra?"

"Doğal olarak aradık. Ama onu hiç bulamadık. O gibi değil

resmi olarak eşlik ediyordu. Görünüşe göre birbirlerini, kadın eşin isteği üzerine ufak tefek işler yaparken tanımışlar. Onu bulsak bile, aptalı oynayabilir. Her şeyi bir gözü sözleşmesinin sonunda olacak şekilde yapıyor olabilir."

Eğer bu gerçekten önceden planlanmış bir suç olsaydı kadının tek başına başarması zordu. Maomao bildikleri üzerinde düşünmeye çalıştı. Kesin olan bir şey vardı: Lishu gibi yüksek bir eş, sıradan bir hizmetçiyle yakınlaşmaya başlasaydı, onu eleştirenler bu konuda sessiz kalmazdı - en azından eski şefi Bekleyen hanımefendi.

Böylece hizmet süresinin yaklaşan bir saray hanımefendisi Konsolos Lishu'ya bir kitaptan romantik bir metin kopyalaması için yaklaştı. Bu kitap sansür memurlarının görmediği ya da onaylamadığı bir kitaptı. Okuma yazma bilmeyen bir hizmetçinin normalde asla sahip olamayacağı bir şey.

"Ben başka birinin hizmetçiyi kullanarak eşini pasajı yazmaya ikna ettiğini düşünüyorum ama sizin fikriniz nedir Leydi Ah-Duo?" Maomao sordu. Tamamen kendi varsayımlarına çalışmaktan hoşlanmıyordu; Ah-Duo'nun onu destekleyebileceğini umuyordu. Sezgi.

Ah-Duo, "Katılıyorum," dedi ama sonra ekledi, "Konsors Lishu'nun hanımı 'mektubu' konsorsiyumun odasında bulduğunu iddia etti, ama mektup aslında başka bir yerde, arka sarayın dışında bir yerde bulundu."

"Gerçekten bir yerlerde bir lordluğa gönderilmiş miydi?"

Eğer hâlâ Lishu'nun odasında olsaydı, o zaman İmparator'a göndereceğini iddia etmek yeterince kolay olurdu: sorun çözüldü. Ama eğer zaten başka bir adamın elindeyse, o zaman ona sadakatsiz davrandıkları için onları suçlamak zordu.

"Evet, ne yazık ki. Bu yüzden bu kadar büyük bir sorun ve bu yüzden şu anda kilit altında. Söz konusu adam Hizmetçi, hayatı boyunca eşiyle birkaç kez görüşmüş biri. Herhangi bir ilgisi olduğunu reddediyor ama mektup onun evinde bulundu."

Adam masumiyetine istediği kadar itiraz edebilirdi; kendi malikanesinde böyle bir kanıt bulmak oldukça lanetleyiciydi. Görünüşe göre

Eski baş nedime, rahibe manastırından arka saraya döndüğünde bu adamla konsül arasında bir şeyler olduğunu iddia etmiş ve adamın soruşturulması için çok ısrarcı olmuştu. Konsolos Lishu'yu güzel bir fiyonkla bağlamıştı.

Ama bu hiç mantıklı değil!

"Mektubu nasıl göndermiş ki? Sansür memurlarının her şeyi kontrol ettiğini sanıyordum, eve gelen mektupları bile," dedi Maomao. Bu yüzden bir keresinde birileri ahşap yazı şeritlerine karıştırılmış kimyasalları şifre olarak kullanmaya çalışmıştı ve İmparatoriçe Gyokuyou'nun ailesine yazdığı mektuplar içerdikleri bilgileri iletirken neden bu kadar dolambaçlıydı.

"Mektup çok küçük katlanmıştı. Eve gönderdiği bazı eşyaların arasına sıkıştırılmış olmalı ki, önce çocuğun eline geçmiş."

İmkânsız değildi. Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Belki de Maomao, tüm bunları ona Ah-Duo anlattığı için bu kadar karışık ve kafası karışmış hissediyordu. Asıl istediği hikayeyi ilk ağızdan duymaktı.

"Sizce herhangi biri beni Konsül Lishu'yla, hatta bu genç adamla görüştürebilir mi?" diye sordu.

Tam o anda biri kapıyı çaldı ve bir hizmetçi tereddütle yüzünü gösterdi.

"Ne oldu?" Ah-Duo sordu ve hizmetçi ne yapacağından emin değilmiş gibi Maomao'ya baktı.

"Usta Basen burada, Leydi Maomao'yu soruyor."

Sanki onun işaretini bekliyormuş gibiydi.

Basen, Maomao'yu sürükleyerek götürmeden önce Ah-Duo'ya sadece üstünkörü bir selam verdi.

"Sorabilir miyim efendim, ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Maomao sordu. Basen at sırtında gelmişti, bir arabaya bile tenezzül etmemişti ve Maomao'nun arkasına tutunarak şehrin içinde ilerlerken ikisi de göze batıyordu. En azından yüzünü örtecek bir bezi vardı.

"Eş Lishu'ya olanları duydun mu?" dedi.

"Evet..."

"O zaman bunu çözmüş olmalısın. Onun masum olduğunu göstermenin bir yolunu bulmuş olmalısın." Maomao, Basen'in ne dediğini anladığını düşünüyordu ama yine de bir şey onu rahatsız ediyordu. "Onunla buluşmam kendim. Bana bir vekil bulmam söylendi" dedi.

Sadakatsizlik şüphesi altındaki bir kadın bunu kesinlikle Bir erkekle tanışmanın zor olduğu doğrudu. Her ne kadar Basen onun için daha fazla hayat kurtarıcı olamasa da, Maomao inatçı adama ayar vermeye karar verdi. "Sana söylendi. Jinshi tarafından mı?" diye sordu.

"Ben... kendi kararımı veriyorum."

"Oh, anlıyorum."

Evet, Maomao'nun canını sıkan bir şey vardı ama bunu açıklamak istemiyordu.

Atın kontrolünü elinde tutan kişiyi üzdü, şimdilik bunu kendine sakladı.

Eş Lishu, daha önce köşkten birkaç gün önce işgal etmişti. Bu bina, arka sarayda sahip olduğu binadan pek farklı değildi, bu da onun hâlâ Ancak şimdi şehrin batı kısmına taşınmıştı ve konutu bir saraydan ziyade bir kuleydi. Bir tapınakta görülebilecek bir pagodaya benziyordu, ancak daha büyük ölçekte, altı kat yüksekliğinde, üst üste binen birkaç çatısı vardı ve biraz renksiz olmasına rağmen, bu onu sadece daha da heybetli görünüyordu. Bu izlenim, mekânı çevreleyen devasa ağaçların oluşturduğu halka ile daha da . Binalar gerçekten etkileyici olsa da bir kraliyet eşi için oldukça kötü bir yerdi. Bir kraliyet Girişte nöbet tutan iri yarı adamlar burayı daha davetkâr kılmıyordu.

"İmparatoriçe'nin hükümdarlığı sırasında, ona karşı olan güçlü bir saray mensubu, sarayda bir adamı olduğu bahanesiyle buraya getirildi. Basen Maomao'ya tedavi edilemez bir hastalık olduğunu söyledi." "İddia ettiklerine göre

yeni bir tıbbi prosedür denemek için onu buraya getirdi. Burası eski imparatorun kardeşlerinin de getirildiği yer.

onları öldüren hastalığa yakalandılar. Hepsinin sonu bu kulede geldi."

Yani buranın bir geçmişi var. Maomao bunu yüksek sesle söylemek üzereydi ama kendini tuttu. Bu hüzünlü hikâye bir şekilde buranın

Yerçekimi, onu kasvetli bir hapishaneden başka bir şeye dönüştürmüyordu. *Bunu Majesteleri mi emretti?* diye merak etti. Her zaman Majestelerinin Lishu'ya kendi tarzında düşkün olduğuna inanmıştı.

Basen, "Kanıtlarını zayıflatmanın bir yolunu bulabilirsek, buradan çıkabilir," dedi. Demek istediği şuydu.

Maomao, eşiyile konuşup gerçeği bulacak.

Neyse ki Maomao da aynı şeyi istiyordu.

Ancak önce emin olması gereken bir şey vardı. Ona bakabilmek için başındaki örtüyü kenara çekti.

"İstediginizi yapacağım Üstat Basen, çünkü Eş Lishu'ya yapılan muameleye itirazınızı paylaşıyorum."

Maomao arada bir merhamet hissederci. Aslında Lishu'yu sevimsiz küçük bir prensesten başka bir şey olarak görmüyordu ama genç kadının başına tekrar tekrar talihsizlikler geldiğini gördükçe ona sempati duymaya başlamıştı. Elbette kimse Lishu'yu suçlayamazdı.

Maomao eşe yardım etmek için küçük bir şey yapmaya çalıştığı için. Arka sarayda, Maomao o zamanlar Konsolos Gyokyou'nun kadınıydı ve bu yüzden Lishu'yu desteklemek için çok yüksek sesle konuşamazdı ama şimdi böyle bir endişesi yoktu.

Peki Basen?

"Bunu Üstat Jinshi'nin emriyle değil, sizin takdirinize bağlı olarak yaptığımızı doğru anlıyor muyum?" diye sordu.

"Biliyorsun."

"Peki bu davranışı motive eden nedir efendim?" Sorulacak en bariz şey buydu. Aslında o kadar barizdi ki, aklında olmasına rağmen soramamıştı.

"Kim başı dertte olan masum bir eşe yardım etmek istemez ki?" Basen söyledi.

"Masum olduğunu nereden biliyorsun?" Maomao kesin bir ifadeyle konuştu. Lishu ve Basen son yolculuklarında daha yeni tanışmışlardı. Birbirlerini ziyafette gördükleri doğrudu ama konuşma fırsatı bulamamışlardı.

Bunun dışında yolculuk boyunca birbirlerinin yüzlerini görmeleri için bile çok az fırsat olmuştu; yüz yüze geldikleri tek an aslanın saldırdığı andı. Yine, birbirlerini

O zaman bile birbirleriyle konuşuyorlardı; çoğunlukla, Basen sadece Maomao'ya Lishu hakkında sorular sordu. Şimdi de

Bu genç kadına hiçbir resmi emir olmadan, tamamen kendi başına yardım etti. Neden?

Keşke yapmasaydı.

Dünyada olağanüstü yorucu bir şey yapan insanlar vardı: ilk görüşte aşık olmak. Tamamen görmezden gelirlerdi

Kişilik ve sosyal statü, bir insanın dış görünüşünden başka hiçbir şeye sevgi duymamak. Maomao oldukça

Kesin olan bir şey vardı: Basen o anda tam da böyle can sıkıcı duyguların etkisi altında hareket ediyordu. Doğru, Basen'in biraz Zaman zaman duygusal olsa da Basen çoğunlukla Jinshi'nin hizmetkârı olduğunun farkındaydı. Lishu'nun masumiyetini kanıtlamak için kendi iradesiyle hareket etmenin kesinlikle bir parçası olmadığı bir yer.

Tüm bunlar , Maomao bir konuda çok net olmak istedi: "Eşin masumiyetini kanıtlasak bile, umabileceğiniz en iyi şey *onun arka saraya dönmesidir.*"

"Evet... Bunu biliyorum."

O, yaşadığı sürece asla ulaşamayacağı kadar yüksek bir zirvede açan bir çiçektir. Bunu fark etmek, onun için bu konuyu kapatmaya yetecek miydi?

"Eğer bunu kastediyorsanız, efendim, o zaman çok iyi."

Maomao'nun söylemek istediği daha pek çok şey vardı ama durmaya karar verdi. Bu tür konulara burnunu sokmaya herkesten daha hevesli değildi.

Bazen müşterilerin başına gelirdi: Bir fahişeyi ilk gördüklerinde ona aşık olurlar ve

Sürekli genelevde kalırlar, ellerindeki tüm parayı kadın için harcarlardı. Ancak para bittiğinde aşk da biterdi ve bunu anlamayan erkekler aniden uzaklaşan ve ilgisiz kalan fahişeyi kötüler, onunla alay eder, hatta bazen öfkelenir ve onu öldürmeye çalışırlardı. Bir erkeğin bir cariyeye gülmesinden daha rahatsız edici bir şey yoktur. kana bulanmış bir yatak odası üzerinde neşeyle.

Gözlerinin altındaki torbaları makyajla saklayan bir kadına aşık olacaklarsa, ki bu torbalar bütün gece müşterileri ağırlamaktan kaynaklanan uykusuzluktan kaynaklanıyor, en azından bu aşka sadık kalabileceklerini umarsınız. Eğer ne yaptıklarının farkında değillerse

O zaman kalplerini vermeye bu kadar hazır olmaları kendi hatalarıydı.

Maomao Basen'e baktı ve o adamlardan olmaması için sessizce yalvardı.

"Biliyorum," dedi Basen, ona olduğu kadar kendisine de. Kelimeler ağzında ağırlaştı ve Maomao hapishaneye girdiklerinde onu sert bir bakışla süzmeye devam etti.

"İyi misiniz " Maomao, Konsolos Lishu'nun çok iyi olamayacağını bilmesine rağmen ona sordu. O zamanlar Kuleye kabul edildiklerinde, kendilerine üzerinde saat yazılı tahta bir şerit verilmiş ve bir sonraki çan çalana kadar Lishu ile konuşmakta özgür oldukları söylenmişti.

Oldukça sıra dışı bir yapıya sahip olan kulenin dış kısmında merdivenler ve koridorlar yer alırken, iç kısmı tamamen bireysel odalara ayrılmıştı. Lishu'nun odası üçüncü katta birbirine bitişik iki basit odaydı; Maomao acaba Yukarıdaki katlarda insanlar olabilirdi, ama öyle .

Lishu başını salladı, yüzü solgundu. Baş nedimesi yanındaydı ama Maomao'nun görebildiği kadarıyla başka hizmetçisi yoktu. Odanın kendisi bir suçlu hücresi için iyi döşenmişti, ancak bir Soyluların bir üyesi olarak, bu çok büyük bir utanç olmalıydı.

Acaba kaç kişi delirdi ve öldü?

diye düşündü Maomao, ama bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini biliyordu.

-Sadece Lishu'nun yüzünden daha fazla kan akmasına neden olacaktı. Bunun yerine, "Aylık ziyaretçinizin gelip gelmediğini öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Evet... nihayet," dedi Lishu, gözlerini yere dikerek. utanç. Bu, fiziksel olarak daha iyi hissedeceği anlamına gelmiyordu, ancak Maomao'nun çalışmasının şüpheli olduğu gerekçesiyle başka biri tarafından daha fazla incelemeye tabi tutulmak zorunda kalmayacağı tesellisini sunuyordu. En azından hamile olmadığı kesin olarak ortaya çıkmıştı.

"Mektubun sahibi olan adamla ne tür bir ilişkiniz olduğunu bana söyler misiniz?"

"Bu bir mektup değil. Sadece kopyaladığım bir şey" dedi.

Maomao bunu, ne kadar zayıf olsun, adamla herhangi bir ilişkinin inkârı olarak algılamayı tercih etti. "O bir adamın oğlu Hizmetçi. Tek yaptığı ben küçükken birkaç kez bana bakıcılık yapmaktı. Onu en son rahibe okulundan döndüğümde konakta görmüştüm. Bakıcım bana onun çok ciddi, yetişkin bir insan olduğunu söyledi."

Bunların hiçbirisi Lishu'nun yalan söylediğini göstermiyordu; Maomao eşine inanmaya meyilliydi.

"Ona hiç mektup göndermedim ve eve bir şey göndermemin tek nedeni Majestelerine bir hediye göndermeleriydi ve o da karşılığında bir şey gönderilmesi gerektiğini düşündüm. Ben göndermezdim.

kendim hiçbir şey yapmadım. Onlardan mektup almaya en yakın olduğum şey, bakıcım aracılığıyla babamdan gelen haberlerdir."

İşin ironik yanı, bu durumun Lishu'yu normalden çok daha konuşkan hale getirmiş olmasıydı. Ancak gözleri Maomao'nun gözleriyle her karşılaştığında tekrar başka tarafa bakıyordu. Bu onun için yeterince normaldi ve

Maomao buna aldırmış etmedi. "Mektubun ailenize gelen bir teslimatın arasına sıkıştırıldığını duydum. Sizce böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu.

"Bunu söylemek imkânsız," diye cevap verdi Lishu değil ama onun baş nedimesi. "Leydi Lishu'nun ailesine gönderdiği şeylerin çoğu Majestelerinden gelen hediyeler. Ev halkından birinin arka saraydaki işlerini bitirdikten hemen sonra gelip onları alması gerekiyor. malların işlenmesi."

Onları *kimin* gelip alacağı konusunda bir şart yoktu.

-Ama bu hizmetçinin oğlu gibi görünüyordu. Başka bir deyişle, hiçbir şey kanıtlanamazdı ama hiçbir şey de çürütülemezdi. Eğer Lishu'nun eski baş hanımı onu itibarsızlaştırmaya niyetliyse, konuyu araştırması doğal olurdu.

"Peki eski baş nedimenin kimseye bir şey gönderdiğine dair bir işaret yok mu?" Maomao sordu ama Lishu ve şimdiki baş leydi başlarını salladı.

"En azından ben yazdıktan sonra hiçbir şey göndermediğini biliyorum.

o kopya," dedi Lishu. Eğer buyurgan eski baş hanımefendi hiçbir şey göndermemiş olsaydı, uşakları da gönderemezdi. Kayıtlar zaten arka sarayda bu tür şeyler tutulurdu ve bu yüzden

kontrol etmek yeterince kolaydı. O halde Lishu'nun el yazısı kopyası genç adamın evine nasıl girmişti?

Maomao, "Bu 'mektubun' kargoyla birlikte paketlenildiğini iddia ediyor, ancak bunun gerçekten oraya nasıl girdiğini hayal etmekte zorlanıyorum," dedi. O kağıtla herhangi bir şeyi fiziksel olarak sarmak mümkün olamazdı. Belki de kırılmayı önlemek için kullanılan ambalaj malzemelerinin arasına konmuştur?

"Görünüşe göre sıkıca sarılmış, neredeyse bir ip gibi. Gördüğümüz kâğıt çok kirliydi ve son derece yırtık pırtıktı," diye yanıtladı şef hanım.

"Bu doğru mu..."

Bu da suçlunun işini kolaylaştıracaktı. Mektup yanlış kişinin eline geçse bile içinde ne olduğunu bilmeyecek, onu bir ip parçası sanacak ve ona göre davranacaktı. Bu yüzden

Ya atmışlarsa? Geri almak yeterince kolay olurdu. Aslında, Konsolos Lishu'nun ev halkından herhangi birinin bunu yapması beklenebilirdi.

"O metni sonra bir şey değişti mi?"

Konsolos ve baş leydisi birbirlerine baktılar. İkisi de başlarını, hem evet hem de hayır der gibi, şaşkınlıkla eğdi. Tam olarak hatırlayamıyorlardı.

İddia uğruna, eski baş nedimenin burada gerçekten suçlu olduğunu varsayalım (kanıtlar kesinlikle artıyor gibi görünüyordu). Öyle olsa bile, bu zor bir hile olurdu.

Tek başına. Arka sarayın dışında bir suç ortağı olmalı. Birbirleriyle nasıl iletişim kurmuşlardı?

Bunu sonra düşünerüz, dedi Maomao kendi kendine. Zamanları tükeniyordu ve sormak istediği başka bir şey daha vardı. "Bir şey daha var o zaman," dedi ve bir kâğıt ile taşınabilir bir yazı seti çıkardı.

"Hizmetçinin senden kopyalamanı istediği bu roman.

Hatırladığın kadarını yazar mısın?" Hemen mürekkebi öğütmeye başladı.

"Biraz çay istemez misiniz, Leydi Lishu?"

Bekleyen hanımefendi Kanan sordu. İsteddiği gibi. Sürekli sorduğu gibi.

sordu. Ama Lishu başını salladı. Çay içmekten başka yapacak bir şeyi yoktu ama biraz daha içerse karnının lapaya döneceğini hissediyordu.

Kanan orada Lishu'yla birlikte bekleyen tek leydiydi. Bu şartlar altında bir kadın yeterliydi; ama asıl utanç verici olan, Lishu'ya başka kadınları getirmemesinin özellikle söylenmemiş olmasıydı. Sadece Kanan onu buraya kadar takip etmeye istekliydi.

Lishu nihayet biraz daha iyi olmaya başladığını düşünmeye başlamıştı.

diğer hizmetçilerinden bazılarına daha yakındı ama görünüşe göre bu bir yanılsamaydı. Özellikle de Lishu'nun kendi kendine okuyamadığı için bir romanı kopyaladığı ve bu yüzden Lishu'nun artık bir suçlu olarak görüldüğü hizmetçi söz konusu olduğunda. Ağlamak istemesi için yeterliydi ama ağlamak hiçbir işe yaramayacaktı.

aslında onunla kalan tek kişi olan Kanan için hayatı daha da zorlaştırdı.

Kulesinde Lishu'nun özel bir eğlencesi yoktu, penceresi bile yoktu; zaman geçirmenin bir yolu yoktu. İki seçeneği vardı: yemek yemek ya da uyumak. Odasına neredeyse hiç ışık girmiyordu, öyle ki gün ortasında bile görebilmek için mum yakmak gerekiyordu ve sürekli yapışan kasvet depresyonunu daha da kötüleştiriyordu.

Onu ziyarete gelenler sadece eczacı (bir zamanlar kendisi de arka sarayda görev yapmış olan) ve Lishu'nun babası Uryuu'ydu. Lishu, Ah-Duo geldikten hemen sonra bu kuleye gönderilmişti, bu yüzden eski eşini bir süre görmeyi beklemiyordu. Babasına gelince, onun tek sorusu "Yani o saçma numarayı gerçekten *yapmadın* mı?" olmuştu.

Lishu zayıf bir sesle, "Hayır efendim," diye cevap verdi.

Toparlayabildiği tek şey buydu. Eczacı Uryuu'nun aslında onun kızı olduğunu kanıtlamıştı.

gerçek babasıydı, ama bu tür uzun süreli kinler gerçek hayatta oyunlarda olduğu gibi hemen yok olmuyordu. Babası sonunda onun kendi kızı olduğuna inanabilirdi ama başka çocukları da vardı. Annesini reddetmişti; ondan olan kızına karşı neden birdenbire bir sıcaklık hissetsin ki? Lishu bazı şeylerin değişmeyeceğini gayet iyi biliyordu ama yine de bu gerçekle yüzleşmek onu üzmüştü.

Kanan, "O zaman ben bunları temizleyeyim leydim," dedi.

ay aletlerini alıp odadan çıkardı. Orada Lishu'nun odasında su bulabilecekleri hiçbir yer yoktu, bu yüzden çamaşırların alt katta gerekiyordu. Kanan'ın biraz hareket etmesine izin veriliyordu ama Lishu'nun üçüncü katta kalması gerekiyordu. Eğer aşığıya inerse, bu sadece muhafızının izniyle oluyordu.

Lishu iini çekti ve masasına doğru uzandı. Eski bina her hareket ettiğinde gıcırđıyor ve çatlıyordu. Üst katlar daha da kötü durumdaymış gibi görünüyordu ve Lishu bazen bir gün tavanın yerle bir olabileceğinden endişeleniyordu.

Ona yle geliyordu ki burada kendisinden başka biri daha kilitliydi. Merdivenler binanın dışından dolandığı için üst katlara çıkmak için alt katlardaki odalardan geçmek gerekiyordu ve her gün birkaç kez Lishu ya da Kanan olmayan biri merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Kanan bu kişinin yiyecek ya da kıyafet taşıdığını bildirmişti, yani yukarıda da aynı şekilde biri olmalıydı.

Lishu'nun durumu gibi.

Gerçi kim olduğunu hiçbir yolu yoktu ve ğrense bile, bilmemesinin iyi olacağını fark etmesi mümkündü.

Yapacak başka bir şeyi olmayan Lishu biraz uyumayı deneyebileceğini düşündü ama sonra yukarıdan gelen bir ses duydu. şaşkınlık içinde tavana baktı. Burası eski bir binaydı; etrafta birkaç fare olmalıydı. Ama insan loş bir odada tek başına kalınca tedirgin oluyordu. Aslında Lishu o kadar korkmuştu ki, dışarı çıkmayı deneyebileceğini düşündü.

Tump, tump, tump. Farelerin ayak sesleri yoktu. Lishu hâlâ korkuyordu ama şimdi garip bir şekilde ilgisini de çekmişti. Sesler yan odanın yukarisından geliyor gibiydi, bu yüzden Lishu yatağından örtüyü aldı ve başının üzerine örterek kapıdan dikkatle baktı.

"Sen sadece küçük bir faresin, değil mi? 'Gıcırđıyor' de!"

Bu aptalca bir istekti. Daha nce, Lishu'nun nedimelerinin alaylarından habersiz olduğu zamanlarda, köşküne gelen hizmetçilere karşı buyurgan bir tavır takınmış ve sık sık bu tür çocukça taleplerde bulunmuştu. Ona, bu tür taleplerde bulunmak için

Yerlerini bilsinler diye bu alçakgönüllü tiplerle kendini tanıştırmış, o da buna eleştirmeden inanmıştı. Hizmetçilerin onu sevmemesine şaşmamalı.

-Kendisi için hiçbir şey yapamıyordu ama etrafta dolaşıp emirler veriyordu.

Boğuk gümbürtüler kesildi, ama tam Lishu rahat bir nefes almıştı ki, büyük bir gürültüyle birlikte bir şeyin kırılma sesini duydu. Lishu o kadar irkildi ki sırt üstü yere düştü.

Ve sonra bir çok daha fazlasını duydu. "Alo?" dedi bir ses. "*Orada biri mi var?*"

Bölüm 14: Skandal (Kısım)

"Bunun gibi bir kitap hatırlıyor musunuz?" Maomao, Lishu'nun yazdığı özet kitapçığı işleten yaşlı adama göstererek sordu. Lishu'ya hikayenin özünü ve bazı izlenimlerini yazdırmaya çalışmıştı; daha fazlası için zamanları olmamıştı.

Ne yazık ki, Lishu'nun yapamadığı şeyler arasında Kitapla ilgili hatırladığı tek şey başlığı olmuştu. Sadece hizmetçinin istediği kısmı kopyalamıştı ve kitabın geri kalanını üstünkörü okumuştur.

Maomao'nun yapabileceği fazla bir şey yoktu. Suçlayıcı "mektubun" aslında bir kitabın el yazması olduğunu kanıtlamak için, kopyalandığı kitabı bulmaları gerekecekti. Lishu, Maomao'ya Kendisine verilen kitabın el yazması olduğunu, basılı olmadığını, ancak çekici bir kapağı olduğunu, belki de küçük bir dağıtımla satılan bir ürün olduğunu düşündürdüğünü söylediler.

"Hrm... Bana sıradan bir aşk hikayesi gibi geldi, bu tür şeylere pek dikkat ettiğimden değil."

"En azından elinizde ne varsa göz gezdirdiğinizi düşünmek zorundayım." "Ahh, bugünlerde çok fazla kitap var. Ve benim gözlerim eskiden oldukları gibi." Kitapçı esnedi. Neredeyse Artık emekli olmuştu; işin büyük kısmını oğlu yürütüyordu. Belli ki Maomao'nun biraz kestirebilmek için acele edip eve gitmesini istiyordu.

Hikâyenin sıradan bir aşk hikâyesi gibi görüldüğü konusunda haksız sayılmazdı, ama sansürcülerin dikkatini çekecek türden politik bir yanı vardı. Hikaye, rakip soylu ailelerden gelen genç bir adam ve genç bir kadının ilk görüşte birbirlerine aşık olmaları ve ardından trajediyle şeklinde devam ediyordu.

Maomao elini alnına bastırdı; bu onu bir yere götürmüyordu. Başkentte iki kitapçı daha vardı, ikisi de daha küçük. Belki de sonunda

diğer şehirlerdeki kitapçılar.

Üzüntüsü, sırtında büyükçe bir yük taşıyarak içeri giren bir adam tarafından bölündü. "Merhaba," dedi Maomao'ya.

"Ah, dönmüşsün," dedi yaşlı adam - bu oğlu olmalı.

"Ne yapıyorsun baba?" diye sordu genç adam, elindeki yükü bırakıp yaşlı adama şüpheli bir bakış atarak. "Müşteriler yine baş belasıymış gibi davranmıyorsun, değil mi?" Adam babasını iyi tanıyordu.

"Bu kitabı tanıyıp tanımadığım konusunda beni rahatsız ediyordu. Buraya gelen her lanet sayfayı okumuyorum, biliyorsun!"

Dükkân sahibinin oğlu, Lishu'nun özetini alıp gözlerini kısarak, "Bir ," dedi. "Ah, bu..."

Diz çöküp getirdiği bohçayı karıştırdı ve bir kitap buldu. Kapağında genç bir adam ve genç bir kadın resmedilmişti ama resimde biraz tuhaf bir şeyler vardı.

Kitabı Maomao'ya uzattı ve o da hemen okumaya başladı. Sayfalara şöyle bir göz gezdirdiğinde bile Lishu'nun anlattığı hikâyeye benzediği açıkça görülüyordu. Sonra belirli bir sayfada durdu. "İşte burada..." dedi. Lishu'nun hafızasından yazdığı bir pasaja çok benziyordu. Benzerdi ama bazı ayrıntılar farklıydı, tam kelimeler farklıydı. Ancak anlam neredeyse aynıydı.

"Evet, orada bazı tuhaf şeyler var, ha? Batı'da çok popüler olan bir oyunun çevirisi olduğunu söylüyorlar."

"Bir oyun mu? Batı mı?"

"Elbette. Bazı açıklamalar kulağa biraz komik geliyor, değil mi? Bunu tercüme eden kişi, dünyanın oradaki soylular için nasıl görüldüğünü bilmiyordu, bu yüzden isimleri, gelenekleri ve diğer şeyleri bizim buradakilere benzetecek şekilde değiştirdiler. Sonra onu kopyalayan her kişi kendine göre daha fazla değişiklik yaptı."

Bu durum Maomao'nun eşin özetine tekrar bakmasına neden oldu. Lishu ana karakterlerden birinin ismini de eklemişti ve bu isim Maomao'yu rahatsız etmişti çünkü kulağa normal bir isim gibi gelmiyordu. Şimdi bunun batılı bir isim olduğunu ve rastgele karakterler kullanılarak doğrudan kendi dillerine çevrildiğini fark etti.

Kitabın sayfalarını tekrar çevirdi ve şu soruyu aradı ama bulamadı. Yine de çok benzer başka bir pasaj bulmuştu, ama bu pasajda tamamen sıradan isimler kullanılmıştı. "Acaba bu kitabın daha önceki bir kopyasını mı okuyordu?

Gerçi bunun oldukça eski olması gerekiyor," dedi oğlu. "Bunun bir kopyasını nereden bulabilirim?" Maomao sordu.

"Kopyacıdan aldım. Sanırım en son aldıklarını söylediler. Yazın. Yine de basmayı umuyoruz, bu yüzden şimdi bir tane almaya çalışacaksanız, sizi kovalayacağız."

Başka bir deyişle, Konsolos Lishu büyük olasılıkla bir önceki yazdan önce dolaşımnda olan bir kopyayı kullanmıştı. Maomao durdu: tam o sıralarda arka sarayda başka bir şey olmamış mıydı?

"Karavan..."

"Hm? Bu da ne?"

"Kız kendi kendine konuşmayı seviyor, değil mi?" dedi yaşlı adam. dedi kitapçı. O ve oğlu Maomao'ya baktı ama Maomao'nun aklında başka şeyler vardı.

Kervan batıdan tercüme edilmiş kitaplar getirebilirdi. Ve kervanın ziyaretinden hemen sonra kürtaj ilaçlarıyla ilgili sorundan anladıkları gibi, kargo çok yakından denetlenmeyecekti. Üst düzey eşlerin nedimleri alışveriş yaparken bir ya da iki kitap temin etmek kolay olurdu.

"Ne olmuş yani?" Maomao dedi ki. "Birisi bu kitabı kervanın malları arasında tesadüfen bulup satın alıyor ve sonra da onu etmek için kullanmaya mı çalışıyor? Peki mektup? İçinde biri mi vardı?"

"Ne gevelediğın hakkında en ufak bir fikrim yok. Tuhaf birisin..."

"Baba, kibar ol."

Maomao konuşmaları duymazdan gelerek çok düşündü ama parçaları bir araya getiremiyordu, şimdi değil.

"Ver şunu bana," dedi ve kitabı dükkân sahibine doğru itti. "On gümüş," diye hırıldadı yaşlı adam, ayaklarına bakarak.

"Bu soygun! Bu süslü bir resim parşömeni değil. Üzerinde bir Berbat bir kapak, her yerde hatalar var.

bir gecede!" Maomao onun istediğini ödeyecek kadar aptal değildi.

"Hayır, baba, bu satılık değil! Bunu baskı yapmak için kullanacağız!" dedi oğlu, Maomao ile babasının arasına girerek.

"İki gümüş parça! Adil bir uzlaşma mı?" Maomao dedi

ki. "Dokuz gümüş. Ve bir buçuk."

"Size söylüyorum, bu satılık değil!"

Otuz dakika kadar süren ağız dalaşından sonra Maomao kitabı altı gümüş karşılığında aldı ve oğlu arkasından korkuyla bakarken dükkânı terk etti.

Bir gün daha başlıyordu. Yemek yemek ve uyumaktan başka bir şey yapmadığımız bir gün daha.

"Bugün bu cübbeye ne dersiniz, Leydi Lishu?" Kanan mavi bir kıyafet tutarak sordu. Lishu'nun en sevdiği kıyafetlerden biriydi, ama o çok

Depresyondaydı, kıyafet seçmek için hevesini toplayamıyordu. "Tamam.

Sorun değil," dedi. Kanan'a kıyafet seçmesini söyleyemeyecek kadar yorgundu.

farklı bir şey getirmek. O değiştikten sonra, Kanan

Kahvaltı hazırды. Su Lishu'nun alt katındaydı ama yemek tamamen ayrı bir yerde hazırlanıyordu. Kanan, Lishu'nun yemeklerini aceleyle getirmek için elinden geleni yapıyor gibi görünüyordu ama Lishu gelene kadar yemekler hep soğuyordu ve Lishu kendini ılık çorba yudumlarırken buluyordu.

"Ben biraz dışarı çıkıyorum o zaman," dedi Kanan. Odadan çıktı ve Lishu onun merdivenlerden indiğini duyabildi. O dönene kadar yapacak hiçbir şey olmayacaktı ama son birkaç gündür o anlar hiç de boş gelmiyordu.

"*Lishu, orada mısın?*" diye sordu yan odadan gelen ses.

Lishu yastığını tutarak diğer odaya geçti ve çekmeceli bir sandığa yaslanarak oturdu. Hâlâ yastığını tutarak tavana baktı. Harap ahşap işçiliğinde oluşmuş çeşitli deliklerden birinden komik, küçük bir boru çıkıyordu.

Herkesin geçmek zorunda olduğu koridorlar ve merdivenler iyi durumdaydı, ancak bunların bakımına zaman ayrılmamış gibi görünüyordu.

her odayı dikkatlice kontrol edin.

"Buradayım Sotei," diye seslendi Lishu. Yanıt olarak tavandan aşağıya bir koku yayıldı; hem tatlı hem de acı, alışılmadık bir kokuydu. İlk başta Lishu'ya çok tuhaf gelmişti ama artık bir teselli kaynağına dönüşmüştü. Hiç şüphesiz bu, üstündeki kişinin kullandığı bir parfümdü.

Bu kişi Lishu gibi genç bir kadındı ve Lishu gibi o da elinde olmayan nedenlerden dolayı bu kuleye hapsolmuştu. Adının Sotei olduğunu ve Lishu ile ilk kez birkaç gün önce konuştuğunu söyledi. Daha önce. Sesi ve zayıftı ama zeminin çürümüş bir parçasını çekip çıkarmayı, zayıflamış zemini kırmayı başarmıştı. ve boruyu Lishu'nun odasına itti. Belli ki Lishu'dan çok ama çok daha güçlü biriydi.

Konsolos, tepeden gelen sesi ilk duyduğunda şaşırılmış, hatta dehşete düşmüştü.

Konuşan ne bir fare ne de bir hayaletti, kendi yaşında genç bir kadındı, Lishu şaşırtıcı bir hızla ona açıldı. Lishu'nun bolca sahip olduğu bir şey varsa, o da öldürmek için zamanydı. Daha ne olduğunu anlamadan ne yaptığını, Sotei'ye adını söylemişti ama rahatlamıştı, özel bir tepki gelmemişti. Belki de Sotei Lishu'nun kim olduğunu bilmiyordu.

"Bugün ne servis edeceklerini merak ediyorum," dedi Sotei.

"Dün beş aromalı congee vardı, umarım bugün tavuk ve yumurta alırız. Keşke tüm kabuklu deniz ürünlerini bıraksalar..."

Yapacak başka bir şey olmadığında, sadece yemek yemenin kendi başına bir eğlenceye dönüşmesi çok garipti.

"Doğru, deniz ürünü , değil mi? Ama çok güzel!" "Biraz

yiyebiliyorum. Ama bu konuda kendimi hep tuhaf hissediyorum..."

Konsolos Lishu için neredeyse aynı derecede tuhaf olan şey ise Sotei'yle konuşurken hiçbir zaman kelimelerin kifayetsiz kaldığını hissetmemesiydi. Belki de bunun nedeni birbirlerini gerçekten görememeleriydi.

Lishu, Sotei'nin neden burada, pagodada olduğunu özellikle sormamıştı ama Sotei'nin belirsiz bir nedenle kilit altında tutulduğunu söylediğinde

Sotei de aynı durumda olduğunu gönüllü olarak ifade etti. *"Buralarda gerçekten yapacak bir şey yok, değil mi? Tüm boş zaman ve onu dolduracak hiçbir şey yok,"* dedi Sotei.

"Bana mı söylüyorsun. Hayatımda ayak seslerine karşı hiç bu kadar hassas olmamıştım."

"Ne demek istediğinizi biliyorum! Kim olması gerektiğini biliyorsun - yemeğinin geliş sesi bu ve sen de öyle davranıyorsun!"

"Ne oburlar!" dedi Lishu ve yanıt olarak kıkırdamalar duydu. "Çok iyi kulakların var, Sotei. Beni aşağıdan duymuş olmalısın.

İşte bu yüzden benimle konuştun." Eskimiş yapıya rağmen, alt kattan gelen bir sesi yakalamak

oldukça iyi bir duyma yetisine sahipti. Lishu üzerinde olup bitenleri neredeyse duymuyordu.

"Bu doğru, sanırım işitme duyum oldukça iyi. Örneğin, şu anda birinin merdivenlerden çıktığını söyleyebilirim."

Lishu odaklanıp dinledi ve gerçekten de yaklaşan ayak sesleri duydu. Gelenin Kanan olduğundan emindi ama adımlar doğrudan odasının yanından geçip yukarı doğru devam ediyordu.

"Bir saniye bekle," dedi Sotei. Bir ayrıldı ve geri döndüğünde bazı tıkırtılar duyuldu. "Ooh, bu çok ateşli! Kusura bakmayın ama bugün deniz mahsullü congee var." "Ugh.

İçinde ne var?"

"Sanırım bu kurutulmuş karides. Bu da biraz domuz eti olabilir..."

"Sanırım bu şeyleri yiyebilirim..." Pek sevdiği söylenemezdi ama ya onları yiyecek ya da açlıktan ölecekti. Eğer kriz geçirirse sadece Kanan'ın hayatını zorlaştıracaktı.

Kanan'dan bahsetmişken, Lishu geç kaldığını düşündü. Kahvaltı etmek ne kadar sürdü? Sotei çoktan gelmişti. Aslında Kanan son birkaç gündür acele etmiyor gibi görünüyordu, Lishu Kanan geri döndüğünde Lishu'nun Sotei'yle konuşmalarının durması gerektiğini fark eden eş, gecikmeleri görmezden gelmeye hazırdı.

Lishu tavandaki küçük borudan Sotei'nin yemek yediğini duyabiliyordu. Yanında konuşacak bir hizmetçisi olmadığını iddia ediyordu ama congee hâlâ sıcak olduğuna göre birisi yemeği aceleyle getirmiş olmalıydı.

"Hey, Lishu, bir şey bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Bu katla ilgili." Lishu pagodanın üçüncü katındaydı,

Sotei de dördüncü katta onun üzerindeydi. Dışarıdan bakıldığında kule on kat ya da daha fazla olabilirmiş gibi görünüyordu. *"Hiçbir şey söylemiyorlar"*

Dördüncü katın üstü onlarca yıldır kullanılıyor, yüzden bizim katlardan daha da harap durumda. Aşağı inerken muhafızların yanından geçmek zorundasınız ama o üst katları kimse kullanmadığı için yukarı çıkmamanızı engelleyecek kimse de yok."

"Vay canına, gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Belki de üst katlardan kaçamadığınız içindir."

Kulenin dış çevresinde pencereler vardı, ancak biri onları kırıp içeri girebilse bile, yine de dikkate alınması gereken bir yükseklik vardı. En azından Lishu, aşağı inmesine yardım edecek bir merdiven bulabileceğini düşünmüyordu ve bunu denemek de istemiyordu.

Böylesine dikkat çekici bir

kaçma girişimi muhafızların dikkatinden kaçmazdı.

Daha büyük sorun ise, Lishu dışarı çıkmayı başarsa bile, gidebileceği hiçbir yer olmamasıydı. Leydi Ah-Duo'nun kendisini ziyaret edeceğini umarak beklemeye devam etti ama eski eşi kuleye hiç gelmemişti. O günden bu yana neredeyse tam on gün geçmişti. Yine de son buluşmalarıydı ve Lishu bu konudan bahsetmenin huysuzluk olacağını biliyordu.

Ne eczacıdan ne de Lishu'nun babasından herhangi bir haber gelmemişti. O kadar uzun zaman geçmediğini söylemek kolaydı ama geçen her gün Lishu'nun endişesini daha da artırıyordu. Konuşacak Sotei'si olmasaydı, aklını kaybedebileceğini düşünüyordu Zaten.

"Benim bir fikrim var. Üst katlara çıkmayı denemek ister misin?"

Bu öneri, tam da o anda, Lishu'nun kalbinde bir şok etkisi yarattı. "Ne? Ne demek istiyorsun, üst katlar mı?"

"Üçüncü ve dördüncü katlar arasındaki nöbetçi her gün üç kez değiştiriliyor. Görevli gardiyan bir sonraki kişiyi çağırmak için aşağı iniyor ve o birkaç dakika boyunca orada kimse olmuyor. Elbette tüm nöbetçileri aynı anda değiştirmiyorlar, bu yüzden aşağıya inemezsiniz"

-Ama sen yukarı çıkabilirsin. Ben her an çıkabilirim. Dördüncü katın üstünde kimse yok."

Yukarı çıkabilir.

"Oradan tüm başkenti görebiliriz. Neden bir

Bakmak mı? Ne zararı var?"

Lishu hemen bir şey söylemedi. Sotei'nin sözleri ona doğru süzülürken, onlara o neredeyse tatlı, neredeyse acı koku eşlik ediyordu. Lishu başkenti görmeyi çok istediğini hissetti ama henüz tek bir adım bile atmadı. "Bekleyen bir leydim var benimle," dedi. "Ortadan kaybolursam hemen fark eder." *"Ona benden bahsetmedin. Neden?"*

Lishu bu soruya cevap vermekte zorlandı. Tavandan gelen bir ses açıklanması zor bir şey gibi görünüyordu ve Kanan'ın onu Sotei ile konuşmaktan vazgeçirmeye çalışmasından korkuyordu.

"konuda ne düşüneceğinden mi endişeleniyorsun? O, bu kuleden kurtulmanın tadını çıkarırken sizi yalnız bırakan bir görevli?"

Lishu tüylerinin diken diken olduğunu hissetti ama Sotei'nin inkâr edemezdi. Lishu, baş nedimesi Kanan'dan sadece bir tane olduğunu ve her gün sürekli olarak Lishu'nun yanında olamayacağını gayet iyi biliyordu. Yine de, şu anda bile, Lishu burada çürürken o dışarıda açık havanın tadını çıkarmıyor muydu?

Eşi, sanki bu düşünceyi aklından silip atabilecekmiş gibi başını kuvvetlice salladı. "Yaptığı şey bu değil!"

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır. Seni terk edemeyecek kadar iyi bir hanımefendi.

ve seni unutacağım, Lishu." Sotei, belki de Lishu'ya nezaketen sözlerini biraz geri almaya çalışıyor gibiydi. *"Keşke buradan manzarayı görebilseydin. Keşke bunu seninle paylaşabilseydim. Eğer fikrini değiştirirsen, yukarı gel. Bekleyen hanımına yarım gün izin almasını söyle, bu yeterli olacaktır. Nöbetçileri şu saatte değiştiriyorlar..."*

Lishu yere baktı ve Sotei'nin nöbet değişimlerinin zamanlamasını anlatmasını dinledi. Sonra Sotei yemeğini temizlemek için ayrıldı ve Kanan fark etmesin diye boruyu tavandan çekti.

Ayak sesleri tekrar geldi ve bu kez odaya giren Kanan'dı, "Sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim Leydi Lishu," dedi. Yüzünde biraz ter olduğu görülüyordu, ancak bir noktada yeni bir kuşak da dahil olmak üzere kıyafetlerini değiştirmek için zaman bulmuştu.

Kanan, Lishu'nun kahvaltısını masaya koydu ve eş de kâseyi alıp bir lotus yaprağı kopardı ve nefret edilen

Deniz mahsullü congee. Taş gibi soğuktu, yulaf ezmesi ağzında tutkal gibi, kalın, yapışkan ve tatsızdı.

Bölüm 15: Skandal (Üçüncü Kısım)

"Anlamıyorum!"

Maomao'nun o kadar para harcadığı kitap hakkında tek değerlendirme buydu. Kitabı iki kez okumuştı, belki de ilk seferinde ilginç kısmı kaçırdığını düşünüyordu.

Hâlâ kafası karışık, her şeyi kopyaladı. Ve bu onu getirdiği yerd.

"Anlamıyorum."

Bu, kitabı ilginç bulup bulmamasından daha derin bir şeydi. Sorun bir duygu meselesine dönüşmüştü. Bir deney olarak, kitabı Verdigris House'daki fahişelere gösterdi ve fahişeler arasında derhal bir mücadele başladı.

gözleri ışıltı ışıltı parlayarak okumaya başladılar. Metnin yanlış karakterlerle dolu olması ya da bazı bölümlerinin açıkça yanlış çevrilmiş olması onlar için önemli değildi. Sadece bu kadar çekici görünüyordu.

Rakip evlerden bir erkek ve bir kız bir ziyafette tanışır ve ilk görüşte aşık olurlar. Her şey iyi ve güzeldir, ta ki oğlan kızın ailesinden biriyle tartışır ve onu öldürür. Bu sadece iki hane arasındaki ilişkileri daha da kötüleştirir ama bu, tutkuyla yanan genç aşıkların evlenmesine engel olmaz.

Çevirinin sertliğine rağmen, Maomao'yu asıl şaşırtan, her ikisi de gençlik tutkularıyla hareket eden ana karakterlerin davranışlarıydı.

Kitabın sonunda

Hikâyenin iki kahramanı da biraz iletişimsizlik yüzünden ölmüştü.

Maomao, birbirleriyle iletişim halinde olmak ve ne yapacaklarını açıklamak konusunda biraz daha metodik olsalardı tüm bu sorundan kaçınabileceklerini düşündü.

Bu görüşünü mest olmuş fahişelere sunduğunda,

ancak, birkaç yumruk sallama ile karşılandı ve açıklama: "Bu sadece ne kadar *ateşli* ve *tutkulu* aşklarıydı!"

Bir başkası onu omuzlarından tuttu ve "Görüyorsunuz, trajediyi bu kadar parlak yapan tam da kaderin bu hıçkırıklarıdır!" diye açıkladı.

Maomao bu konudaki ilk lanet şeyi anlamadı.

Yani Eş Lishu'nun şey bu muydu? Onda özellikle çekici bir şey görmüş müydü?

Maomao, Jinshi'ye kitapla ilgili haberi çoktan göndermişti; şu anda yanında bulunan metin, tek bir gece boyunca yaptığı bir kopyaydı. Üzerinde resim yoktu ama basit bir iple bağlandığında gerçek bir kitaba benzerlik gösteriyordu. Yine de Chou-u ona yardım etmişti, bu yüzden kağıt tam olarak eşit değildi ve tüm üründe - iyi, buna *karakter* diyelim.

"Sana resim yapacağımı söylemiştim!" Chou-u söylemişti.

"Belki bir dahaki sefere. Sadece kağıdı düz kesmeye çalış, olur mu?"

Tüm zamanını bu tür tartışmalarla geçirmişti. Bu arada, ne kadar beklerse beklesin, Eş Lishu'yu çevreleyen meseleler ilerlemiyor gibi görünüyordu. Aslında, pek bir şey olmuyormuş gibi görünüyordu.

Ancak Lahan'dan bir haber aldı. Yakında "batı ile buluşacağını" söyledi ve onun da bunun bir parçası olmak isteyip istemediğini sordu.

"Batı" muhtemelen altın saçlı elçiydi.

maddi yardım ile siyasi sığınma arasında cüretkâr bir seçimle karşı karşıya bırakmıştı. Lahan ve elçi zaten bir kez görüşmüşlerdi ama henüz hiçbir şeyin çözülmediğini iddia etti. Maomao da oradaydı ama siyaset ve iş konuşulduğu için bir sandalye daha ısıtmak dışında pek bir katkıda bulunamamıştı.

Dolayısıyla bu yeni daveti reddetti. Ya eksantrik stratejist duymuş ve kafasını içeri sokmaya çalışmış olabilir mi? Dedikodulara göre bugünlerde bir tür kitap yazmakla meşgulumuş. Git. Bir nefes almaya ihtiyacı olduğunda, onun yerine gidip sağlık ofisinde sorun çıkardı.

Lanet olası işini yapmalı, diye düşündü Maomao. En azından barış zamanında, o ofisinde olmasa bile ucubenin insanları için işlerin daha iyi gidebileceği aklına geldi,

Maomao onun güvende olduğunu biliyordu, bu yüzden orada kalmasını diledi. Ayrıca, onun düzenli ziyaretlerine katlanmak zorunda kalan sağlık personeli için de üzülüyordu.

Maomao büyük bir iç çekişle, "Son zamanlarda kayda değer bir işim olmadı," dedi. Bazen kendini stok yapmakla meşgul ediyordu Düzenli olarak ihtiyaç duyduğu ilaçların çoğuna sahipti ama son zamanlarda alışılmadık ilaçları denemek ya da yeni karışımlar yapmak için pek fırsat bulamıyordu. Açıkçası iş tanımının dışında kalan görevler için çağrıldığı için dükkânı sık sık başka ellere bırakmak zorunda kalıyordu ve bu da asıl mesleğinin biraz durgunlaşmasına neden oluyordu. İlaçlarının çoğunu yaparken hala Sazen'e öğretmek zorunda olması da pek yardımcı olmuyordu.

Sadece arada bir alışılmadık bir içkinin tadına bakmak istiyordu. Yeni bir ilacı karıştırmak ve ne yaradığını öğrenmek için. Daha önce kullandığı ilaçlar üzerinde çalışıyordu.

Batı başkentinde satın alındı, ama dışarıda daha sıradışı, daha *ilginç* bir şey olup olmadığını merak etmesine neden oldular.

Ecza dolabının üstünde bitkiler için üç küçük saksı vardı, bunlardan birinin içinden parmak ucu büyüklüğünde yeşil bir tomurcuk filizlenmişti. Bunlar kaktüs tohumlarını ektiği yerlerdi. Kuru bir iklimden geliyorlardı, bu yüzden onları fazla sulamıyordu. Büyüdüklerinde her türlü işe yarayabileceklerini düşünüyordu ama bu bitkilere sahip olabilmesi için yıllar geçmesi gerekebilirdi.

Ne olduklarını öğrenme fırsatı onu bayıltmaya yetmişti.

Belki şansım yaver gider de yerde bir balon balığı ciğeri falan bulurum, diye düşündü boş boş saksılara bakarak.

Kapı tıkırdadı ve kim olduğunu merak ederek başını kaldırdığında ziyaretçinin ayaklarının dibine bir şey düşürdüğünü gördü. Kumaşa sarılı bir şeydi bu; bir dala benziyordu. Maomao uzandı, gözleri parlıyordu. Bu bir geyik boynuzuydu! Sadece o da değil, hâlâ yumuşaktı. Büyüme sürecinde olan bir boynuzdu, geyik yeni bir boynuz çıkardığında düşmüş bir boynuz değil.

Neredeyse bir *shaku* uzunluğundaydı ve ne olduğunu tam olarak biliyordu. "Kadife bir boynuz!" diye haykırdı.

Yeni yetişmiş bir geyik boynuzuydu. Bu tazelik, onları satarken önemli olan şeydi.

ilkbaharda hasat edilirdi ve uçları ürünün özellikle değerli ve özellikle pahalı bir formuydu. Evet, buna uç takılmıştı. Oldukça uzundu, ancak yumuşaklığına ve tüylerle kaplı oluşuna bakılırsa, hala bol miktarda tıbbi güce sahipti.

Maomao'nun gözlerindeki ışıltıya ağzından sarkan salya ipliği eşlik . İşportacılar ara sıra kadife boynuz satmaya çalışıyordu ama bu her zaman toz halindeydi ve "sadece en iyi ürünleri" sattıkları konusundaki ısrarlarına rağmen, içine uçtan başka şeylerin karıştırıldığı belliydi.

Öyle bile olsa

ilacın hala bazı tıbbi özellikleri olduğunu düşünen ve fahişeleri ziyaret etmeden önce bir doz almak isteyen müşterilerin sonu gelmiyordu.

İlacın erkek müşteriler için çok *etkili* olduğu iddia ediliyordu.

Bu büyüklükte bir boynuzla ne kadar ilaç yapabileceğini hayal edin!

Önce biraz kaynar suya ihtiyacım olacak, böcekleri öldürmek ve kanı pıhtılaştırmak için, diye düşündü, ödülüne sevgiyle bakarken - büyük bir el yan taraftan uzandı ve bezi boynuzun etrafına tekrar sararak ondan çaldı.

Hey, çek ellerini! Maomao başını kaldırdığında, uzun görmediği biriyle karşılaştı ve memnuniyetsizliği yüzünden okunuyordu. Nazik bir gök perisinin gülümsemesi sanılabilecek bir gülümseme takınmıştı ama sağ yanağından aşağıya doğru inen yara izi bunun idealize edilmiş bir güzellikten daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

"Uzun oldu, Üstat Jinshi," dedi.

Batı başkentinden dönüşlerinin üzerinden neredeyse iki ay geçmişti ve bu süre boyunca birbirlerini görmemişlerdi. Birkaç mektuplaşmaları olmuştu ama hep işle ilgiliydi ve her seferinde ya Basen ya da isimsiz bir ulak

Jinshi'den zevk bölgesine haber getirdi.

Adamın eskisinden biraz daha köşeli görüldüğünü düşündü. Belki de bugünlerde hava çok sıcak olduğu için biraz kilo vermişti. "Öyle mi?

Düzgün uyuyor musun?" diye sordu. Bu asilzade, tüm olağanüstü güzelliğine rağmen şaşırtıcı bir şekilde kendini fazla çalıştırmaya meyilliydi ve

sık sık yorgunluktan tökezliyor gibi görünüyordu.

"Bana söylediğin ilk şey *bu mu*? Peki ne için uzanıyorsun?" Jinshi Maomao'nun eline bakıyor ve sesi oldukça öfkeli çıkıyordu. Parmakları kadife boynuzu bırakmayı reddediyordu; paketi sıkıca kavramış ve kendisine doğru çekmeye çalışıyordu.

"Belki benim içindir diye düşündüm efendim." "Sanırım yüzden getirdim."

"O zaman onu bana verirsen. Lütfen."

"Nedense artık bunu istediğimden emin değilim..."

Bir ölüm cezası! Maomao kumaşı iki eliyle kavradı ve çekti. Jinshi boynuzu alaycı bir tavırla başının üzerinde tuttu; Maomao boynuzla uzanmak için bir aşağı bir yukarı zıpladı ama Jinshi ondan bir *shaku* daha uzundu ve boynuzla asla ulaşamayacaktı.

çocuğu!

İç monologuna rağmen aslında biraz rahatlamıştı, çünkü bu Jinshi'nin ona her zaman sunduğu ödülün aynısıydı.

Ancak aniden, sıçrayışının ortasında eğildiğini hissetti. Bir an için tavanı gördü, ta ki Jinshi'nin yüzü görünene kadar. onun üzerinde belirdi. Bir an önceki nazik gülümsemesi gitmiş, yerine gözlerindeki sert ışık Maomao'yu bir bıçak gibi delip geçmişti. Boynuzla doğru zıplayan Maomao'nun ayaklarını altından çekmiş ve boştaki eliyle onu yakalamıştı.

"Usta Jinshi. Boynuz, lütfen." Her nasılsa, ağzından çıkan tek şey buydu. Başka bir şey söyleseydi Maomao olamayacağı bile söylenebilirdi.

"Söyleyeceklerimi dinleyin, sonra düşüneceğim." "Lütfen 'Düşüneceğim' ifadesini 'Size vereceğim' olarak değiştirin."

Sadece "düşünmek", sosyal bir üstün söz konusu olduğunda çok belirsiz bir taahhüttü ve bu onu endişelendiriyordu. Her an vazgeçebileceği bir teklif istemiyordu; bir teklif istiyordu. Güvence.

"Peki... Sana vereceğim, ama söyleyeceklerimi dinle." "*Tek* yapmam gereken dinlemekse, tamam."

Adam gözlerini ona dikti ama itiraz etmedi, kadın da bunu (biraz da tek taraflı olarak) kabul etti.

"Hazır başlamışken, beni isteyebilir miyim?" dedi.
"Reddediyorum."

Oradan bir şey çıkmaz. Bu yüzden sonunda onu eğimli bir yerde, sırtını dizine yaslayarak dinleyecekti. Yardım aramayı düşündü ama kapı ve pencereler kapalıydı. Açık olsalar bile, Verdigris Evi'nin diğer sakinleri

muhtemelen sadece sırtarak bakardı, bu yüzden belki de önemli olmazdı.

Belki Chou-u bizi basar, diye umutla düşündü Maomao, ama onun harika, sevimli küçük veledi bugün dışarıdaydı ve öğretmeniyle birlikte çizim yapmayı öğreniyordu. Ukyou ya da Sazen, hangisi boşsa onu oraya götürdü ve tekrar alacaktı. Gerçek şu ki Madam buna izin vererek, Chou-u'nun resimlerini gelecekte iyi bir şekilde kullanmanın bir yolu olacağına inandığını kanıtladı.

Jinshi Maomao'ya her an ısırabilecek vahşi bir canavar gibi bakmaya devam etti ama en azından doğrudan konuya girdi. "Teklifimi kabul etmeye hazır mısınız?"

Dürüst olmak gerekirse, aslında hiçbir şey *teklif etmemişti*. Ama hatta

Maomao onun ne demek istediğini kadar kalın kafalı değildi. Batı başkentindeki ziyafet gecesi Jinshi, Maomao'ya onu yanında getirmesinin gerçek nedenini söylemişti. Pekâlâ, tamam, söylememişti. Aslında bunu ona o kadar çok kelimeyle *anlatmıştı* ki, onunla evlenmek istediğini anlamının doğru olacağını düşündü.

Hayat bu hikâyelerdeki gibi değildi; gerçek hayatta biriyle evlenmek için ona deliler gibi aşık olmanız gerekmezdi. Güçlü insanlar genellikle güç oyunlarında bir oyun olarak evlenirlerdi; ve sıradan insanlar bile kendilerini desteklemek için evlenebilirlerdi, örneğin tarlada yardım edecek daha fazla ele ihtiyaç duyan bir çiftçi gibi. Eğer her iki taraf da bu birliktelikten bir şeyler kazanacaksa ya da en azından eşlerden biri

Birbirlerinden hoşlanıyorlarsa, her ikisinin de birbirlerine karşı bir şeyler hissetmesi gerekmiyordu. Önerilen eşleşme tamamen tatsız olmadığı sürece, kabul etmek en iyisi olabilirdi.

Garip zevkleri var ama.

Elbette Jinshi güzel ve asil kadınları seçebilirdi.

Etrafı şakayık ve güllerle çevriliyken kim kuzukulağı gibi bir otu seçer ki? Ona Maomao'dan daha uygun biri olmalı.

Eş Lishu gibi! Elbette, şu anda sadakatsizlik şüphesiyle tutuklu bulunuyordu ama Jinshi onun masum olduğunu bildiği sürece sorun neredeydi? İnsanlar istedikleri kötü şeyleri söyleyebilirdi ama Jinshi kesinlikle onlara inanacak türden biri değildi.

Yine de işte buradaydı, küçük dramalarının bir sonraki perdesinde takım elbisesini yine ona dayatıyordu. Umutsuzca onun kendisini tekrar boğmayacağını umuyordu.

Bu sefer işi bitirebilir.

"Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?" diye sordu, yüzü artık vahşi bir köpekten çok yavru bir köpeğe benziyordu. Aşk, nefret; bazı insanlar dünyanın siyah ve beyaz olmasını isterdi. Neden ona gri bir alan seçme şansı vermiyordu?

"Sanırım senden nefret etmiyorum," dedi. Onun hakkında olumlu bile düşünebilirdi. Kuşkusuz, bu soyluya daha çok saygı duyuyordu. İlk tanıştıklarında olduğundan daha olumlu.

Jinshi dudaklarını büzdü, bu kaçamak cevaptan pek memnun olmamıştı. Belki de Maomao'nun doğrudan çıkıp onu sevdiğini söylemesini umuyordu ama açıkçası Maomao bu kelimeleri dudaklarına getirebilecek bir noktada değildi. Yapabildiği en iyi şey, ona karşı belli bir sevgi beslemediğiydi.

Onun yerine, "Tırtıl mantarı beni çok mutlu etti," dedi. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Ayrıca öküz bezoarları da çok yardımcı oldu." "Peki başka ne var?"

"Ve o kadife boynuzu istiyorum."

Jinshi'nin arkasına koyduğu pakete uzandı ama Jinshi oturmasını engellemek için avucunu karnına koydu ve pakete ulaşamadı. Hayal kırıklığıyla bacaklarını tekmeledi ve bu sefer adam ayak bileğini yakaladı. Tam karar vermeye çalışıyordu ki Serçe parmağının ucunu ayağının arkasında gezdirdiğinde ne planlıyor olabileceğini düşündü.

"Hrk?!" Maomao boğuldu, kıvrandı. Hayatı boyunca gerçekleştirdiği pek çok deney, onu bu gibi durumlara karşı çok daha az duyarlı hale getirmişti.

Acı ve çeşitli ablalarının eğitimi onu cinsel konularda da uyuşturmuştu, ancak Maomao'nun bile zayıf noktaları vardı.

Ayağının arkası ve sırtı da parmakların nazik bir fırçasına karşı umutsuzca savunmasızdı.

"Usta Jinshi... Bu...adil...değil!"

"Adil mi? Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi ve parmaklarını tekrar kaydırды. Bunu yapacağını nereden biliyordu? Onun sırrı ne zaman

Çıktı mı? Jinshi neden Maomao'nun zayıf noktasını

biliyordu? "Bırak beni. Sen kirlisin."

"Burada bu konuda endişeli görünen tek kişi sensin."

Onun kayıtsızmış gibi davranmasından nefret ediyordu. Cidden, nereden biliyordu? Maomao'nun kırılganlığını sadece birkaç kişi biliyordu.

Madam, Pairin ve...

Sonra, yaşlılığının ilk dönemlerinde her zaman kontrollü olan nedimeyi düşündü ve gözleri taşı gibi açıldı. Suiren cezalandırmıştı Bir keresinde onu tüy silgisiyle gıdıklamıştı ama sadece şaka yapıyordu ve hemen durmuştu; Maomao onun ne kadar hassas bir nokta olduğunu ele verdiğini düşünmüyordu.

Düşünsenize, Suiren o kısa karşılaşmadan bunu anlamıştı - gerçekten dehşet vericiydi.

Gıdıklanma artık ayağına kadar inmişti; dişlerini sıktı ve dudaklarını birbirine bastırıp ses çıkarmamaya çalışarak iki büklüm oldu. Pek başarılı olamadı.

Uzun parmaklar ayağının kemerine doğru ilerledi ve onun bir çırpınına neden oldu, bunun üzerine diğer topuğuna gittiler.

Gıdıklanma, kız herhangi bir yere alışmadan devam etti; ayak parmaklarına, ayağının üst kısmına, bileğine ve hatta baldırına indi.

Jinshi gülümseyerek ona baktı, her şey tamamen kontrolündeydi. Maomao'nun kendini kontrol etmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen bir balık gibi çırpınışının tadını çıkarıyor gibiydi. Alaycı bir tavırla, artık bir yay gibi kemerli olan ayağının üst kısmını okşadı.

Son seferin öcünü bu şekilde alabileceğini hiç düşünmemişti. Sonunda kendini daha fazla tutamayarak kahkahayı patlattı. Masanın üzerinde duran ve Maomao'nun kopyalamakta olduğu kitap yere yuvarlandı. Sonunda, belki de çok ileri gittiğini düşünen Jinshi

Bırak gitsin.

Maomao nefes alış verişini kontrol altına aldı, cübbesini düzeltti ve gözlerinde biriken yaşları sildi. Bunun üzerine Jinshi sesli bir şekilde yutkundu; çelişkili görünüyordu ve Maomao'nun gözlerine bakmadı. Bakışları onun yerine eline aldığı kitaba kaydı.

"Bunu hiç okudunuz mu, Jinshi Usta?"

"Okudum."

"Nasıl ?"

Jinshi'nin yüzünde alaycı bir gülümseme vardı; Maomao'nun kitap hakkında hissettikleriyle aynı şeyleri hissediyor gibiydi. Tam olarak anlamıştı

Soylu bir aileden gelen birinin eylemlerinin kendi romantik dürtüleri tarafından belirlenmesine izin vermesinin ne anlama geldiğini. Öyle , onca yıl arka sarayda çalışamazdı.

"Bence başka bir yolu olmalıydı."

"Böyle konuşursan dünyadaki tüm kadınlar tarafından hor görülürsün." "Sen dahil değilsin sanırım."

Sabırsız gençlik, yakıcı bir tutkuya yol açıyor ve kederle biten aşk, çok trajik olduğu için güzel sayılıyordu. Metinde hikâyenin merkezindeki genç kadının on üç yaşında olduğu belirtiliyordu, ancak bunun Türkçe'den yapılan bir çeviri olduğu düşünülürse Batıda, Li'de kullanılan ve her yılın başında bir yaş daha büyük olunduğu hesaba göre bu onu muhtemelen on dört ya da on beş yapıyordu. Yine de bu hâlâ genç sayılırdı. hala tutkuları tarafından yönetiliyor, bu da hikayeyi elden çıkarmayı imkansız kılıyor.

Maomao asla böyle bir şey yapmazdı - o yaşta, çoktan zevk bölgesinin düşüncelerine iyice aşılarmıştı. Jinshi de o zamana kadar arka saraya yerleşmiş olurdu. O en etkileyici yaşlarını, kendi açılarından birbirlerine çok benzeyen ortamlarda geçirmişlerdi.

"Acaba ben de böyle şeyler yapabilir miydim?"

Başka bir yerde büyüdüm," dedi Jinshi ve Maomao onun içten konuştuğunu anlayabildi. Bunun doğru olabileceğini inkâr edemezdi. Ama sonuçta bu sadece bir olasılıktı. Varsayımsal.

Cevap vermek yerine, "Düşman olmak istemiyorum," diye mırıldandı. Jinshi kimin düşmanı olduğunu sorar gibi ona yan gözle baktı.

demek istedi. "İmparatoriçe Gyokuyou'ya," dedi.

Jinshi onun ne dediğini anlayacak mıydı? Anlamadıysa da sorun değil, diye düşündü Maomao. Onun bile bilmediği şeyler vardı.

"Sen-"

Ona başka bir şey soracak gibiydi ki dışarıda bir at kişnedi. Acele ayak sesleri duyuldu ve ardından biri "Jinka Usta!" diye bağırdı. Bu, daha önce eğlence bölgesini ziyaret ederken kullandığı ve sık sık kullandığı bir isimdi.

Jinshi bu kez ne olduğunu merak ederek kaşlarını çattı ve kapıyı açtı. Orada nefes nefese bir adam duruyordu; Jinshi ve Basen'e sık sık eşlik eden hizmetkârlardan biriydi. "Affedersiniz efendim!" dedi, Bir kez diz çöktü ve sonra bir adım daha yaklaştı. Etrafına bakındı. Maomao'nun söyleyeceklerini duymasını istemiyor gibiydi. "Beyaz çiçek meselesi hakkında."

Jinshi, " zaman bunu duymaktan büyük memnuniyet duyar," dedi.

Maomao şifreli kelimeye şaşkınlıkla baktı ama hizmetçi hemen onun şaşkınlığını giderdi. "Eş Lishu kuledeki odasından kaçtı ve en üst katta," dedi, yüzü korku maskesiyle kaplıydı.

Geçmişe hızlı bir yolculuk yapalım.

Tatlı-acı koku odaya yayıldı. Lishu köşede oturmuş, göğsüne yaslanmış, battaniyesine sarınmıştı.

"Son zamanlarda burası biraz tuhaf kokuyor muydu?" Kanan sordu ama Lishu başını salladı. Boru binadan çıkıntı yapmıyordu. Tavan; Lishu'nun birkaç dakika öncesine kadar konuştuğu Sotei, Kanan'ın ayak seslerini duyunca geri çekilmişti. Kanan çürüyen tavana bir göz atmış ve tamir etmesi için birini çağıracağını söylemişti ama Lishu bunu yapmaması konusunda onu ısrar etmişti. Odaya bir yabancıнын girmesini istemiyordu ve zaten her yer dökülüyordu; tavanın bir parçasını onarmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Neyse ki Kanan razı oldu.

"Leydi Lishu, yemeğiniz hazır." Lishu, yemeklerin tıkırtısını duyabiliyordu.

tepsiyi yere koydu. Ama masadakilerin sadece soğuk lapa ve çorba olduğunu biliyordu. Bazen garnitürün porsiyonu da cimriydi. İlk başlarda bu fakir yemeği dört gözle bekliyordu ama bugünlerde artık umursamıyordu. Kendini yemeye zorluyordu yarısını, çünkü Kanan izliyordu, ama bu bile bir mücadeleleydi. Belki de bütün gününü, her gününü bu odaya tıkılıp, arka sarayda yaptığından bile daha az şey yaparak geçirdiği içindi.

"Bir köşede toplanmayın. Işığın olduğu yere çıkın," dedi Kanan. Burada hiç ışık yoktu. Diğer tarafta bir pencere vardı. Koridora bakan oda, Lishu'nun şu anda bulunduğu odadan belki biraz daha iyiydi ama hepsi bu kadardı. Koridora çıkıp bir merdivenden diğerine yürüyebiliyordu ama bu da pek bir şey ifade etmiyordu.

Lishu dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Yorgunluk berbattı. Kendini sandalyesine attı ve kaşığını yapışkan, yapışkan lapaya daldırdı. Bugün sadece sade bir şeydi ve üzerine belli belirsiz bir tuz serpilmişti. Biraz siyah sirkenin işe yarayabileceğini düşündü ama sirke yoktu.

"Çok özür dilerim . Unutmuş olmalıyım," dedi Kanan derin bir selam vererek. Özü içten görünüyordu ama Lishu onun giydiğinden farklı bir cübbe giydiğini fark etmekten kendini alamadı. Lishu buraya geldiğinden beri Kanan'ın Lishu'nun yemeğini almaya her gittiğinde kıyafetlerini değiştirdiğini ne zaman fark etmişti? Yeni cübbe eskisine benzer bir görünüm ve desene sahipti, sanki Kanan Lishu'nun farkı fark etmeyeceğini umuyordu.

Yine de Lishu ona giderek daha fazla güvenmiyordu. Lishu, bir hizmetçinin kopyalaması için kendisine verdiği bir kitap yüzünden bu durumdaydı. Kadını bu işe bulaştıranın eski baş nedimesi olduğundan kuvvetle şüpheleniyordu. Bir zamanlar kendisine sadakatle hizmet ettiklerine inandığı iki kişi.

Kanan da bir zamanlar Lishu'yla dalga geçen hanımlar arasındaydı, ama biri onunla dalga geçtikten sonra fikrini değiştirmişti. Lishu'yu bir bahçe partisinde zehirlemeye çalışmıştı. Ve o zamandan beri hanımına karşı çok daha nazik olduğu doğrudu; öyle ki Lishu, Kanan'ın sadece bir yemek tadımcısı değil, baş nedimesi olması için ısrar etmişti.

Ama Kanan tüm bunları gerçekten de Lishu'nun iyiliği için mi yapmıştı? Baş leydi pozisyonunu ilk üstlendiğinde Kanan'ın çok az yetkisi vardı; diğer nedimeler genellikle onu görmezden geliyordu. Yine de yılmamış ve elinden gelenin en iyisini yapmıştı, ya da Lishu öyle düşünmüştü.

inanıyordu. Ama bu doğru muydu? Hâlâ diğer hanımlarla birlikte Lishu'nun arkasından gülüyor olamaz mıydı? Sempati duyuyormuş gibi davranıyor, sadece geri dönüp diğerlerini eğlendirmek için duyduklarını gizlice rapor ediyor olamaz mıydı?

Bu doğru olamaz, değil mi? Öyle olsaydı, Lishu'yu bu kuleye kadar asla takip .

Bu düşünceleri umutsuzca uzaklaştırmaya çalıştı ama düşünceler onu rahat bırakmadı. Başını sallamak yerine kaşığı ağzına götürdü ve sert bir şeyi ısırdı.

Mendiline tükürdü, pirinç, kan izleri ve parmak ucu büyüklüğünde bir çakıl taşı çıktı.

"Leydi Lishu!" Kanan ona endişeyle bakarak şöyle dedi. Belki yemeğin içine kazara biraz kum kaçmıştı ama bu bir kum tanesi olamayacak kadar büyüktü.

Gözlerini bir türlü odaklayamayan Lishu, kaşığını lapanın içinde karıştırdı. İki, üç, dört; kâsenin dibinde bir kaza olarak görülemeyecek kadar çok taş vardı.

"Hemen gidip yeni bir kâse getireceğim!" Kanan, "Gidip yeni bir kâse getireyim," dedi ve kâseye uzandı ama Lishu onu durdurdu.

"İstemiyorum"

İştahı bile yoktu. Daha fazla soğuk, iğrenç congee yemek istemiyordu.

"Leydi Lishu..."

"İstemiyorum! İstemiyorum! İstemiyorum!" Lishu başını öfkeyle salladı ve yemeği masanın üzerinden süpürdü. Kase ve tepsi büyük bir gürültüyle yere düştü, çorba ve garnitürler etrafa saçıldı. Lishu saçlarını yoldu ve burnu akmaya başladı. Acı içinde ağlamaya başladı. "Neden?! Neden hep ben?!"

Babası tarafından hor görülmüş, üvey kız kardeşi tarafından eziyet , siyasi bir araç olarak *iki kez* arka saraya gönderilmişti. Tüm bunlar korkunçtu ama o bunlara katlanmıştı. Sessiz kalır ve söyleneni yaparsa babasının ona iyi davranabileceğini düşünmüştü. Bu umut boşa çıkmıştı.

gayrimeşru bir çocuk olduğu söylentileriyle yıkılmıştı. Babasının kanından olduğu ortaya çıkmıştı ama babasının tavrı hiç değişmemişti. Doğru, bu onu yiyip bitiriyordu. Lishu'nun annesi ana aileden gelirken, kendisinin bir yan evden gelmesine katlanamıyordu. Bu yüzden ona sadece en zalim nedimeleri göndermişti. Belki de Lishu'nun bu noktaya gelene kadar çektiği tüm sıkıntıların arkasında o vardı.

Lishu yüksek bir eş olmak için yaratılmamıştı, ama işte oradaydı ve ya ayağa kalkmalı ve kendini ya da görünmez olacak kadar küçülmeye çalışacaktı. Bunlar onun tek seçenekleriydi. Bahçe partisinde babası onunla konuşmaya bile çalışmamıştı.

Madem onu istememişti, neden sahip olmuştu? Lishu'nun arafında acı çekmesini izlemek hoşuna mı gidiyordu? Belki de hepsinin hoşuna gitmiştir. Babası, üvey kız kardeşi, hizmetçileri, Kanan, herkes... Hepsi...

Lishu bir anda etrafındaki her şeyin darmadağın olduğunu fark etti. Congee kasesi kırılmış, masa devrilmiş ve sandalyesi yere düşmüştü. Çivilenmemiş olan her şey Kanan bir köşede, pirinç taneleriyle kaplı elleriyle yüzünü saklıyordu. Ayaklarının dibinde paramparça bir tabak duruyordu. Lishu Ona mı fırlatmıştı? Kanan'ın yanağında ince kırmızı bir çizgi vardı ve Lishu'yu ölçmeye çalışırken yüz ifadesi dehşet içindeydi.

Lishu kanının donduğunu hissetti. Bunu asla yapmak istememişti. Yine de odayı bu şekilde alt üst edebilecek tek kişi oydu. Zihni bulanıklaştı ve yoğun bir şekilde terlemeye başladı.

"Git..."

"Leydi Lishu..."

"Git buradan, lütfen. Ve geri gelme!" Duvara sertçe vurdu, ayaklarını yere vurdu ve bağırdı. Bunu yapmak istemiyordu. Ama ağzından çıkan tek şey buydu.

"Çok özür dilerim," dedi Kanan. "Gidip üstümü değiştireceğim..." Üzüntüyle ters dönmüş odanın etrafına baktı ve sonra çıktı.

Kanan'ın ayak sesleri kaybolduğunda, Lishu yere çöktü. Tavana bakarken gözleri yaşlarla dolmuştu. Bunu yapmak istememişti, zaman neden yapmıştı? Kendini

Tekrar saldırıya uğramamak için birine saldırması gerekiyordu ve endişesiyle Kanan'a saldırmıştı.

Lishu'nun yüzü darmadağın olmuş olmalıydı. Nefes nefese hıçkırarak ağlamak istiyordu ama ağlamaya başlarsa biri gelebilirdi. Bunun yerine dizlerine sıkıca sarıldı.

"*Lishu? Lishu!*" sesi yan odadan geldi. Boru tavanı deliyordu ve Sotei onunla konuşuyordu. Kulaklarıyla tüm bu aşağılayıcı konuşmayı duymuş olmalıydı. "*Neler oluyor? Bekleyen hanımın gitmiş gibi görünüyor.*"

"Bir şey yok," dedi Lishu ve bir kez daha çekmeceli dolabın yanına oturdu. Tatlı-acı koku onu sakinleştirdi ve Sotei'nin boğuk sesi endişesini yatıştırdı.

Sotei'nin kim olduğunu merak etti. "*Bir fikrim var, Lishu.*"

"O nedir, Sotei?"

"*Yakında nöbetçiyi değiştirecekler. Yukarı gelmeyecek misin?*"

Sesi tatlı ve hoştu. Başka bir zaman olsa, Lishu karar vermekte tereddüt eder ve sonra onu geri çevirebilirdi. Ama şimdi, şimdi bunu yapamazdı.

Sotei'nin önerisini kabul etmemek için hiçbir nedeni yoktu.

Lishu kulağını kapıya dayadı ve ayak seslerini dinledi. Yukarıdan aşağıya inişlerini, yanından geçişlerini ve aşağıya doğru devam edişlerini dinledi. Kendi kalbinin çarpışını duydu, o kadar yüksekti ki yoldan geçen muhafızın fark etmesinden korktu. Duymamaya çalıştı.

Nefes al. Muhafız o anda bir ses duysa olağandışı bir şey olduğunu düşünecek gibi değildi ama Lishu'nun yapmak üzere olduğu şey onu mutlak bir endişe haline sokmuştu.

Ayak seslerinin merdivenlerin dibine ulaştığını duydu; bir kapının açılıp kapandığını duydu. Hızla çarpan kalbini yavaşlatmaya çalışan Lishu kapıdan dışarı adım attı.

Koridora doğru yavaş bir adım attı. Kendisini ele vermemeleri için ayakkabılarını elinde tutuyordu. Merdivenleri adım adım çıktı ve kapıyı açtı - çok yavaş, çok ses çıkarmayacaktı.

Bir üst kat Lishu'dan bile daha kötü durumdaydı.

yaşıyordu. En azından odaları süpürülmüştü ama bu kat tozdan geçilmiyor gibiydi. Ayakkabılarını giydi ve etrafına bakındı. Bu katta birkaç oda vardı ama sadece bir tanesinin kapısı açıktı. Lishu hâlâ çarpan nabzıyla mücadele ederek kapıyı çaldı. "Sotei?"

Cevap yok gibiydi. Lishu yanlışı odaya girdiğini düşünerek tam arkasını dönmüştü ki arkasından bir şey onu sardı.

"Ha ha! Mütevazı evime hoş geldiniz." Lishu'nun kulağına artık boğuk olmayan genç bir kadın sesi geldi. Lishu'nun eli Mavi damarlarla bezenmiş narin ve solgun bir vücudu vardı. "Ne kadar uzun zamandır beklediğimi anlatamam." Aynı eşsiz kokuya sahipti, aynı anda hem tatlı hem de acı. Tavandan Lishu'ya doğru süzülmekte olanın aynısı.

"Sotei?" Lishu boynunda tüylerin diken diken olduğunu hissederek tekrar sordu.

Sotei çenesini Lishu'nun başına dayamış gibiydi ve bir şey ensesini gıdıklıyordu. Beyaz bir bohçaydı - en iyi ipekten İplikler. Belki bir şey için püskül.

"Çok güzel bir cildin var, Lishu. İyi, sağlıklı bir renk, ama güneşten bronzlaşmamış." Sotei'nin parmağının ucu Lishu'nun yanağı boyunca kaydı. "Ve bu güzel siyah saçlar. Böyle bir yerde bile senin için tarayacak kadar önemseyen biri var. Kışkandım! Ooh, ama bir dağınık , değil mi? Burada bir pirinç tanesi var."

Narin parmakları Lishu'nun saçına yapışmış pirinç tanesini yavaşça, sanki kazıyormuş gibi koparıp aldı ve sonra yere bıraktı. Parmakları yer yer kızarmıştı.

Yeni iyileşmekte olan yanıklara benziyorlardı.

"Senin için çok üzülüyorum," dedi Sotei. "Annen sen daha bebekken öldü, neredeyse yürüyebildiğin andan itibaren siyasi bir araç olarak kullanıldın.

Aileniz tarafından reddedildiniz, kendi tarafından alay edildiniz..." Evet!

Evet, bu Lishu'nun hikayesiydi.

"Gerçekten, çok yazık. Kimse seni anlamıyor. Neden hep kurban sen oluyorsun sanıyorsun?"

Nazik ses ve koku Lishu'yu sardı. Soluk tenindeki vücut ısınısını hissedebiliyordu. O kadar uzun zaman olmuştu ki En son başka birini kendisine bu kadar yakın hissetmişti. Sanki bir gün

eriyip gider.

"Hepsi sana çok kötü davranıyor. Sen tatlı ve nazik bir çocuksun ama onların tek yaptığı sana zorbalık etmek ve hayatını kabusla çevirmek."

Tatlı kokunun içinde neredeyse eriyen Lishu, Sotei'nin sözlerini başıyla onayladı.

kelimeler. Evet, bu doğru. Ona hep zorbalık yapıyorlardı. Onu görmezden geliyorlardı. Onu kullanıyorlardı.

Lishu şimdiye kadar ne yanlış yapmıştı? Uzun zamandır. Uzun zamandır.

Lishu'nun puslu zihninden yarım yamalak bir soru geçti. Acaba Sotei'ye babasından ne zaman bahsetmişti?

"Hepsi sizi kasvetli bir odada tek başınıza soğuk yemek yemeniz için yalnız bırakıyor. İnanılır gibi değil."

Yemeğin soğuk olduğundan ne zaman bahsetmişti? Soru bir şey geldi ama beynini çalıştırmayı başaramadı. Yine de Sotei'nin kucaklamasının gevşediğini hissetti ve dönmeyi başardı. O ana kadar sadece bir ses olarak tanıdığı biriyle nihayet yüzleşmek için etrafına bakındı.

"Ne var? Neden bana öyle bakıyorsun? Yüzümde bir şey mi var?"

Lishu' önünde gülümseyen kız daha önce hiç görmediği bir renkteydi. Kendi tarzında çok güzeldi. Vücudu şeftaliye benziyordu, dudakları kiraz gibi dolgun ve kırmızıydı. Ama teni renksiz görünüyordu. Batıdan gelen insanların tenleri soluktu ama bu ondan çok çok daha soluktu. Lishu ne kadar bol miktarda beyaz makyaj pudrası sürerse sürsün, cildini asla bu kadar beyaz yapamazdı. Sotei'nin saçları da yaşlı bir kadınıninki gibiydi. Lishu'nun püskül sandığı saçları, sırtından aşağıya doğru dümdüz uzanıyordu.

"Sana tuhaf mı görünüyorum?" Sotei sordu. Kaşları, yavaşça Çatık kaşları da beyazdı. Ve gözleri, yakut kadar kırmızıydı. Batı başkentine giderken, Lishu söylentileri duymuştu- Efsanevi ölümsüzlerden biri gibi bir kadın her bölgede karışıklık çıkarıyor ve başkentin güçlü insanlarını avucunun içinde dans ettiriyordu.

"Sizsiniz. Beyaz Leydi..."

"Demek beni tanıyorsun. O zaman bu bizi iki tür yapar."

Sotei Lishu'nun saçlarını parmağının ucunda döndürdü. "Çünkü ben de seni tanıyorum. Sadece kendimizi aynı yerde bulacağımızı hiç düşünmemiştim." Gülümsedi ve sonra Lishu'nun saçlarını çekiştir-di. "Bu siyah saçları kıskanıyorum!"

Lishu konuşamadı.

"Ve sağlıklı cildiniz! Güneşe çıkabilirsiniz ve cildiniz iltihaplanıp yanmaz."

Lishu hâlâ sessizdi.

"Pencereden gelen ışığa bile dayanamıyorum. Şikayet ettin Kasvet hakkında, Lishu? Karanlık mı? Hayatta kalabildiğim tek yer o kasvetli köşeler!"

Sotei'nin gözleri kısılmıştı ve sabit bir şekilde Lishu'ya bakıyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Sana yapılan tüm bu eziyetler? Bunun için kimseyi suçlayamazsın. Bu senin kendi hatan!" İnce parmaklar Lishu'nun yanağında dans ediyor, sert parmak uçları tenini çiziyordu. "Büyürken hiç açlık çekmedin ve onların tüm güzel kıyafetlerini sorgusuz sualsiz giydin. Ama sen hiçbir şey yapmadan öylece oturuyorsun, değil mi Lishu? Bunu bilmelisin ki eğer Kendinizi korursanız, hedef haline gelirsiniz."

Şimdi parmaklar yanağını sıkıyor, tırnaklar arkasında çizikler bırakana kadar derisini kazıyordu.

"Sana bakmak midemi bulandırıyor." Sotei'nin yüzüne muazzam bir kaç çatma ifadesi geldi, en az sözleri kadar acımasız bir aşağılama ifadesiydi bu. Lishu içine kapandı. "Seni orada görmek bile iğrenç."

Sotei'nin soğuk bakışları Lishu'nun kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Bu ona daha önce gördüğü pek çok bakışı hatırlattı. Babasınınkini, üvey kız kardeşininkini, onun hanımları...

Lishu'nun dişleri takırdamaya başladı. O kırmızı gözlerin içine çekilecekmiş gibi hissediyordu. Tepesinde böcek gibi koşturtmalar duydu. Bu sesler ona hizmetçilerin ve sesleri gibi geliyordu, onun hakkında hikâyeler anlatıyorlar ve arkasından onu kınıyorlardı.

"Hayır... Dur..." Lishu başını salladı; bir elini üzerinde kırmızı çizik izleri olan yanağına bastırdı ve gözlerinde korkuyla Sotei'ye baktı.

Sotei'nin dudakları büküldü. "Mide bulandırıcı... Sanki eski bakıyor gibiyim." Lishu'nun Sotei'nin ne demek istediğini anlamak için artık hiçbir umudu yoktu.

konusuyordu. Koşmaya başladı, oradan çıkmak için yanıp tutuşuyordu. Çürüyen koridordan hızla geçip merdivenlerden yukarı koştu. Sotei'nin ona söylediği gibi, bir sonraki katın kapısı kilitli değildi. Lishu koşmaya devam etti, daha da yükseğe. Kaç kat çıktığının sayısını unutmuştu. Cübbesinin etekleri kirlenmişti ve döşeme tahtalarının gıcirtısı kulakları sağır eder hale gelmişti.

Diğerlerine benzemeyen bir kapı gördü. Bir kere kilidi vardı ama kilit çürüyüp gitmişti. Lishu kolu tuttu. Kapı Kapı biraz ağırdı ama kapıyı açtığında kendini kurşuni bir gökyüzüyle karşı karşıya buldu. Elinde bir kadeh şarapla bu noktadan tüm başkenti seyreden geçmişin hükümdarlarının, ihtişamlarının sonsuza dek süreceğine inandıklarına şüphe yoktu.

Her ne kadar hava koşullarına maruz kaldığı için harap olmuş olsa da bir balkon vardı.

Lishu deneysel bir adım attı ve ahşabın ayaklarının altında zayıf bir şekilde inlediğini gördü.

Normalde korkudan donup kalırdı ama şimdi her seferinde bir adım atarak ilerledi. Korkuluk da aynı derecede haraptı; tüm boyaları dökülmüştü. Rüzgâr esiyor, yanaklarını kırbaçlıyor ve saçlarını etrafa savuruyordu.

Lishu uçan kuşları görebiliyordu. Çok özgür görünüyorlardı. Onlara doğru uzandı ama tabii ki onlara ulaşamadı.

Gökyüzünü işe yaramaz bir şekilde kavrayan eline baktı.

Bölüm 16: Basen ve Lishu

Maomao ve Jinshi haberi alınca atla kuleye koştular. Bir araba ayarlamak için zaman yoktu; onun yerine Elçinin bindiği bineğe el koydu ve dizginleri Jinshi'ye verdi. Maomao onun arkasına atlarken izin isteme zahmetine girmede. Sadece şöyle dedi: "Hızlı gideceğiz. Sakın düşme." Maomao bunu bir onay olarak algıladı. Yüzünü onun parfüm kokan sırtına bastırdı ve dik durmaya çalışarak kendini destekledi.

Saraya vardıklarında Jinshi maskesini çıkardı ve makam nişanını göstermeye bile vakit bulamadı. Eş Lishu'nun hapsedildiği kuleye doğru ilerlerken at yavaşlamadı bile.

Pagodanın önünde çoktan bir kalabalık toplanmıştı. Muhafızların yanı sıra, aval aval bakan bürokratlar ve saray kadınları da vardı ve askerler geri çekilmeleri için ısrar ediyordu. Saray kadınları Jinshi'yi fark eder etmez öfkeyle kızardılar; ta ki Maomao'yu görüp öfkeli bir ifadeye bürünene kadar. Ama Maomao da Jinshi de onları görmezden geldi; bu gibilerin gözüne girecek zaman yoktu.

Pagodanın en üst katında uzaklara bakan, saçları dağınık genç bir kadın ; bu Eş Lishu'ydu. Maomao onun ne yaptığını anlayamadı; bir eliyle gökyüzüne doğru uzanarak bir şeyi tutmaya çalışıyor gibiydi.

Orada ne işi var? Maomao düşündü. Bina O kadar eskiydi ki, ayaklarınızın altında gıcırıyordu; Maomao çekingen eşinin kendi isteğiyle en üst kata kadar çıktığına inanamıyordu. Yine de yüz ifadesini anlamak ya da tam olarak ne yapmaya çalıştığını tahmin etmek için çok uzaktaydı.

"Bırakın geçeyim! Bırakın geçeyim!" diye bağırdı tanıdık bir ses. Maomao, muhafızlar tarafından tutulan kadının Lishu'nun kızı olduğunu fark etti.

baş nedime. Sanki kulenin kapısına ulaşabilecekmiş gibi kollarını uzatabildiği kadar uzatıyordu ama muhafızlar ona izin vermiyordu. "Leydi Lishu-!"

Kadının kıyafetleri çamur içindeydi. Garipti; muhafızlar onu durdurduğunda oraya gelmiş gibi görünmüyordu. Sanki biri ona çamurlu bir pasta fırlatmış gibiydi.

Ancak tek tanıdık yüz baş nedime değildi.

" oluyor?! Konsolos Lishu orada ne yapıyor?!" Basen nefes nefese koştu. Sesi duymuş olmalı.

haberler de vardı. Belki de haber kendisine ulaştığında egzersiz yapıyordu, çünkü üzerinde her zamanki resmi kıyafetinden ziyade dövüş sanatları eğitimi üniforması vardı.

Panik içindeki bekleyen kadına bağırarak genç bir adamın eklenmesi genel karmaşayı daha da arttırdı. Muhafızlar şimdi de pagodaya girmeye kararlı olan Basen'le uğraşmak zorundaydı. Onu geri itmeye çalıştılar ama onun yerine kendilerini sürüklenirken buldular.

Ah, o meşhur güç. Maomao bunu ilk elden batı başkentinde öğrenmişti ama burada basit bir fiziksel güçten daha fazlası olduğunu hissediyordu. Yine de şimdi bunu düşünemezdi; Eş Lishu hakkında ne yapacaklarını bulmaları gerekiyordu.

"Sakin olun!" Net ve güzel bir ses yükseldi. Basen ve baş nedime durdular ve sesin sahibi Jinshi'ye baktılar. Atının dizginlerini askerlerden birine verdikten sonra ikisinin yanına doğru yürüdü. "Ben giderim."

"Ama..." diye kekeledi bekleyen hanımefendi.

"ya, yapacağım." Jinshi'nin ifadesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Jinshi'nin

Bekleyen hanım yere yığıldı. Yüzünde kırmızı bir çizgi ve saçlarında pirinç taneleri vardı.

Biri onu taciz mi ediyordu? Maomao merak etti. İmkânsız değildi. Arka sarayda bir sürü tatsız insan bulmak zorunda değildiniz. Hanımının sadakatsizlik şüphesiyle tutuklandığı söylentileri ortalıkta dolaşırken, baş nedimenin de bazı misillemelere maruz kalması şaşırtıcı olmazdı.

Maomao'nun söyleyebildiği kadarıyla, bu kadın

Lishu'ya eşlik ettiğine göre, bunca zamandır kendisine yardım edecek kimse olmadan tek başına eşiyle ilgileniyor olmalıydı. Maomao ilk başta onu kötü bir yemek tadımcısından başka bir şey sanmamıştı. -İnsanların ne kadar değişebildiğini görünce çok şaşırdı.

"Eşini neden yalnız bıraktın? Ona yemek mi getirecektin?" Jinshi sordu. Sesinde nezaket yoktu ama tonu da soğuk değildi.

Onun bu sakin tavrı nedimenin de kendini kontrol altına almasına yardımcı olmuşa benziyordu. "Leydim son zamanlarda çok depresif. görünüyordu, belki de odasından çıkamadığı ve temiz hava alamadığı içindir. Sanırım bugün sınırına ulaştı. Beni odasından kovdu. kimseye güvenmiyor gibi görünüyor."

"Yani o kendine gelene kadar gittiniz mi?"

"Evet, efendim. Zaten üstümü değiştirmem gerekiyordu. Gerçi şimdi tekrar yapmam gerekecek gibi görünüyor." Kirli eteğine baktı.

Jinshi başıyla onayladı ve kapıya doğru yöneldi.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Basen ve peşinden gitmeye başladı ama diğer adam sadece ona baktı.

"Gelmene gerek yok. Bu senin işin değil." Basen kaşlarını çattı, yumruklarını sıktı.

Haksız değil, diye düşündü Maomao. Jinshi'nin aksine Konsolos Lishu'yu arka sarayda çalıştığı için şahsen tanıyan Basen, batıya yaptıkları yolculukta ona sadece eşlik etmişti.

Ona karşı ne hissederse hissetsin, onunla uğraşmak onun işi değildi.

"Ama-" diye başladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Sen benim emir subayımsın. Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?" Basen hiçbir şey söylemedi.

"En kötü senaryoyu düşünün ve ona göre hazırlanın. Bunu yapabilecek tek kişi sensin." Jinshi bununla birlikte kulenin içinde kayboldu.

Bu adama gerçekten güveniyor. Jinshi'nin en iyi seçimi yapıp yapmadığını bilmiyordu ama bunun zor bir seçim olduğunu biliyordu. karar verdi ve yardım etmek için elinden geleni yapması gerektiğini de gördü.

Basen bir an için derin düşüncelere daldı, sonra birisini çağırdı

yetkilileri çağırdı ve talimatlar vermeye başladı. Adamın bulabildikleri her battaniye ve yatağı bir araya getirmekle ilgili bir şeyler söylediğini düşündü ama Lishu bunun yardımcı olamayacağı kadar yüksekteydi.

Bu sırada Maomao sadece Maomao'nun yapabileceği şeyi yaptı. "Eş Lishu başka olağandışı davranış sergiledi mi?" diye sordu, nedimenin sırtını sıvazlayarak. Maomao Lishu'nun sırtındaki çizdiği gözlemlemişti.

kadının yanağını okşadı ve Lishu'nun bir tür kriz geçirip geçirmediğini merak etti. Genelde çok uysaldı ama bu kadar paranoyak hissediyorsa, bu şaşırtıcı olmazdı.

"Olağandışı diyebilir miyim bilmiyorum ama son zamanlarda özellikle tavanla ilgileniyor gibiydi. Sanırım ahşap işçiliğindeki bir delik onu rahatsız etti."

Aklında üst kattaki bir şey mi vardı? Bu neden en üst kata çıktığını açıklar mıydı?

"Sanırım üst katımızda biri vardı. Bazen odamızda garip bir koku oluyordu ve sanırım bu koku yukarıdan geliyordu."

"Garip bir koku mu?"

"Evet... Parfüm gibiydi ama daha önce hiç koklamadığım bir şeydi. Pek hoşuma gitmedi ama eşimin hoşuna gitmiş gibiydi. Kokunun en belirgin olduğu yerde oturarak çok zaman geçirdi."

Maomao başını eğdi ve bu kez muhafızlardan birine döndü. "O kulede başka kimse var mıydı?" diye sordu.

Muhafızlar birbirlerine baktılar, şaşkın görünüyorlardı. Yüzlerinden bir şey bildikleri ama ne bildiklerini söyleyemedikleri anlaşılıyordu.

"*Başka biri var mıydı?!*" Maomao sordu ama cevap beklenmedik bir kaynaktan geldi.

". Öyle." Gözlüklü, abaküslü ve karmakarışık saçlı bir adam konuşmaya doğru koşarak geldi. "Her ne kadar o kuleye başka biri konulursa, ondan olabildiğince uzak tutulmasını talep etmiş olsam da

mümkün olduğunca." Lahan, muhafızları üstü kapalı bir şekilde azarladı.

"Özür dilerim, efendim. Kule eski... Üst katlar kullanılabilir durumda görünmüyordu."

"Zaten oraya başka birinin gireceğini düşünmemiştim."

Kesinlikle bir eş değil."

"Sen neden ?" Maomao dedi ki.

"Sadece yapılmasını istediğim şeyi. Diplomatik bir olay haline gelmesin diye, anlıyorsunuz ya."

"Diplomatik olay mı?" Maomao hiç *anlamadı*. Bunun konuyla ne alakası vardı?

"Sana o batılı güzelle olan toplantıma gelmen gerektiğini söylemiştim. Bunu benden o istedi."

"Şu senin batılı güzelin, yani özel elçi mi?!" "Sesini alçalt," dedi Lahan, bir elini

Maomao'nun ağzı.

Muhafızlar duymamış gibi görünüyordu ama Lishu'nun baş nedimesi tepki gösterdi. "Özel elçi... Evet, bu bana hatırlattı!"

"Ne oldu?" Maomao sordu.

"Bana Leydi Lishu ile olağandışı bir şey olup olmadığını sormuştunuz. Ve şimdi hatırladım..."

"Evet mi?! Ne?!" Maomao kadını omuzlarından yakaladı ve sarsmaya başladı.

"Bekleyen hanımlardan biri bir kuş saldı. Elçiden aldığımız beyaz bir kuş."

"Bir kuş mu? Aynaya ne oldu?" Maomao, elçilerin yüksek eşlerin her birine büyük aynalar hediye ettiği izlenimine kapılmıştı; Lishu'ya da bir tane verilmemiş miydi?

"Bize bir ayna verildi ama Eş Lishu'ya da en genç olduğu gerekçesiyle bir çift çiftleşme kuşu verildi. Elçiler, eşinden çok uzakta olduğu için yalnız olabileceğini düşündüler. ebeveynler."

"Ve kuşların yardımcı olacağını mı düşündüler?"

"Sanırım öyle. Ama Leydi Lishu ne zaman bir hayvanın kürküne ya da tüyüne dokunsa hapsirmeye başlıyor, o yüzden onları pek görmedi. Onlara gerektiği gibi bakmadığı için kendini kötü hissetti ve hizmetçilerden birine vermiş. Biraz , Leydi Lishu , kadın kuşun gitmesine izin verdi. Aslında... korkarım ikisini de bırakmış gibi görünüyordu."

Kuşlar. Gitmelerine izin mi verdi? Maomao parçaların tam da yerine oturmak üzereydi. Umutsuzca hafızasını yokladı,

bunun neden bu kadar önemli göründüğünü anlamaya çalışıyordum. ...

"Bu kuşlar güvercin değildi, değil mi?"

"Öyle olabilirler. Onları hiç görmedim, o yüzden emin değilim ama sanırım cıvıladıklarını duydum."

Güvercinler evlerine nasıl döneceklerini biliyorlardı. Lishu'nun romandan kopyaladığı sayfa bir ip gibi sarılmıştı. Ya bir güvercinin bacağına bağlanmış olsaydı?

Başka bir şey vardı. "Elçiler için verilen ziyafette Geçen yaz, sizinle konuşan biri yok muydu? Elçilerden biri değil ama hizmetkârlarından biri."

"Şimdi sen ..."

Bekleyen hanımlar arasında biri şöyle bir şey söylemişti: "*Batının beyefendileri çok cömert ve çok yakışıklı!*"

Bunu kaçırdığıma inanamıyorum, diye düşündü Maomao. Kitabın ziyaretçi kervanı tarafından satılmış olması gerektiğinden o kadar emindi ki. Bu mantıklıydı - batıdan gelen biri çeviriye başkenttekilerden daha çabuk ele geçirebilirdi.

Ancak elçiler ziyafete özellikle pazarlamak için gelmişlerdi. kendilerini İmparator ve küçük kardeşine tanıttılar. Elbette önce saray kadınlarını dinleyecek ve ellerinden gelen her türlü bilgiyi edinmeye çalışacaklardı. Ve doğal olarak en savunmasız görünen kişinin peşinden gideceklerdi. Keşifleri sırasında Lishu'nun manipüle edilmesi en kolay eş olacağına karar vermişlerse, bu neden onu hedef aldıklarını kesinlikle açıklıyordu ondan sonra.

Bizimle oynadılar! Özellikle de elçilerden birinin Shi klanıyla ilişkisi olduğu ortaya çıktıktan ve bu konuda tamamen masum görünmeyi başardıktan sonra fark etmeliydi.

Yine de şimdi pişmanlık duymanın sırası değildi. "Pekâlâ, Lahan. O kuledeki kim?"

Bunun üzerine Lahan Maomao'ya doğru eğildi ve bir isim fısıldadı. Maomao bu ismi duyar duymaz ter içinde kaldı.

Beyaz Ölümsüz.

onca insan arasından. Bu Maomao'yu

daha çok eşin odasına sinen tuhaf kokuyu merak ediyordu. Beyaz Leydi'nin uyuşturucular hakkında bildiği kadarıyla, tütsünün içine Lishu'nun muhakemesini köreltecek bir şey karıştırmış olması tamamen mümkündü.

Maomao Lahan'ı iterek geçti ve kuleye doğru ilerledi. Basen'den hiçbir iz göremedi. Jinshi'nin öğüdünü ciddiye almış olmalıydı. en kötüsüne hazırlanmak. Her neyse, şu anda onun için endişelenecek zamanı yoktu. Gidip Eş Lishu'ya tam olarak neler olduğunu görmesi gerekiyordu.

Şaşkın muhafızların yanından geçip kuleye girdi. Koridor, merdivenler, koridor, merdivenler. Başını döndürmek için yeterliydi. O Sadece en üst kata vardığını biliyordu çünkü orada birkaç adam buldu.

Jinshi açık bir kapının önünde duruyordu, kapının ardında ise Lishu'nun gözleri odaklanmamış bir şekilde durduğu bir balkon vardı. Jinshi onunla sakince konuşuyordu. Balkon parçalanıyordu; Lishu onu taşıyabilecek kadar hafifti ama Jinshi oraya çıkmaya kalkışırsa ayağı yerden kesilebilirdi. Belli ki onu binaya geri dönmeye ikna edebileceğini umuyordu ama bu pek mümkün görünmüyordu.

İyi.

"Kımıldama... Uzak dur..." Lishu söylüyordu. Neye bakıyordu? Başını küçük küçük sallıyor, yüzü korkuyla buruşuyordu. Güzel, çok sevdiği bir beyefendi karşısında duruyordu ama o bir canavar görmüş gibi acı çekiyordu. Gözleri adamın güzelliğine karşı tamamen kördü. Başka bir şey görüyordu, fantastik bir şey.

"Eşim..." Jinshi onu daha fazla üzmemeye çalışarak nazikçe konuştu. Doğru bir fikri vardı; eğer akli başına gelene kadar onunla konuşmaya devam edebilirse, bunu başarabilirdi.

Maomao sessizce Jinshi'nin arkasında durdu. Genç adamın balkona çıkması riskli olurdu; Lishu'ya biraz daha yaklaşmak istiyorlarsa Maomao daha iyi bir seçim olurdu.

"Ben giderim," dedi.

"Hey, bekle!" dedi ama Jinshi onun elini itti. Açıkçası, bunu yapmak *istemiyordu*. Ya ayağı bir delik açarsa Yerden mi? Konsolos bu kadar yukarıda ne yapıyordu ki?

Burada mı?

Bu, Maomao'nun aklına gelen pek çok acı sorudan sadece biriydi ama bir aptal gibi, sonuçları ne olursa olsun yoluna devam etti. Bu gemiye binmişti ve sonuna kadar da devam edecekti. İçinde karşı konulmaz bir şekilde büyüyen bir düşünce buldu. Aklından geçirdi: Madem buraya kadar gelmişti, Eş Lishu'ya yardım edecekti.

"Eşim," dedi. "Leydi Ah-Duo sizi bekliyor."

Bu mantıklı bir seçimdi: ailesinden burada ve şimdi bahsetmek neredeyse kesinlikle istenen etkinin tam tersini yaratacaktı ve Jinshi'nin varlığı bile Lishu'yu onlara geri getirmemişti.

Maomao bunun yerine, eşinin o anda en çok güvendiği kişinin adını anmıştı.

Seçimi eşinin yüzünde bir seğirme yarattı. "Leydi... Ah-Duo...?" Bu isimden hiç korkmuyor gibi görünüyordu.

"Evet. Birazdan burada olur. O önce üstünü değiştirmelisin."

Maomao, Lishu'ya özellikle yanlarına gelmesini söylememeye dikkat ediyordu. Sadece eşinin balkonda ona doğru hareket etmesini istiyordu. Sadece sakın ol ve hareket et...

Ama hiçbir zaman bu kadar basit değildir.

Maomao'nun burnuna tatlı-acı bir koku yayıldı. Yanından ayak sesi bile duymadan bir şey geçti, o kadar doğal dünyanın bir parçasıymış gibi görünüyordu ki ilk başta kimse tepki vermedi. Beyaz Kadın bir esinti gibi fark edilmeden yanlarından geçip gitti.

Onun varlığını ilk fark eden Jinshi oldu; onu durdurmak için harekete geçti, ama-

"Gah ha ha ha ha ha ha ha !"

Tiz, delici bir kahkaha attı. Tek yaptığı buydu, güldü. Kırmızı gözleri neredeyse kapalıydı, sesi vahşi bir hayvanınki gibiydi. Maomao'nun tüyleri diken oldu. Refleks olarak Eş Lishu'ya doğru ama çok geçti.

O anki haliyle kahkahalar Lishu'yu tedirgin etmeye yetti. Yüzü buruştu ve korkuluklara doğru geriledi. Kadının kıkırdaması onu dehşete düşürmüştü olmalıydı.

Çürümüş korkuluk Lishu'nun mütevazı ağırlığını bile taşıyamadı ve Lishu boş havaya doğru geriye doğru savruldu.

Maomao koşarak balkona çıktı ama döşeme tahtaları yerinden ve o da düşmeye başladı. Tam vücudunda bir rüzgar dalgası hissetmeyi beklerken, karnına doğru bir baskı hissetti.

"Hayır!" Jinshi onu son saniyede yakaladı.

Onu yakaladı ama Lishu'yu yakalayamadı. Maomao'nun eli boştu ve Lishu gitmişti.

İşte her şey böyle sona erdi.

Lishu gülümsedi. Bedeni uzay boşluğuna doğru düşüyordu. Yakında yere çarpacak ve bir daha asla uyanamayacağı bir uykuya dalacaktı.

Çok puslu görünen çevresi bir anda keskin ve net bir hal almıştı. ken balkonu görebiliyordu ve eczacı, genellikle çok kayıtsız davranan kişi. Ah... Sanki biri onunla konuşuyormuş gibi hissetmişti. Eczacı olmalı.

Lishu düştü, kimse tarafından sevilmedi, ihtiyaç duyulmadı. Sadece ayak bağı oluyordu, o yüzden belki de hiç orada olmasa daha iyi olurdu. Artık onunla alay edilmeyecek, ona glnmeyecek ya da görmezden gelinmeyecekti. Kimse ona zalimce gülümseyerek bakmayacaktı. Ama yere olan yolculuğu o kadar uzun sürüyordu ki, o kadar uzun sürüyordu ki

Belki de gerçekten kanatlanıp bir kuş gibi uçup gitmiştir diye düşündü. Hayır, böyle fantezilerden vazgeçmek daha iyiydi. Gerçeğe döndüğünüzde katlanmanızı daha da zorlaştırıyorlardı.

Bir ses duyduğunda gözlerini kapatmış, sonu karşılamaya hazırlanıyordu.

"Eşim!"

Tanıdık geliyordu. Kimin sesiydi? Gerçekten de olsa sese doğru baktı.

Çok katmanlı çatıların üzerinde duran bir adam gördü. Adam büyümüştü ama henüz sakal ya da bıyık bırakacak kadar yaşlanmamıştı. Yüzündeki hassas çizgiler hafızasında bir şeyleri canlandırdı.

Onu aslandan kurtaran genç adamdı.

Batı başkentinde bir ziyafet. Ona teşekkür etme fırsatını hiç bulamamıştı. Bunu birkaç kez düşünmüş ama bir türlü başaramamıştı, bu yüzden eninde sonunda ona bir mektup gönderecekti. Şimdi düşününce, bunu yapmadığına memnun oldu. Etrafını saran çirkin şüpheler onu da sarmış olsaydı kendini kötü hissedebilirdi.

Yine de -şimdi, artık çok geçti- en azından ona ne kadar minnettar olduğunu söyleyebilmeyi diledi. Ağzını açtı. Onu asla duyamayacaktı ama en azından bu iki basit kelimeyi iletebileceğini düşündü: "Teşekkür ederim."

Kadın daha dudaklarını bile kırırdamadan genç adam inanılmaz bir şey yaptı. Çatı boyunca koşmaya başladı, eski kiremitler ayaklarının altında kırılıyor, parçaları uçuşuyordu. Ayağının yere basmamasına ya da basamamasına rağmen genç adam zıpladı. Havada uçtu ve Lishu'yu yakaladı.

O ne yapıyordu?

Belki de kafası biraz karışmıştı. Ne de olsa, hiç kimse bu yükseklikten düşerek hayatta kalamazdı. Eğitimli bir asker bile- Hele ki fazladan bir kişinin ağırlığını taşıyacak bir ağırlıkta hiç değildi. Yine de Lishu'yu kollarında sıkıca tuttu.

Neden ona sarılsın, değersiz bir gence tutunsun? Kadın mı? Anlamsızdı; bu sadece ikisinin de ölümüne yol açacaktı. Bunu yapmamasını diledi. Bunu neden yapıyordu ki?

Gözlerinden yaşlar boşandı. Ancak Lishu'nun hissettiklerinden habersiz olduğu anlaşılan genç adam garip bir şekilde gülümsedi.

Ve sonra muazzam bir *gümbürtü* duyuldu. Genç adamın sol bacağı altlarındaki çatıya çarptı, ama sadece bir saniyeliğine ve sonra tekrar düşüyorlardı, bacağı tuhaf bir açıyla bükülmüştü.

"St-" Lishu, "*Dur*" kelimesini ağzından çıkaramadan genç adam elindeki silahla bir sonraki çatıyı tekmeledi. sağ bacağına vurdu. Tekmenin gücü çok büyük olmalıydı ki Lishu çatı kiremitlerinden bazılarının yerinden oynadığını gördü.

Yapraklar dalların arasına düşerken hışırdadı. Lishu taze yeşillik kokusunu aldı. Kuleyi çevreleyen devasa ağaçların arasına düşmüşlerdi. Genç adam bir eliyle Lishu'yu tutarken diğer eliyle de bir dalı yakaladı. İkisi birlikte

Ancak momentum onu engelledi ve tutuşunu kaybetti. Tırnakları sandığın kenarından aşağıya doğru sürüklenirken *tısladı*.

Düşüşleri bir başka büyük çarpma ile durdu. Bir darbe vardı ama acı yoktu. Lishu aslında yere çarpmamıştı; onun yerine genç Adam onun altındaydı, onu koruyordu ve adamın altında bir yığın şilte vardı. Etrafına baktığında, aslında her yerde şilteler olduğunu fark etti.

Genç adamın iki bacağı da kırılmıştı, sol elinin tırnakları sökülmüştü ve parmakları kanıyordu. Ve bu sırada

Bazı şiltelerin üzerine inmiş olabilirler ama bu, genç adamın iniş sırasında sırtını incitmesini engellemeye yetmemiş olabilir.

Tam bir enkazdı ama hâlâ aynı garip gülümsemeyi takınıyordu.

"Neden?" Lishu söyledi. Tam olarak ne demek istediğini söyleyememişti.

soru: Onu neden kurtarmıştı? Neden onu ölüme terk etmemişti? Onu korumak için kendi bedenini hırpalayan biriyle ne yapacağını bilmiyordu.

Genç adamın yaralanmamış tek yeri olan sağ eli nedense titriyordu. Yavaşça uzaklaşarak onu serbest bıraktı. "Yaralandınız mı leydim?" diye sordu.

"Neden?"

Hâlâ başka bir kelime bulamıyordu. Gözyaşları onu bulandırdı. Gözleri genç adamın bulanık, gülümseyen yüzüyle doluydu. "Acıyan bir şey var mı?" diye sordu.

Hayır! Hayır, ağlamasının nedeni bu değildi. Başını salladı.

"Karşınıza böyle pis bir halde çıktığım için özür dilerim. Acil bir durumdu."

Hayır! Bu onun umurunda değildi.

"Çok fazla güç kullanmamaya dikkat etmeye çalıştım. Ancak yine de kendinizi çürükler içinde bulursanız, lütfen beni cezalandırmaktan çekinmeyin."

Lishu'nun nutku tutulmuştu. Nasıl böyle şeyler söyleyebilirdi? Onu saran kolu güçlü ama bir o kadar da nazikti. Bunun için onu nasıl cezalandırabilirdi ?

Kadından bir inilti kaçtı ve genç adamın telaşlı bakışlarına neden oldu. Hayır, hayır. Onun için endişelenmemeli. Endişelenmesi gereken

kendi kırık bedenini düşünüyordu.

"Neden beni kurtarmak için zahmet ettiniz?" Lishu sonunda sordu. İmparator sadakatsizliğinden şüphelenilen bir eşini kesinlikle bir kenara atardı. Genç adamın onu kurtarmak için kendi hayatını riske atması anlamsızdı.

"Kendini bu kadar küçümsememelisin. Seni kurtarmak Her şeyi. yüzden yaptım." Sağlam olan tek eliyle uzandı ve utangaç bir şekilde Lishu'nun akan gözyaşlarını sildi. "Senin mutlu olmanı istedim. Hepsi bu kadar. Belki de bu dilek bile çok fazlaydı Basit bir asker için hırs." Yine o gülümseme.

Lishu'nun ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Neredeyse hiç makyaj yapmamıştı, gözleri şişmişti ve yüzü kıpkırmızı olmalıydı. Genç adamın kendisini bu şekilde görmesinden utanıyordu ve bu utanç bir sonraki hareketini daha da kötüleştirdi Utanç verici.

Yüzünü onun göğsüne gömdü. "Lishu?!"

Yani, Eş?!"

Genç adam resmen panikliyordu; göğsündeki tedirginlikle çarpan kalbini duyabiliyordu. Bu durum Utanç - kimse onları görmeden ondan uzaklaşmalıydı, yoksa bu sefer de bu genç adamı aldattığından şüphelenilecekti. Normalde böyle çılgınca bir şey yapmak kalbinin hızla çarpmasına ve kanının başına hücum etmesine neden olurdu.

Ve gerçekten de nabızı çok hızlı atıyordu. Ama aynı zamanda sakindi, yüzü genç adamın göğsüne yaslanmıştı, hafif ter kokuyordu ama bir o kadar da taze yaprak, yeni büyüme kokuyordu.

Lishu hararetle bu kısacık anın bir saniye bile daha uzun olmasını diledi.

Sonsöz

"Düpedüz saçma bir hikâye, değil mi?" Maomao onlara uzak bir ülkeden gelen romantik trajediyi karıştırırken, "Düpedüz gülünç bir hikâye, değil mi?" dedi. Jinshi ona orijinal kopyasını daha yeni geri vermişti. (Yani, orijinal kopyanın kopyasını.)

"Katılıyorum." Kitabı iade etmeye gelen Jinshi bir rafa yaslanmış, pencereden gökyüzüne bakıyordu.

Aralarındaki atmosferi tarif etmek zordu. Şu anda yalnız olmalarına rağmen, Jinshi'nin son zamanlardaki sertliğinden eser yoktu. Maomao onun bunun için uygun bir zaman olmadığını anladığını biliyordu.

Konsolos Lishu -daha doğrusu *eski* Konsolos Lishu- bizzat İmparatorun emriyle yeniden rahibe olacaktı.

Jinshi, "Majestelerinin bunu bir süredir aklından geçirdiğinden şüpheleniyorum," dedi.

Lishu'nun annesi hem İmparatorun hem de Ah-Duo'nun eski bir tanıdığıydı. Majesteleri Lishu'yu kızına benzer şey olarak görüyor olmalıydı. Bu yüzden onu arka saraya geri çağırmıştı - bir şekilde mutlu olabileceği umuduyla.

Ancak dünya hiçbir zaman bu kadar cömert olmamıştı ve onu mutlu etme çabası geri tepti. Lishu kendini üvey kız kardeşi ve kendi nedimleri tarafından zorbalığa uğrarken buldu ve nihayetinde, yüksek bir eş olarak konumu sayesinde, hayatının tehdit altında olduğunu bile gördü. Onu hapisane kulesine kapatmak, Lishu'ya merhamet etmek için yapılmış bir hareketti.

İmparator'un rolü, onu gerçek bir suikast girişimi tehlikesinden koruma çabasıydı. Lishu'nun eski baş , en basit ifadeyle, kendine yeni bir metres bulmaya çalışıyordu. Çoğu

Muhtemelen batıdan gelen elçiyle -güvercinler aracılığıyla- çoktan temasa geçmişti, çünkü daha fazla yükselmeyi umamayacağını düşünüyordu.

Lishu'nun yönetimindeki dünyada. "Aşk mektubu" onların iletişimleri arasındaydı.

Lishu'nun Beyaz Leydi ile birlikte hapsedilmiş olması

sadece kötü şans denebilirdi. Belki de gerçekten kötü bir yıldızın altında doğmuştu.

Lishu kulede, Beyaz Leydi'den gelen kokuyla aynı olan o tatlı, acı tütsünün neden olduğu garip şeyler görmüştü. Leydi kuleye konulmadan önce arandığında dikkat çekmemişti ama Maomao onu incelediğinde

Şahsen, kadının dişlerinden birine bağlı bir ip buldu. Beyaz Leydi onu ısırp koparmaya çalıştı ama bu sadece herkesin ona neyin bağlı olduğunu daha çok merak etmesine neden oldu. Onu kaldırdıklarında küçük bir tütsü kesesi buldular. Bu kadın kendi isteğiyle cıva içen bir kadındı; neden tütsü saklamasın ki?

Mide mi?

Lishu bu maddeye maruz kalmaya devam etseydi tehlikeli olabilirdi, ancak Luomen (bir sağlık görevlisi!) bu aşamada durduğu için endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Gerçek şu ki Lishu'nun bu tür ilaçların özellikle onun üzerinde etkili olacağı bir yapıya sahip olması da bir başka talihsizlikti.

"Bir eşin böyle bir kargaşaya neden olmasına izin verilemez." Hayır. Eşi böyle bir soruna neden olabilir ve sonuçlarından tamamen kurtulabilirdi - dolayısıyla rahibe manastırı. Ancak İmparator kararını vermeden önce Maomao'yu çağırmış ve ona iki soru sormuştu:

"Bir söylentinin ömrü ne kadardır?"

Kadın yetmiş beş gün olduğunu söylemişti, ancak adam başını salladı ve bunun yüzünü kurtarmak için yeterli olmayacağı konusunda ısrar etti. Sonra sordu:

"Eğer Lishu'ya uygun bir erkek olsaydı, nasıl bir erkek olurdu?"

Neredeyse kızı için iyi bir eş arayan bir baba gibiydi. Başka bir adamın çocuğu olan Lishu'ya böyle davranıyordu - Maomao, kendi çocuğu Prenses Lingli için bir eş bulma zamanı geldiğinde nasıl olacağını ancak hayal edebilirdi. Maomao kızın onun gözbebeği olduğunu biliyordu.

Bir an için sağ yanağında yara izi olan adamı düşündü ama bunu yüksek sesle söylememeye karar verdi. Boğmayı unutun; bu kafasını koparabilirler.

"Korkarım bu cevap verebileceğim bir soru değil efendim ama belki de onu kurtarmak için iki bacağını kıran, bir elinin tüm tırnaklarını söken ve omzunu yerinden çıkaran adamın bir ödülü hak ettiğini düşünebilirsiniz."

Gerçekten de mevcut olayda herkesten daha fazla acı çeken Basen'di. O olmasaydı, Lishu'nun sonu muhtemelen patlamış bir hurma gibi olurdu. Basen, birkaç kişinin şiltelerin düşen genç bayana yardım etmek için yeterli olmayacağını düşünerek farklı bir yaklaşım geliştirdi. Tüm tek bir yere koymak yerine, genç kızın düşme ihtimalinin yüksek olduğu alana yayılmasını sağlamış ve ardından tüm şilteleri şiltelerin kendi üzerine ememediği bir etki. Maomao da Jinshi'nin mazoşist olduğunu düşünmüştü! Jinshi, Basen'in acıyı diğer insanlar kadar şiddetli hissetmediğini iddia etmişti ama öyle bile olsa...

Kesin olarak söyleyebileceği tek şey, o anda Lishu'yu kurtarabilecek başka birini hayal edemediğiydi. Bunu zevk mahallesindeki fahişelere anlattığında alacakları tepkiyi hayal edebiliyordu: "Bu kader!" diye haykıracaklardı, gözleri parlayarak.

Bir de Maomao'nun erkeklerin yanında her zaman utangaç ve çekingen olduğunu düşündüğü ama yüzünü Basen'in göğsüne gömüp ağlayan Lishu vardı. Maomao bunun ne anlama geldiğini anlamayacak kadar kültürsüz değildi. Jinshi herkesi hızla uzaklaştırmış ve Lishu'nun ağlaması bitene kadar nazikçe beklemişti. Bu durum Maomao'nun Basen'i tedavi etmesini geciktirmişti ama genç adam muhtemelen bu durumdan pek de mutsuz olmamıştı.

Lishu'nun rahibe manastırında bir yıl geçireceği açıklandı, Bunun üzerine evine ve ailesine dönecek, eş unvanından mahrum bırakılacaktı. Ancak ailesi cezalandırılmayacaktı.

Basen'e gelince, ona dilediği *her şey* (vurgulanmıştı) verilecekti. İster bir nesne ister bir kişi olsun, İmparator'un verme gücü dahilinde olduğu sürece, ona sahip olacaktı. İmparator, aceleyle karar vermesine de gerek olmadığını söyledi. Basen ne istediğini söylemek için bir yıla kadar bekleyebilirdi.

Maomao bir parça acıyla gülümsedi: bu genç adam ve kadın ilk görüşte birbirlerine aşık olmuşlardı, ancak

Gerçek aşk hiçbir zaman hikâyelerdeki gibi pürüzsüz ilerlemedi. Ama yine de bu hiç de kötü bir sonuç değildi.

Tüm bunlardan sonra Maomao trajik romanı tekrar okudu ama ona hala bir anlam ifade etmiyordu.

Ancak her şey bu kadar düzgün bir şekilde tamamlanmamıştı. Batıdan gelen elçi, bir suçlu olarak tutuklanan Beyaz Leydi'nin gözaltına alınmasını talep etti. Gerekçesi neydi? "Çünkü o Ayla'nın ajanlarından biriydi."

Ayla: diğer elçi, bir süre önce Shi klanına feifa ateşli silahlar satıyordu. Şu anda bile bir şekilde onlar için sorun yaratmaya devam ediyor gibi görünen kadın.

Hepsi bu kadar değildi, çünkü elçi daha da cesur bir şey talep etti: Lahan'ı yardım etmek ya da ona vermek konusunda köşeye sıkıştırdı. daha önce iltica etmişti ve şimdi, şaşırtıcı bir şekilde, ikincisi için bastırdı. Bu, işiyle meşgul olan Lahan için bir şok olmuş olmalı. patates yetiştiriciliği. Dahası, elçinin sığınmanın nasıl gerçekleştirileceğine dair çarpıcı bir fikri vardı: sığınma evine girmeyi talep etti.

arka saray. "Yüksek bir eş olmama gerek yok," demişti. "Orta dereceli bir eş statüsü bile yeterli olacaktır." Kuşkusuz, bu onu ülkeye sokmak için daha az dikkat çekici bir yol olurdu.

özellikle sığınma hakkı verildiğini belirtmiştir.

Bilmediğim bir şey varsa o da söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu,

Maomao düşündü. Her şeyi unutup biraz kestirmek istiyordu ama Jinshi orada olduğu sürece bunu yapamazdı. Onun acele edip eve gitmesini diledi.

Jinshi ise ayrılmakla ilgilenmiyor gibiydi.

Çok açık sözlü biri olmayabilirdi ama aklında çok şey varmış gibi görünüyordu.

"Bu nedir?" diye sordu, kitap yerine oldukça üzgün bir bahaneyi eline alarak. Kurumuş solucanlara benzeyen karakterlerle dolu sayfalarıyla onu bile şaşırtacak gibi görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Maomao söyledi.

"Bu... Go mu?" dedi, siyah ve beyaz dairelerin düzensiz sıralarına bakarak. "Sakın bana... onurlu stratejist deme?"

"Evet, efendim."

Lahan, bilgi karşılığında bunu ona yüklemişti.

matbaadan birilerini tanıyor olabileceği varsayımıyla, elçi hakkında.

Yine de bunun bir parçasını isteyip istemeyecekleri konusunda bir fikrim yok. Baskı olarak kullanmayı planladıkları kitabı satın aldıktan sonra olmaz.

kaynak. İşi kabul etseler bile, önce metni okuyabilmeleri gerekecekti - en büyük engel bu gibi görünüyordu. Normalde o şeyi Lahan'ın suratına geri iterdi ama kendi de şaşırarak bu hüzünlü küçük kitabı kabul ettiğini fark etti.

Jinshi de oldukça şaşırılmış görünüyordu. Maomao *aldırma* der gibi homurdandı ve kurumayı reddeden çamaşırlarına *baktı* yağmur mevsiminde burada.

Bu konuşma daha ne kadar ? Bu şekilde kalmasını diledi. Ayrıca, adamın bir daha ayağının arkasını gıdıklamayacağını umuyordu. Jinshi'nin görmemesi için ayaklarının oturmaya dikkat .

Adam onun ne düşündüğünü sezmiş gibiydi, çünkü gülümsedi hoşgörülle. Onu nasıl gerçekten biliyordu. Tam ona en sert bakışlarını atıyordu ki kapı açıldı.

"Oh, hey, bayım." Bu Chou-u'ydu. Jinshi sadece başını salladı ve selamlamak için elini kaldırdı.

Chou-u, içerideki üç kişiyle ne kadar sıkışık olduğunu görmezden gelerek dükkâna girdi. Maomao tam onun neyin peşinde olduğunu merak ediyordu ki, Chou-u parmağını sırtında gezdirdi ve tüm vücudunda tüyler diken diken oldu. "Bir şey bilmek ister misiniz bayım? Çilli, parmağınızı sırtında gezdirmenize dayanamıyor. Çok komik!"

Maomao, Chou-u'nun böyle bir anda neden böyle bir konuyu gündeme getirdiğini merak ederek, kafasına vurmak için elini kaldırdı.

Jinshi ise " mi?" dedi ve sırıttı. Sonra cüzdanını çıkardı ve Chou-u'nun eline, bir çocuğun cep harçlığı olarak ihtiyaç duyacağından çok daha büyük bir gümüş para koydu.

"Ha? Bu da demek oluyor, bayım? oluyor?" Chou-u sordu.

"Sadece benim için küçük bir iş yapmanı istiyorum. Acele etme."

Maomao'nun gözleri nokta gibi

oldu. "Vay canına! Siz en

iyisisiniz, bayım!"

"Evet... İstedığınız kadar zaman ayırın."

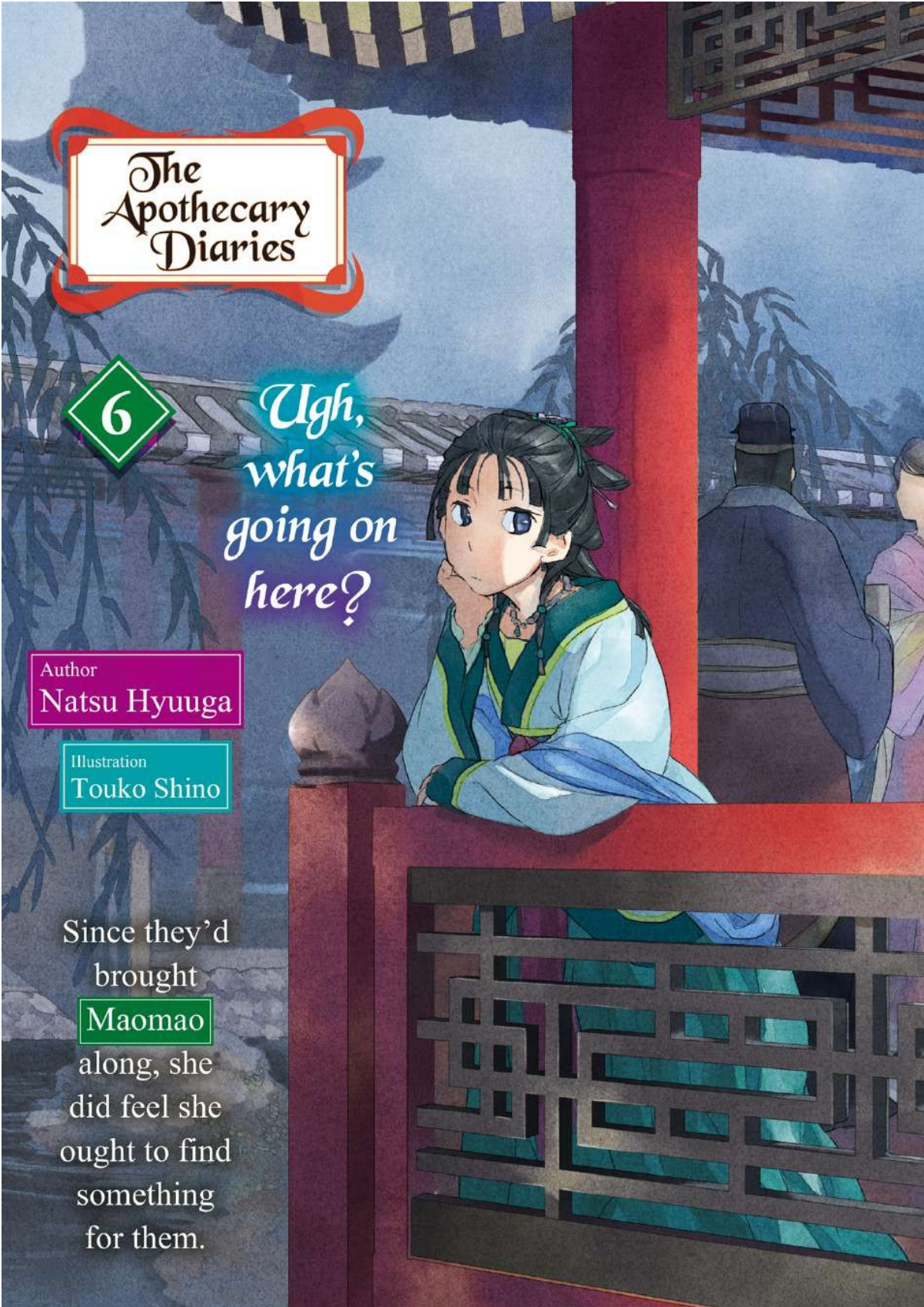
"Chou-u!" Maomao haykırdı ama küçük velet sanki buradaki işinin bittiğini söylercesine dükkândan çıkıp gitti. Onu takip etmek için ayağa fırladı ama omurgasında bir karıncalanma hissetti.

"Usta Jinshi..."

"Olacağım! Gerçekten işe yarıyor." Muzaffer bir edayla gülümsüyordu. "Ve sana borcumu ödemeyi bitirmedim."

Hiçbir genç adam o ana kadar onun kadar yaramaz görünmemişti.

The Apothecary Diaries

6

*Ugh,
what's
going on
here?*

Author
Natsu Hyuuga

Illustration
Touko Shino

Since they'd brought
Maomao
along, she did feel she ought to find something for them.

He took Basen's chin with his free hand and pressed his thumb to his lips.

"M-Master Jinshi..."

"No.
Be quiet."

"M-M-M..."

Basen had gone completely white.

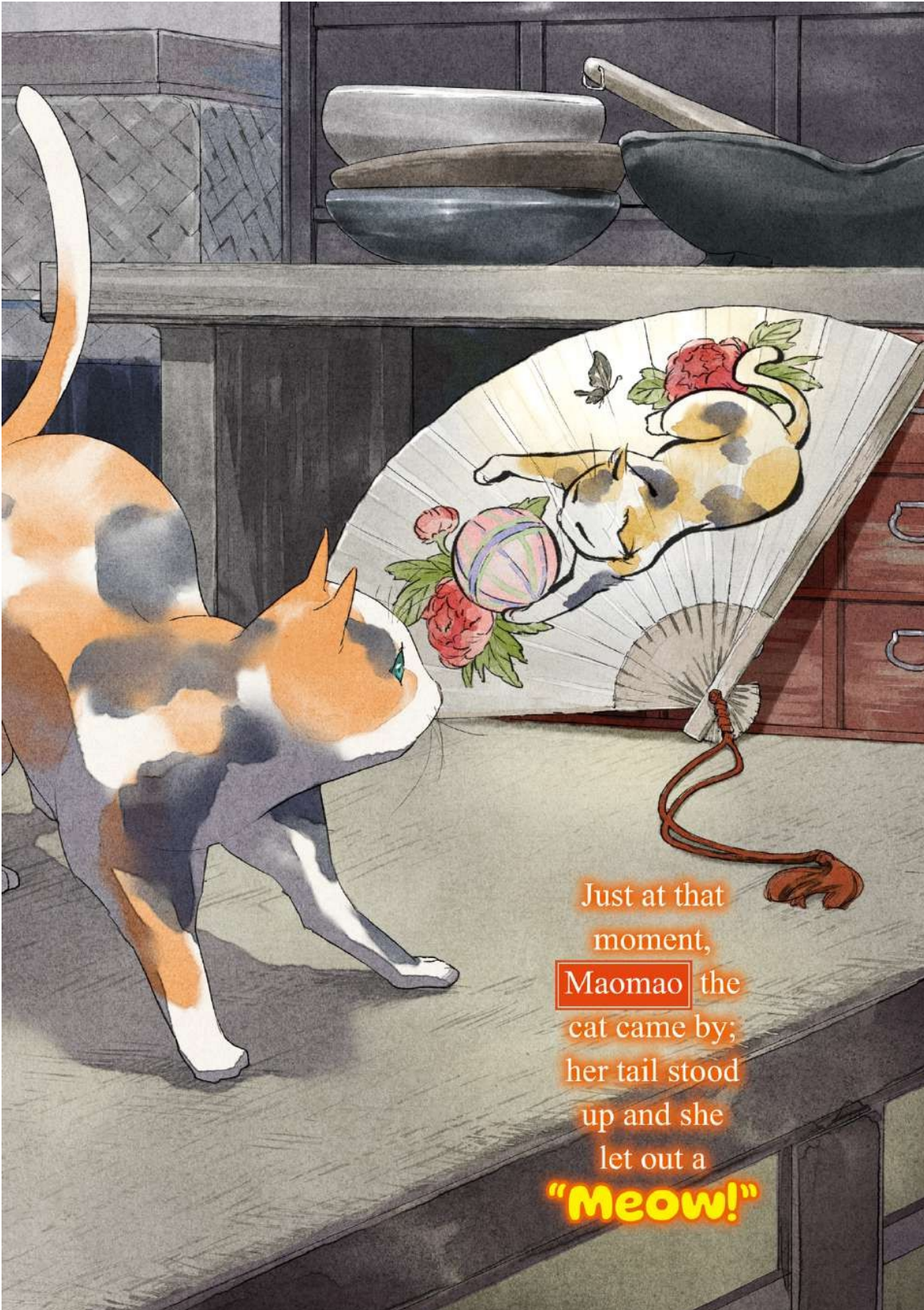

Lishu shook
her head
furiously and
swept the
food off
the table.

**"I
don't
want
it!"**

**"I
don't
want
it! I
don't
want
it!"**

Just at that
moment,
Maomao the
cat came by;
her tail stood
up and she
let out a
"Meow!"

"Are you hurt,
my lady?"

"Why?"

She still couldn't
muster any further
words. Tears clouded
Lishu's eyes, and her
vision was full of the
young man's blurry,
smiling face.

The Apothecary Diaries

1,%

HtPOf(ttffi(1OH

Değişen İlişkiler

Jinshi ve Maomao: Jinshi'nin teklifinden sonra ilişkileri dramatik bir hal alır. Bu arada, Konsolos Lishu'nun babasıyla olan ilişkisine dair şüpheleri erebilir, ancak tamamen farklı bir suçlama onu kilit altına alır! Bu da başka bir ilişkinin değişmesine neden olur: kendisinin genç bir adamla olan ilişkisi. Maomao, bu yiğit delikanlının sadece adalet duygusuyla değil, Lishu'ya karşı hissettiği daha derin bir şey yüzünden hareket ettiğini söyleyebilir. İmparator'un üst düzey eşlerinden biri için asla hissetmemesi gereken bir şey.

Batı başkentinde intihar eden bir gelin, gıda zehirlenmesi geçiren popüler bir sanatçı ve su üzerinde yürüyen bir kadın ölümsüz... Çözülen her gizem, karmaşık yumağı daha da çözüyor. Eş Lishu'nun peşindeki kim? Jinshi ve Maomao'ya ne olacak?

Gözlerinizi 6. ciltten alamayacaksınız!

Bonus Çevirmen Notları

Eczacı Günlükleri **Günlükler Cilt 6**

Hepsi İyi Bir Espri

Bu notlar boyunca çeviri sürecini inceledik ve iyi bir çeviriyi neyin oluşturduğuna dair soruları ele aldık. Daha önce de belirttiğim gibi, genel anlamda başarılı bir çeviri, orijinal metnin erek dildeki okuma deneyimini yeniden yaratan bir çeviridir. Bu açıdan bakıldığında, çeviri nadiren kelime oyunları ve kelime oyunları söz konusu olduğunda daha zorlayıcı ya da daha ilginçtir.

Örnek bir çalışma olarak, bu cildin önsözünde yer alan Jinshi ve Basen arasındaki konuşmaya bakalım. Konuşma esasen üç "aşamaya" ayrılır ve her biri farklı bir muğlak kelime üzerine döner.

I.

"Evet, Usta Jinshi?" Basen, Jinshi'nin takma adını kullanarak cevap verdi.

Jinshi için en kolayı buydu. Eğer Basen onu çocukken olduğu gibi gerçek adıyla çağırmayacaksa, o zaman bu bir sonraki en iyi şeydi.

"Hiç birini getirmeyi başardınız mı?"

Açıkçası Basen bu tür konularda konuşmak için pek de iyi bir seçim değildi ama Jinshi ciddi bir yanıt beklemiyordu. Kendi sorularına cevap verebilirdi; sadece yüksek sesle konuşmak , böylece zihni daireler çizerek orada oturmuyacaktı. Basen'in buna ihtiyacı yoktu.

*Jinshi'nin tam olarak ne demek istediğini anlamıştı; sadece evet demesi gerekiyordu.
ya da hayır ya da orada burada bir homurtu.*

Konuşmanın ilk bölümünde Jinshi Basen'e sorar: "*Kake-hiki ga umaku itta koto wa aru ka?*" ya da kelimenin tam anlamıyla, "*Kake-hiki'nin iyi gittiğine dair bir deneyiminiz var mı?*" Eğer *kake-hiki*'ye bakarsanız

Sözlükte muhtemelen *müzakereler* ya da *tartışmalar* gibi bir tanım bulacaksınız. Sadece bu iki kelime bile bu terimin ne kadar geniş bir anlam yelpazesini kapsayabileceğini göstermektedir. Buradaki konumuzla daha da ilgili olarak, bu müzakereler siyasi olabileceği gibi romantik de olabilir.

Jinshi görünüşe göre belirli bir kadınla "pazarlık" yapmayı düşünüyor, ancak Basen onun çeşitli potansiyellerinden bahsedip bahsetmediğinden emin olamıyor beklentileri ya da belki de batı başkentinde ilgilenmesi gereken siyasi meselelerden biri olabilir.

Böyle bir durumla karşılaştığınızda, çevirmen olarak, hedef dilde kullanışlı bir aralığı olan ifadeler düşünmeye başlarsınız. Örneğin, *müzakerelerle* başlayabilirim ("Hiç müzakereleri sonuçlandırmayı başardınız mı?"), ancak çok özel bazı durumlar dışında, belki bir maç gibi

Bir aracı veya çöpçatanı içeren *müzakerelerin* genellikle romantik bir yönü yoktur. *Görüşme* gibi bir kelime de benzer bir Sorun. Sonra *manevrayı* düşünmeye *başlıyorum-kake-hiki* ya da biraz el altından - ama burada da kelimenin romantik tarafı biraz bulanık. Bu sahnenin mizahının bir parçası da Jinshi ve Basen'in her ikisi de diğer kişinin ne söylediğini tamamen anladığını düşünüyor, bu yüzden Her bir karakterin bakış açısına göre doğaldır, ancak beklenmedik belirsizliklere veya yanlış yorumlamalara tabidir.

Konuşmanın bu ilk bölümünde Sasha ve ben *birini yola getirmek için* bu ifadeyi kullandık. Bunun bir anlamı olmayabilir Açıkça romantik bir yönü var, ancak Jinshi Maomao'yu düşünüyor ve teklifini kabul etmesi için onu nasıl ikna edebileceğini merak ediyorsa, birini kazanmak açısından konuşabilir.

"Nasıl yani efendim? Buraya geldiğimizden beri o kadar çok kişiyle konuştunuz ki kimi kastettiğinizi bilemiyorum..."

Bu doğruydı: Jinshi batı başkentine geldiğinden beri pek çok kadın onunla konuşmuştu. ? Kimse söylemek istemezdi.

Jinshi, "Bu düşünceyi bitirmek zorunda değilsin," dedi. [...]

"Buna ne sebep oldu, Usta Jinshi? Bir şey mi oldu? Sen?"

"Hayır, sadece çok istediğim biri var," dedi Jinshi, her ne kadar kelimeleri çıkarabilmek için mücadele etmek zorunda kalsa da Aynı anda "bu kadar çok" kadınla başa çıkabilecek kadar düzgün biri değildi ve Basen'in yetenekleri hakkındaki fikrini daha fazla şişirmekten kaçınmak istiyordu.

Devam etti: "Bu oyunu nasıl oynayacağımı bildiğim fikrine kapılmıştım. Bu kişi oldukça zarif olabilir ama pratikte üstün olanın ben olmam gerekiyordu ve belki de buna çok fazla güveniyordum. Bu yanılsama bu gece tamamen yıkıldı ve kendimi oldukça zavallı hissetmeme neden oldu."

[...]

Basen ona hayretle bakıyordu. "Bu kişi size bunu söyletmek için oldukça yetenekli olmalı efendim."

"Evet..." En azından Basen, Jinshi'nin kimden anlamış gibi görünmüyordu. Neyse ki. "Küçük bir şey yüzünden kavga ettik," dedi. "Kavgayı ben başlattım... ve ben kaybettim."

"Ee, nasıl yani efendim?" diye başlayan konuşmanın ikinci kısmı aite kelimesi üzerine dönüyor. Bu, halk arasında kötü şöhretli bir terimdir. Çünkü İngilizce'de sonsuz sayıda potansiyel eşanlamlısı vardır ve bunların çoğu kulağa pek de doğru gelmemektedir. Şu şekilde özetleyebileceğimiz nispeten basit bir kavramı temsil eder başka bir taraf, bir duruma dahil olan başka biri.

Ne yazık ki bizim için diğer taraf ya da öteki taraf gibi terimler İngilizce'de yalnızca hukuk dilinde karşımıza çıkıyor ve kurgu çevirisinde nadiren yardımcı oluyor. Bu yüzden eşanlamlılar bereketine başvuruyoruz:

aite çeşitli şekillerde rakip, ortak, dost, diğer kişi, diğer adam, diğer oyuncu ve daha olarak tercüme edilebilir,

bağlama göre değişir. Belki de bu pasaj için en önemlisi, *aite* romantik bir partneri ifade edebilir. Yani Jinshi "Zafer çok istediğim bir *aite* var" dediğinde

("Doushitemo kachitai aite ga dekita"), onun için aşk oyununda yenmek istediği birini kastettiği açıktır. Ancak Basen, bu terimi mantıksız bir şekilde bir

Jinshi'nin ilişkiyi tanımlamak için agresif, hatta savaşçı bir dil kullanması kısmen bu izlenimi besliyor.

Bu durumda çözümün "azı karar çoğu zarar" şeklinde olduğu ortaya çıkmıştır. Jinshi *zafer kazanmaktan* söz ettiği için (*katsu*, burada bir arzuyu gösteren - *tai* biçiminde çekimlenmiştir, *kazanmak* veya *zafere ulaşmak* anlamına gelir), biz de

karşıt bir kişi ya da güç kavramının zaten

Zımmen. Kendimizi *aite* için *rakip* gibi bunu açıkça ortaya koyan bir çeviriyle sınırlamak yerine, basitçe *zafer kazanmak istediğim biri* ile devam ettik ve fiilin ağır işi yapmasına izin verdik.

Pasajın geri kalanı boyunca, Basen'e Jinshi'nin aklında bir erkek *akit* olmayabileceğine dair ipucu verecek herhangi bir şey olmaması için herhangi bir zamire ("bu kişi"... "Ben üstün olmalıyım") ihtiyaç yazdık.

III.

Basen bir an şaşkın şaşkın baktı ama sonra sanki her şey ona mantıklı geliyormuş gibi "Ah!" dedi. "Kaybettiniz mi efendim? Ahh, demek istediğin bu... Bir idman partneri mi efendim? Ne kadar hödük!"

En şaşırtıcı anlarda bile sezgileri kuvvetli olabiliyordu. Belki de Jinshi'nin, Basen'in aşta rakip olmanın ne demek olduğunu bile bildiğini fark edince irkildiğini söylemek hakaret gibi gelebilirdi. Ama şu Rikuson -adı buydu, değil mi? - sıradan bir güzel yüz gibi görünebilirdi ama hafife alınacak biri değildi. O doğrudan bir Stratejist Lakan'ın astı ama Jinshi'nin endişelendiği kişi o değildi.

Yine de konuşma bitmemiştir: kelime oyunu, okuyucunun keyifle kıs kıs gülmesine ve kuşatılmış çeviri ekibinin bir çözüm için daha da derine neden olan virtüözik bir üçüncü bölümde daha da karmaşık hale gelir. Konuşmanın son "aşamasında" ("Ahh, demek istediğin buydu" ile başlayan), söz konusu kelime *saya-ate*'dir.

Saya-ate kelimenin tam anlamıyla *kınların çarpışması* anlamına gelir; terim

Görünüşe göre iki samurayın kılıçlarının kınlarının uçlarının birbirine çarpması nedeniyle tartışmaya girdiği zamanlardan birbirlerine karşı. Bu arka plandan hareketle, kelime *önemsiz bir şey üzerine* yapılan bir *tartışma* anlamına gelmiştir ve bizim okumamıza göre Basen bu ifadeyi Jinshi "önemsiz bir şey" (*sasai na koto*) üzerine yapılan bir kavgadan bahsettiği için bulmuştur.

Bununla birlikte, günümüzde *saya-ate*'nin ana anlamı aslında *romantik bir* rakiptir ve Jinshi'nin onu aldığı anlam da bu gibi görünmektedir.

Basen'in kelimenin anlamını bilmesinden bile etkilenir, ancak her ikisinin de aklında farklı bir anlam vardır.

Açıkçası, *saya-ate*'yi Basen'in cümlesindeki *romantik rakip* gibi bir şey olarak çevirmek yanlış olacaktır, çünkü kastettiği bu değildir ve her halükarda, anın karışıklığını ve mizahını baltalayacaktır.

Kısmen savaş diliyle ilişkilendirilerek Konuşmanın hemen önceki bölümünde, fiziksel dövüş pratiği yapmak için gerçek bir *partnerden*, kavga ettiğiniz bir sevgiliye kadar her şeyi ifade edebileceğinden, *bir antrenman* partneri ile devam ettik.

İki adamın Basen'in Jinshi'ye "yardım" edebileceğini söylediğinde ne önerdiğine dair farklı fikirlere sahip olmalarına yol açan da bu sürekli yanlış anlamalar dizisidir. Tüm sahne bu komedi anına dayanıyor ve bu anla sonuçlanıyor, dolayısıyla başarılı bir çevirinin Jinshi ve Basen'in birbirleriyle nasıl konuştuklarını kurgulaması gerekiyor.

orijinali ile aynı şekilde. Bu tartışmadan da görebileceğiniz gibi, eşanlamlı sözcükleri dikkatli bir şekilde değerlendirerek hedef dilde eşdeğer bir deneyim yaratmanın genellikle bir yolu vardır, ancak metnin daha geniş akışına da dikkat etmek gerekir.

Metnin daha geniş akışından bahsetmişken, çünkü bu

Eczacı Günlükleri, yazar bu espri dizisini önsözün sonunda bırakmakla yetinmiyor. Daha sonra, Basen ve Maomao

Bölüm 1'de birbirleriyle karşılaşan Basen, Jinshi'nin garip davrandığını belirtir ve herhangi bir *shoubu-goto* yapıp yapmadığının farkında olup olmadığını sorar. *Kelimenin* tam anlamıyla *rekabet* anlamına gelen bu kelime genellikle *kumar* (*kakegoto*) ile eşanlamlıdır. Bununla birlikte, bazı J>J sözlükleri bunu "kazanma ve kaybetmeyi içeren olaylar" olarak tanımlar ve bize bu satırın önsöze bir gönderme olması muhtemel göründü - yani, Maomao'nun Jinshi'nin (Basen'in anlayışına göre) savaşa kilitlendiği bu gizemli *aite* hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ediyor. Bu satır için son çevirimiz, "Onun hakkında bir şey duydunuz mu... Bilmiyorum. Kimsenin baskısı altında mı?" cümlesi biraz

kelime oyununa geniş bir yaklaşım, ancak bunun yorumlama için en geniş serbestliği verdiğini düşündük.

IV.

Sizi J>E çevirisindeki her kelime oyununun, çözülmesi sonsuz düşünce ve tartışma gerektiren bir bilmece kutusu olduğu izlenimiyle baş başa bırakmamak için, Bölüm'de geçen bir esprinin altını çizmek istiyorum

2. "Yüzen gelin "in amcası göle girip bir balık yakaladığında şöyle der: "Muhteşem! Bayıldım! Keşke bu

ama konuda *sazan* gibi atlamayacağım!" Japoncası şöyle: "*Medetai, medetai. Kore ga tai de nai no ga zan'nen da.*" Kelimesi kelimesine, "Ne mutlu bir olay, ne neşeli bir olay. Bunun kırmızı balığı [*taï*] olmaması gerçekten utanç verici." Bu, Japonca'da "kırmızı balık" anlamına gelen "red snapper" kelimesinin son birkaç hecesiyle oynayan baba şakası düzeyinde bir kelime oyunu.

medetai (lit. *neşeli*, onay ve mutluluk ifadesi). İçinde İngilizce'de "to carp about something" bir şeyden şikayet etmek anlamına gelir... ve gölde sazan var. Bu bir şakaydı.

kendisi. Kabul etmek gerekir ki, bu kadar yakın yazışmalar çok azdır. -Ama varlar ve onları elde ettiğinizde minnettar bir kalple kabul ediyorsunuz.

Zorluk skalasının her iki ucundaki bu örneklerle, mizahı, hatta dil temelli mizahı çevirmenin ne kadar zor olabileceğini görebilirsiniz

zor ama hiçbir şekilde imkansız değildir. Kabul etmek gerekir ki, teslim süreniz kısıtlı olduğunda ve kendinizi bu tür bir pasaja kafanızı vururken bulduğunuzda, "Gerçekten mi?" diye haykırmak cazip gelebilir, *Yazar-san?! Yapmak zorunda mısın?* Ancak bu tür bir bulmacaya etkili bir çözüm bulduğunuzda, bu çevirinin gerçek keyiflerinden biridir. Umarım, en azından işlevsel bir şeyler bulabilirsiniz ve eğer düşünceli, dikkatli ve biraz da şanslıysanız, belki de Hedef dildeki bir okuyucuyu tıpkı orijinal dildeki bir okuyucu gibi güldürecek kadar zarif bir şey üretmek. Bu yüce Orijinal dili bilmeyen bir okuyucunun, yazarın yaptıklarından bir okuyucuyla kıyaslanabilecek şekilde keyif alabildiği anlar Çevirmenlerin arzuladığı, kaynak metnin okuru; bunlar gerçek zevki ve gerçek anlayışı besleyen anlardır.

Umarız çevirinin en sinir bozucu ve en ödüllendirici unsurlarından birine dair bu incelemeyi beğenmişsinizdir. Bize katıldığınız için teşekkürler - iyi eğlenceler, bol bol okuyun ve bir sonraki ciltte görüşmek üzere!

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için J-Novel Club'daki posta listemize kaydolun!

[Haber Bülteni](#)

Ve J-Novel Club yesi olarak en son bölümleri (bu serinin 7. Cildi gibi!) okuyabilirsiniz:

[J-Novel Kulüp yeliği](#)

Copy right

Eczacı Günlükleri: Cilt 6 by Natsu
Hyuuga
Touko Shino'nun illüstrasyonları

Çeviren: Kevin Steinbach Yayına
Hazırlayan: Sasha McGlynn

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kusuriya No Hitorigoto
Telif Hakkı© Natsu Hyuuga 2016

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak Japonya'da Shufunotomo Infos Co., Ltd. tarafından yayınlanmıştır. Shufunotomo Co., Ltd. aracılığıyla
Bu İngilizce baskı Shufunotomo Co., Ltd., Tokyo ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.
İngilizce çeviri© 2022 J-Novel Club LLC

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

J-Novel Club LLC

j-novel.club

Yayıncı web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir

yayıncıya ait olmayan. E-kitap baskısı 1.0:
Ekim 2022 Premium E-Kitap

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

